

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๑

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑๓ ถึง ครั้งที่ ๒๒ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๕๑

ครั้งที่ ๒๑/๒๔๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑

๑. รับรองรายงานการประมุขสภาผู้แทนครั้งที่

๒๐/๒๔๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑

๒๐๖๖

๒. กะทู้ถ้ำ

(๑) เรื่องทหารฝรั่งเศสเผาบ้านเรือนตำบล

บลาฮี ของนายมาเสวีรัฐศรี ถามกระทรวง

การต่างประเทศ

๒๐๖๖ - ๒๐๖๕

(๒) เรื่องรถยนต์ ๒ แลว ของนายโถง

สุวรรณเทติ ถามกระทรวงมหาดไทย

๒๐๖๕ - ๒๐๗๓

(๓) เรื่องสถานะ การณ์ ของ บ้าน เมือง

ของ พ. ท. พโยม จุฑานนท์ ถามสำนัก

นายกรัฐมนตรี

๒๐๗๓ - ๒๐๗๓

- (๔) เรื่องบ้านเช่า ของนายชออัน อ้าพล
 ตามกระทรวงมหาดไทย ๒๐๘๓ - ๒๐๘๕
- (๕) เรื่องการเก็บภาษีปลา ของนายเพิ่ม
 วงศ์ทองเหนือ ตามกระทรวงการคลัง ๒๐๘๕ - ๒๐๘๑
๓. ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
 กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่
) พ.ศ. ๒๕๕๑ เสนอโดย นายเสรี
 อิศรางกูร ณ อยุธยา ๒๐๘๑ - ๒๑๐๓
๔. ร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่
 ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ เสนอโดยนายเสรี อิศ-
 รางกูร ณ อยุธยา ๒๑๐๔ - ๒๑๑๕
๕. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการกระจายเสียง
 วิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เสนอโดย หลวงอรรถ
 พรพิศาล ๒๑๑๕ - ๒๑๔๖
๖. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขายยา (ฉะ-
 บบัที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ เสนอโดยนายใหญ่
 ศรีวิเศษ ๒๑๔๖ - ๒๑๕๔
๗. ผู้จัดทำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
 กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เสนอโดยนาย
 เสงี่ยม ไซสุภักดิ์ ๒๑๕๕ - ๒๑๖๖

รายงานการประชุมสภายุ้แทน
ครั้งที่ ๒๑/๒๕๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๑.๐๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : วันนั้นสมาชิกมาประชุม ๖๔ คน เป็น
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญประชุมต่อไป ตามระเบียบวาระที่ ๑ เรื่อง
ที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ คณะประชุมนี้ ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ ข้าพเจ้าขอเสนอให้ที่ประชุมได้รับรองรายงาน
การประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่ ๒๐/๒๕๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑ เมื่อมี
ผู้ใดมีความเห็นแย้งข้างอื่น ถ้อยคำที่ประชุมอนุมัติรับรองรายงานการ
ประชุม

ระเบียบวาระที่ ๓ กระทั่งถาม กระทั่งที่ ๑ เรื่องทหาารฝรั่งเศสเดา
บ้านเรือนค้าขายชยี่ ของนายมา เสริฐศิริ ตามกระทรวงการต่างประเทศ
นายมา เสริฐศิริ (เลย) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ว่ากรมการ
ว่ากระทรวงการต่างประเทศ ทั้งตั้งไป

เนื่องจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย คอบกระทู้ก่อนของ
ข้าพเจ้าในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๐ เดือนนี้ ยืนยันว่ามหาดการฝรั่งเศส
ยกเข้เข้ล้นรชชวร ค้าพลชยี่ ข้าพเจ้าทำล้ จึงทำกลบ และรายภูริได้รับ
ความดีหลาย ทั้งจะละเอียลขงขงอยู่ในรายงานการประชุมแล้วนี้ เอง
เข้เข้ล้นรชชยี่ ทางพระราชไมตรีระหว่างฝรั่งเศส กับไทย รัฐมนตรี

มหาคัตติยไม่สามรถที่จะชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการรักษาความมั่นคง
ภายในของประเทศไทยซึ่งอยู่ตามคำบอกเล่าของนายแพทย์... แพทย์เจ้าหญิงของอังกฤษ

- ๑. การตรวจการต่างประเทศได้ดำเนินการในเรือนนี้บ้างหรือไม่
- ๒. การตรวจทำเนียบการละเมิดสิทธิสัญญาพันธไมตรีระหว่าง
ประเทศหรือไม่

๓. การเสียหายของราษฎรซึ่งรับตัวท่านจะเรียกให้ฝรั่งศาลใช้ได้
หรือไม่

นายพอนี่ สารสิน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่าง
ประเทศ : เมื่อก่อนรัฐบาลได้มีรายงานเหตุการณ์ใน การตรวจการต่าง
ประเทศก็โดยหนังสือที่ส่งไปยังรัฐบาลฝรั่งเศส และต่อมาภายหลัง
ก็ได้มีคำบอกเล่าว่า รัฐบาลฝรั่งเศสก็ได้บอกสวนข้อเท็จจริงไม่จริง
ในส่วนคำถามที่ว่าจะมีสิทธิสัญญาหรือไม่ สันนิษฐานว่าระหว่างที่
ประเทศเป็นอติศกสงครามระหว่างรัฐ เพราะฉะนั้นจึงต้องพิจารณาว่าการกระทำ
นั้นเป็นการละเมิด เป็นเอกชนกระทำโดยไม่ได้การกระทำของรัฐก็ไม่ใช่
เป็นการละเมิดสิทธิสัญญา ส่วนข้อที่ ๓ ที่ท่านสมาชิกผู้มีความเห็นว่า
จะเรียกองค์ค่าเสียหายนั้น ก็ไม่ขอเท็จจริงที่จะต้องให้หนังสือก่อนว่า
การกระทำนั้นอย่างที่ได้เรียนแล้วว่า เป็นการกระทำของรัฐหรือเป็นการ
กระทำของบุคคล

นายมา เสริฐศรี (เลย) : กระทั่งก่อนของข้าพเจ้าคงมานายกผู้
พิทักษ์ตำแหน่งควรจะได้รับการคุ้มครองกัน ข้าพเจ้าจึงขอเรียน
ทหารฝรั่งเศสซึ่งเห็นทหารลาวได้มีรถยกของราษฎรชายแก่คนแก่ ถ้าเมื่อ
คำนี้ข้าพเจ้า ย้านเหมืองแห่ง บ้านป่ากหมื่น และอำเภอท่าลี่ ย้านของ
นางละเซ็น ย่างแห่พวกกัน เหล่านี้ให้มีละองค์มาตรึงแล้ว ประเด็น

จะรถเข้ามาเวลากลางวันกลางคืนก็เข้ามา ข้าราชการนายจตุรเมธคน
ทักถาม.....

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ มันเป็นเรื่อง--มันเป็นเรื่องที่คุณ
มารายงานรายละเอียดให้รัฐบาลฟัง ซึ่งผมเข้าใจว่าทางรัฐบาลคงจะได้
วิจัยทราบรายละเอียดอย่างที่คุณว่าทำนองเดียวกัน เพราะฉะนั้นก็ขอหา
เฉพาะหน้าก็ว่ามีว่าที่รัฐมนตรีคอยเมื่อกัน คุณไม่เข้าใจเรื่องในข้อ
ใดคำใดที่ขัดค้าน อย่างในเรื่องจริงจะไปกันได้

นายมา เสรีสุศรี (เลย) : ด้วยเหตุผลที่สมควรเรียบร้อยแล้ว
ชี้กันว่า ในฐานะที่ท่านเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศ ท่านจะพิจารณาว่า
จริงจะให้ราษฎรทางฝั่งเรามีความอยู่เย็นเป็นสุข ท่านจะตกลงกับฝั่ง
ใดใหม่บ้าง ไม่ให้ทหารฝรั่งเศสเข้ามาดูการณ์ไทย นี่ขะพิจารณาข้ออื่น
ให้ท่านตอบข้าพเจ้าที่ทราบด้วย

นายพจน์ สารสิน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่าง
ประเทศ : เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ รัฐบาลได้ทักท้วงไปยังรัฐบาล
ฝรั่งเศส ถ้าการกระทำเป็นการกระทำเชิงเอกชน ไม่ใช่ทหารของรัฐบาล
ที่เข้ามากระทำ การหน้าตักก็ขงขะร้องและให้คำวิจารณ์ได้จนกว่า
ในทางชายแดน ทางฝ่ายเราก็ทำเช่นเหมือนกัน ส่วนที่ว่าจะไปว่ากล่าว
กับรัฐบาลว่ารัฐบาลทำผิดประการใดนั้นยังอยู่ในเรื่องคำร้อง ต้องฟัง
ข้อเท็จจริงให้ชัดเสียก่อนจึงจะได้

นายมา เสรีสุศรี (เลย) : สำหรับพี่น้องชาวจีนนั้น ทั้งสองฝ่าย
ข้าพเจ้ารับรองไม่มีเลยที่ราษฎรเขาจะมารุกราน นี่เป็นห่วงทหารหนัก
มีผู้ควบคุม มีอาวุธครบมือ ถ้าเห็นลำพังราษฎรมาปล้นราษฎรฝั่งไทยเรา
ไม่กลัวเลย แต่เรื่องนั้นก็หลายครั้งหลายคราวมาแล้ว เมื่อไรท่านจะตอบ
ให้แน่ชัดก็ลงไป

นายพจน์ สารสิน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : ใครจะยื่นผู้มาทำนั้นเป็นชื่อเท็จจริง ความจริงตามที่ท่านสมาชิกผู้มีความเห็น ได้บรรยายมาว่าราษฎรผู้หนึ่งได้รับความเสียหาย ๕๕๐ บาท รถจักรยาน ๒ คัน เท่านั้นเอง ส่วนผู้ใดมากระทำเห็นทวารหรือใคร รัฐบาลยังไม่ทราบว่าจะได้รับข้อเท็จจริงที่แน่นอนจากฝรั่งเศสก่อน

นายมา เสรีรัฐศรี (เคย) : ถ้าอย่างนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเจ้าหน้าที่ทางอำเภอที่ส่งรายงานมานั้นยังไม่ละเอียด คือมีตัวอย่างสักๆ คณะกรรมการจึงหวังที่จะสำรวจไปรักษาชายแดนนั้น ยังถูกยึดกันมี ๒ กระชอก ข้าพเจ้าเข้าใจว่าการกระทำของหน่วยทหารฝรั่งเศส ไม่ใช่เห็นการกระทำของราษฎร ข้าพเจ้าอยากทราบว่าท่านจะจัดการอย่างไรเพราะ แต่ก่อนไม่ กั้นอย่างเคยวัน ข้าพเจ้าต้องการให้รัฐบาลจัดการให้เข้่าที่รมเย็นแก่กันสุขแก่ราษฎร อยากถามว่ารัฐบาลจะทำหรือไม่

นายพจน์ สารสิน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : ถ้ามีเหตุการณ์อย่างนั้น รัฐบาลก็จะจัดการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทน : กระตุ๊กไ้ในวาระรถยนต์ ๒ แลวของนาย โลง สุวรรณทัต ตามกระทรวงมหาดไทย

นายโลง สุวรรณทัต (ธนบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามตาม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้ เนื่องจากรัฐบาลได้โดยกระทู้ถามของข้าพเจ้าเมื่อวันที่ ๑ เดือนเมษายนรถยนต์ ๒ แลวสายไฮเทียม - ตลาทพลู แลวสายฉมบก - หลักเมือง ซึ่งถูกรับยกเงินค่าทำจริงณะ ๕๐๐๐๐ บาทว่าจะส่งจริงมีไม้เท้าเพราะได้ให้สัมปทานทางตั้งกล่าวนี้แก่เทศบาลไปแล้ว ยี่คนข้าพเจ้าเสียทราบข้อเท็จจริงมาว่า เทศบาลทั้งสองหาได้มี

สัมปทานทางรถไฟลาว-จีน ซึ่งขอรับตามข้อ ๑. ตามที่ท่านรัฐมนตรี
ตอบว่าให้สัมปทานทางรถไฟลาว-จีน ให้มีวันเริ่มต้นใช้ ได้ และ
ทะเบียนรถเข้าได้ และหมดอายุเมื่อใด ๒. ถ้าทางราชการกระทรวง
มหาดไทยยังไม่ได้ให้สัมปทานทางแก่เทศบาล หรือ ให้แค่หมดอายุแล้ว
ท่านจะขอขยับให้พิจารณาการให้สัมปทานดังกล่าวแก่เทศบาลหรือไม่ได้
เพราะเป็นการไม่เป็นธรรม และเป็นการเกิดข้ออับแก่รถยนต์ ๒ แถว
เจ้าของเดิม

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า บัญชีของสัมปทานตามที่ท่านได้ถาม
กระทรวงมหาดไทยคราวก่อน และได้ถามมาอีกซึ่งมีความหมายว่า
เทศบาลให้สัมปทานหรือไม่นั้น ความจริงเป็นอย่างนี้ คือการเดินรถ
ระหว่างถนนเทศบาลวิน - สันเขมมนั้น รัฐบาลได้ให้สัมปทานแก่เทศบาลเป็น
ผู้จักเดินเพื่อควบคุมการเดินรถให้เป็นระเบียบ ให้มีสัมรถว่าพัก คือถ้า
มีการเปลี่ยนแปลงคือให้เลิกการเดินรถนั้น และให้มีรถ ๒ แถวเดินได้
ต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงคือให้เทศบาลสัมปทาน จนถึง ระยะตอน
มกราคมถึงเดือนมิถุนายนสี่พันสามพันสี่ร้อยหกสิบเจ็ด
เวลานั้นเทศบาลกำลังเผชิญกับปัญหาต่างๆ จึงได้อนุมัติให้คณะกรรมการควบคุมสวามิภักดิ์
ดำเนินการให้เข้ามาโครงการนี้ และเทศบาลกำลังจะขอสัมปทาน
ต่อไป แต่ในระยะที่เทศบาลกำลังขอสัมปทานเองก็เห็นสมควรตามเมื่อ
ทราบว่าตนจะขอสัมปทานก็พยายามวิ่งเต้นเพื่อทราบถึงให้แต่การขอ
คน การวิ่งเวลาแต่ละคนก็เงิน ส่วนการที่รัฐบาลจะให้สัมปทานแก่
เทศบาลหรือไม่ก็เห็นแรงที่รัฐบาลกำลังพิจารณาอยู่

นายโรง สุวรรณทัต (ขุนบุรี) : อย่างนี้เองเจ้าคุณจินตนาฯ ทาย
หน้าไปก็ไกลตกลงสภา.....

ประสงค์จะขายบ้าน : ขอให้มีคนเข้ามาเรื่องอะไรก็ตาม
คำสั่งคำนี้ไปทันที คือจะอยู่ที่ไหนไม่ทราบหน้าไม่ทราบหน้าจะไปสัก
ที่ใดบนแผ่นดินหรือที่ใดจะซื้อบ้านสัก

นายโตง สูง รอดกัด (ชนมณี) : ข้าพเจ้าขอซื้อบ้านที่มี
หรือไม้สักด้วยดี แล้วขอเงินค่าเช่าเล็กน้อย ไม่มากก็พอแล้ว
ท่านจะห้ามเมื่อท่านข้าพเจ้าได้ขึ้นวัดพระยาเจียงหรือจะห้ามไม่ให้
สองแถวเดิน เช่นเดียวกับบ้านแถวหรือห้ามเขาเดินได้หรือ ข้าพเจ้าขอซื้อ
ตั้งแต่บ้านวัดพระยาเจียงไปจนถึงบ้านวัดพระยาเจียงแล้ว เทศบาลเพราะสายกลาง
โดยไม่มีรถเดิน สายพระนครมีอยู่ ๔-๕ คันจะเดิน ท่านเมื่อ
ต้องการจะใช้รถมาเดินหรือว่ากัน รถเหล่านั้นก็จะต้องมาจากกรม
๓ แถวแล้วพวกเหล่านี้ก็ไม่มีอะไรเป็น คนยากจน รถพวกนั้นเกิดขึ้น
รถคนเข็มนี่ก็แล้วแต่แล้วเสียค่าเช่าคนคนกายก็กลัวความเสียขายแล้ว
ก็ไม่มี เงินเสียค่าเช่าก็ควรจะหยุดแต่คนแต่คนประมาณแผ่นดิน อย่าง
ท่านจะว่าอย่างไร จะซื้อที่ดินอย่างไรในบริเวณนี้

ท่านขอเงิน ๕ บาทท่านคอยดูก่อนว่างก็แล้ว จนนักก็บอก
แล้วท่านก็ตั้งหนังสือพิมพ์ว่า โถกกลางสภา ใคร โถกกันแน่ ขอให้
ฟังดู ใครคลาดเคลื่อนกัน

ข้าพเจ้าขอซื้อที่ดินไว้ว่าคือว่าข้าพเจ้าได้ทราบก่อนไม่ว่า
เทศบาลเดินรถเพื่อถ้าจ้ดเหล่าพวก รถสองแถวไม่ให้ทำกัน โดยเก็บค่า
ท่านก็ตั้งให้ตำรวจหรือจะสู้หรือจะกันที่แถว อย่างนี้จะเกิดขึ้น
หรือไม่ แล้วท่านจะคิดอย่างไร

ท่านคอยในบริเวณนี้ว่าจ้ดจ้ดไว้ ๒๕๐ คันเดินแล้ว จนบ้าน
ถาวรเมืองที่เดียว จึงขอซื้อที่ดินไว้ว่าท่านจ้ดให้เดินแล้วที่หนึ่งข้าง มด

จากทางเศรษฐกิจ ๓๐ ล้านเนื่องจากจะกินเงินคนที่ซื้อข้าวไว้ก่อนแล้ว จะขอ
ชดเชยว่ากินอย่างไร สนิมยให้กิน ไม่มีใบบริษั กษेत्रเจ้าเคยได้ฟังจากผู้ใหญ่
สอนว่าจะให้สินชอนค่าให้ใหม่ใบบริษัและที่ท่านบอกว่าจะช่วยนั้น จะช่วยอย่าง
ไร ท่านราษฎร ๒๕๐ คนก็ไม่ทำงานที่กระทำอันใหม่

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
เรื่องสัมปทานหรือไม่สัมปทานนั้น ความจริงกระทรวงมหาดไทยเคย
ไปในส่วนนี้ก็ไม่ชัดเจน คือความหมายในท่านว่าทำให้เทศบาลเดินรถไฟ
ก็เรียกว่าเมื่อระยะเวลาที่สัมปทานขาดอายุไป ก็ได้ให้หนังสือเดินรถไฟประจำ
ทาง ความหมายเหมือนกัน ในการติดตามรัฐบาลนั้นจะเร่งเรื่องเดินรถไฟ
สายนี้ ก็คือขอว่าเทศบาล ความหมายมีอย่างนั้น ส่วนการที่ได้เขียนมา
อย่างนั้นก็เขียนมานานและกำลังหาทางช่วยเหลือประชาชนให้ไปประโยชน์
ด้วยกันทุกฝ่าย ส่วนที่วัดถึงราษฎรของท่านส่วนมากที่ขาดการเดินรถไฟ
คือรถ ๒ แถวนั้น ขกั้นรัฐบาลวิธรองและขอรับรองอีกว่าพยายาม
ปรับปรุงหาทางให้พวกนี้ให้มีที่เดินรถไฟสม่ำเสมอทุกฝ่าย เพราะการที่จะ
ให้รถไฟเดินสายเดียวกันสันนิษฐานต่อหน้าจะเกิดความไม่เรียบร้อยได้ วิธ
จัดทำเนนการเดินรถไฟจะคงจะมีครั้งหนึ่งเหมือนกัน ไม่ให้รถไฟอาชีพในทันที
เกิดตรัชน ขอเรียนอย่างนี้ แต่ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรก็ขอให้มีความ
คิดเห็นแก่รัฐบาลเพื่อประชาชนของท่านจะได้รู้ความเป็นจริงยิ่งขึ้น

นายโถง สุวรรณทัต (ธนบุรี) : ที่ข้าพเจ้าถามข้างหนึ่งว่า เรื่อง
เงิน ๕ บาทท่านจะไม่เก็บนั้น เก็บเงินท่านขอถ่วงไว้ยังไม่ได้ค่อย นี้
ข้างหนึ่ง ท่านยังไม่เก็บคอบเงิน ๕ บาท ขกัสอง รถสองแถวด้วยว่า
เสียภาษีแล้วก็มีสิทธิที่จะเก็บได้ เว้นแต่ท่านนั้นมีสัมปทาน ถ้ามีสัมปทาน
ไม่มีสัมปทานทำไม่ประกาศห้ามไม่ให้เข้าเดิน ขกัสาม ถ้าท่านจะรถถ

๒๐ สายที่ท่านท่านจะควบคุมได้ใหม่ที่ไม่ต้องเสียค่าสินยอมอย่างพวก
เพราะเคยเสียมาแล้ว มีอีกพวกหนึ่งถ้าต้องการตัวเจ้าพระจะให้ถ้าไม่เอา
โทษเขา ๖ พันบาทเรื่องค่าสินยอมพวกนี้ยาก ท่านจะเข้าไปขอร้องท่าน
ใครเขาไม่ได้นี่ๆ พอพายุเคลือบเข้าไปถึงเจ้าก็ สินยอมไม่มีโยธา จะ
เอาโยธาไม่ได้ ท่านจะควบคุมไม่ให้เสียสินยอมได้ใหม่ สินยอมชนิดนี้
จะต้องมีขบวนเรื่อย ๆ ไปถ้าท่านท่านให้ทำอย่างนี้

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
เรื่องเงิน ๕ บาทนั้น ขอตอบว่าถ้าเป็นการเกิดครั้งแรกแล้วจริง ถ้าท่าน
ร้องมาขึ้นท่านนายกรัฐมนตรีจะให้พิจารณาไม่ยากก็ได้ แต่ที่นักระที่
ตอบจะขึ้นของท่านผ่านไปประมาณ ๑ หรือ ๓ สัปดาห์ก็ยังไม่ปรากฏว่า
เกิดครั้งแรกในเวลานั้น และถ้าท่านผู้แทนเขาใจใส่และได้รับคำสั่งจาก
ราษฎรแล้วไปรบกวนต่อท่านนายกร และท่านมนตรีจะพิจารณาช่วยเหลือ
ให้เต็มที่ ท่านในข้อเรื่องสินยอม กระผมก็ไม่อยากจะพูด ความจริงก็เป็น
ข้อที่ท่านไม่ว่ากันมา ถ้าท่านมีหลักฐานไปรบกวนหลักฐานอย่างไรจะได
ว่ากันใหม่ ขณะนี้รัฐสภาตั้งพยายามที่สุดที่จะปราบปรามขึ้นท่านก็ยอมถวาย
คืออยู่แล้ว

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งไปเรื่องสถานะการของบ้านเมือง
ของ พ.ท. พโยม จุลานนท์

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : ข้าพเจ้าขอคงที่ก่อน
ถามนายกรัฐมนตรีคงกลับไป

ด้วยได้มีประกาศทางราช การของ นายกรัฐมนตรี ผ่านทางวิทย
กระจายเสียงของกรมโฆษณาการเมื่อเช้าวันที่ ๘ สิงหาคม และมิได้ขอ

แถลงในการให้สัมภาษณ์ของรัฐมนตรีผู้เกี่ยวข้องทางด้าน ศุภินันท์ สีสพิมพ์
อ้างว่าสถานการณ์ทั่วไปได้ยังเกิดความวุ่นวายไม่สงบจน จึงต้อง
ให้ประชาชนผู้สนใจต่อกรบ้านเมือง พึงสังวรระวังภัยอันตรายให้อยู่ใน
ขอบเขตแห่งสิทธิเสรีภาพตามกฎหมาย

ประกาศของนายกรัฐมนตรี ได้ก่อให้เกิดการตื่นตัวพากัน
วิจารณ์โดยทั่วไปทั้งในทางประชาชนและวงสังคมต่างๆ ในทางอีกฝ่าย
ทางหนึ่งสีสพิมพ์และไม่แยกแยะ ฯลฯ ข้าพเจ้าพิจารณาเห็นว่าเรื่องนี้เป็น
เหตุการณ์ที่ค่อนข้างสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเกี่ยวข้องกับชื่อเสียงและ
สุขของประชาชนโดยทั่วไป ฉะนั้นจึงขอเรียนถามเพื่อให้ความกระจ่าง
ต่างๆ ขาวกระจำจิมบ้างดังนี้

๑. สถานการณ์นั้นได้เกิดขึ้นแล้วในประเทศใดหรือส่วนไหน
ของโลกของประเทศไทย ที่ไหน เพียงใด

๒. รัฐบาลที่ใจแล้วหรือว่า ประชาชนชาวไทยพอใจต่อการ
แตกแยกกันเป็นพรรคพวกโดยไม่คำนึงถึงส่วน รวมของชาติหรือว่า
ให้การช่วยเหลือใช้กำลังประหัตประหารกันขึ้น ในบ้านเมืองของเรา จึงได้
ประกาศออกมาอย่างนั้น

๓. การก่อกบฏ ที่อ่านในคำประกาศนั้น รัฐบาลมีความหมาย
เพียงใด

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าขอ
ดังนี้ ตามที่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องได้ตั้งคำถามขึ้นจาก
ข้าพเจ้าได้ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ให้ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง
ตามหนังสือต่อไป ในข้อ ๑. ซึ่งท่านถามว่าสถานการณ์ได้เกิดขึ้น
แล้วในประเทศไทยหรือส่วนไหนของโลกของประเทศไทย ที่ไหน เพียงใด

ที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น ข้าพเจ้ามิได้ประสงค์ว่าในประเทศไทยมีสถานการณ
 เป็นดังที่ท่านสงสัยนั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศเป็นคำเตือนจะอ่านในที่นี้คือ
 ก็เห็นเห็นแก่การสมควรที่จะชี้แจงให้ทราบทั่วกันว่าสถานการณที่
 ในภาคพื้นเอเชียรวมประเทศไทยทั้งไกลและใกล้ชกไปก็ ทั้งเกิดความ
 ไม่สงบเรียบร้อยระส่ำระสายขึ้นทั่วไปไม่มากก็น้อย ประชาชนลูกชกใจ
 ให้แตกตื่นหวาดระแวงต่างใช้วิธีการโฆษณาชักชวนให้ยุ่งเหยิงให้
 ประชาชนให้เหยียดหยามองค์การบริวารประเทศซึ่งไม่มีนิยมในลัทธิอย่าง
 รวบรวมนัดสมถ์ถึงจับอาวุธขึ้นต่อสู้ล้างอำนาจอันชกขมขรรคมของผู้ปกครอง
 ก่อให้เกิดอำนาจอันมีชกขมขรรคมยังค้ำประเทศชาติผู้สุจริตก็มี เพราะ
 ฉะนั้นคำที่ข้าพเจ้ากล่าวมานี้จึงเห็นได้ว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับประเทศไทยเป็นแต่
 ในทางรอยประเทศรอยบ้านเขาเป็นอันจริงได้แสดงให้ประชาชนทราบ

ข้อ ๒. รัฐบาลชกใจแล้วหรือว่าประชาชนชาวไทยพอใจในการ
 แยกแยกแบ่งเป็นพรรคเป็นพวก โดยไม่มีคำนึงถึงส่วนรวมของชาติหรือใช้
 คำสั่งประหลัดประหลาดกันในบ้านเมือง จึงได้ประกาศออกมาเช่นนั้น ข้าพเจ้า
 ขอดอกในวรรคที่ ๒ ของคำประกาศของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าว่าประชาชน
 คนไทยรักสงบดังนี้ ทว่าเหตุการณ์เป็นดังที่กล่าวมานี้ คือเหตุการณ์
 นอกประเทศจึงเตือนให้ระลึกถึงสถานการณแห่ง ประเทศชาติไทยซึ่งพ
 น้องส่วนรวมรักสงบสันติสุขซึ่งสมควรด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร และ
 แม้วินาศที่ข้าพเจ้าประกาศนั้นในประเทศไทยก็ไม่ได้มีการอะไรเกิดขึ้น

ข้อที่ ๓ การจำกัดในคำประกาศนั้น รัฐบาลมีความหมาย
 เพียงใด อันนี้ในประกาศของข้าพเจ้าก็มีชี้แจงอยู่แล้วว่า ในโอกาส
 นี้ข้าพเจ้ากล่าวในพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้

ภาวะจิตใจขณะนั้น จึงต้องรักษาไว้ซึ่งความสงบสันติสุขเพื่อส่วนรวม โดย
 วัตถุประสงค์จำกัดสิทธิ์ในสิ่งซึ่งนำมาทั้งความแตกแยกพรรคแยกพวก โดย
 ไม่คำนึงถึง กล่าวคือข้าพเจ้าเป็นผู้ขาดแล้วแต่ต้องรักษาความสงบที่
 ข้าพเจ้าประสงค์จะมาจากภายนอกนั้น ทำให้ข้าพเจ้าหนักใจว่าในเมื่อไทย
 จะเกิดความไม่สงบไม่ได้ ทั่วเขตแดนนี้ความไม่สงบจะเกิดขึ้นก็เพราะ
 การแตกแยกความคิดเห็นทางกาย วาจา ใจ ภาวะสติที่เกิดการถ่วงความ
 ไม่สงบกันขึ้น ทั่วเขตแดนนี้ข้าพเจ้าจึงใช้วิธีเข้าเจรจาตั้งจำกัดสิทธิ์
 ในสิ่งซึ่งนำมาให้เกิดการแตกแยกพรรคแยกพวก โดยไม่คำนึงถึง
 ส่วนรวม และการที่คงจำกัดสิทธิ์ในที่นี้ไม่ใช่หมายความว่าข้าพเจ้า
 จะอดพวกไปยิ่งใคร ไม่ว่าใคร ขี้โคโรหามีได้ถ่วงรำเร่ในถ่วงแยกแตกแยก
 พรรคพวกนั้นก็หลายอย่าง โดยที่ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลที่
 แดลงไว้ต่อสภา ปฏิบัติตามข้อตกลงตามที่สัญญา ผู้ใดทำผิดกฎหมายและ
 ผิดคนโยบาย ข้าพเจ้าก็ต้องพยายามที่จะให้ไม่ยังเกิดขึ้น มิได้หมายความว่า
 ดั่งว่าข้าพเจ้าจะสั่งให้จับหรือเห็นการลงโทษผู้ใดนั้นหาไม่ได้

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพ็ชรบุรี) : ข้าพเจ้าขอขมก้มทูลท่าน
 นาย ก. ที่ได้กรุณาชี้แจงแสดงใช้ความเข้มงวดบ้าง แต่ข้าพเจ้ายังขังใจ
 คอยท่านยืนยันว่าเหตุการณ์ในประเทศไทยยังไม่ภาวะอย่างนั้น ทมิความ
 பிரகาศนั้นท่านมีเจตนาหมายถึงว่าเหตุการณ์ร้ายๆ หรือข้างเคียงของ
 ประเทศไทย ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ยังสงสัยอยู่ว่า เมื่อท่านนาย ก. มี
 เจตนารมณ์เพียงเท่านั้น แต่ทำไมมีรัฐมนตรีผู้เกี่ยวข้องที่ท่านกลับโยให้
 สมีภายฉนั้น ทนีสื่อพิมพ์ท่านองว่าข้ามเวลาแล้วมุลอย่างนั้นเหมือนกัน
 และข้าพเจ้ายังคงวิหิตจะลงโทษลงโทษอะไรกัน ถ้าจะคงมีกรรมมีกรรม

เขียนมายกมือหนึ่งส่งคืนบุตร นั้ชดัดใจเจตนากรมซึ่งท่านนายกฯ ซึ่งอย่างไร
เสียท่านนายกฯ ก็จะห้ามการวิจัยสิทธิของกันไม่ได้ เพราะอยู่ในคาบเกี่ยว
ของท่าน

ชกท้วงทักท่านนายกฯ ยืนยันว่าไทยรักสงบ อันนั้นข้าพเจ้าหรือ
สภาผู้มิเล็งครันก็เข้าใจอย่างนั้นเหมือนกัน และไม่มีใครจะไม่เข้าใจว่า
พวกเราไม่รักสงบหรือคิดการที่จะแตกแยกกัน ความคิดความเห็นนั้น
ข้าพเจ้าคิดว่าจำเป็นจะต้องมีเป็นธรรมดาทั้งนี้แต่บุคคลของคนจีนไป แต่
ที่ว่าเมื่อก่อนไทยเรามีนิสัยอย่างนั้นและการประกาศอย่างนั้นก็.....

ประธานสภาผู้แทน : คือที่ท่านพูดมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าให้ท่าน
พูด ท่านไม่ได้ขัดเลย ท่านอธิบายถึงนั้น ก็อธิบายไปยังคนละทาง
ท่านจงนี้ ต้องชัดชี้

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : ข้าพเจ้าขอพูดกับที่น้อยและจะ
ได้ชัดชัดไป คือเมื่อท่านนายกฯ บอกว่า คนไทยรักสงบ และท่านประกาศ
มาอย่างนี้กับชกกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงถามท่านว่าการที่ประกาศ
มาเช่นนั้นเป็นการเหมาะสมแล้วหรือ เมื่อท่านรู้ว่าคนไทยรักสงบแต่ท่าน
ก็ประกาศออกมาอย่างนี้ ส่วนวินิจฉัยที่ข้าพเจ้าสงสัยได้ถามท่าน ท่าน
ตอบว่าท่านจะไม่ทำกิจการที่ทำการจับหรือเอาไปยิงทิ้งเสียเหมือนเมื่อ พ.ศ.
๒๔๘๒ อย่างนั้น ข้าพเจ้าขอขอยก แต่ถึงสงสัยอีกว่า ท่านยืนยัน
ยืนยันนั้นหรือว่าจะไม่มีอย่างนั้นอีกเช่นคนชาติ เพราะรู้สึกว่ามีเชื้อ
บรรยากาศที่หน้าสถานที่ไม่ค่อยเหมือนกัน วันนั้นเราประชุมสภากัน
แต่แล้วก็มีรถถล่มมาเสีย ข้าพเจ้าเคยขับรถถล่มมาหลายขบวนเหมือนกัน เช่น
ทหารในกรมมา เพราะฉะนั้นรู้สึกว่ามีภัยกับเหตุการณ์ จึงขอถาม

ท่านนายกฯ ถ้าขอเครื่องหนึ่งวันที่ นครไม่ทำเรื่องเหมือนอย่างเมื่อ ๒๕๕๒
นั้นอีก

จอมพล แปลก พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ในการทำ
สมาชิกผู้แก้ไขก็ให้ชื่อว่า มีรัฐมนตรี ได้สัมภาษณ์แก่หนังสือพิมพ์ว่าจะมี
การกระทำการปราบปรามอะไรกันนั้น ซึ่งในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่
สงสัยเลยว่า ชาวในหนังสือพิมพ์นั้นจะเห็นความจริงประการใด ข้าพเจ้า
ก็ยังไม่ได้สอบสวนในเรื่องนี้ให้มันชัดไป แต่ว่าสำหรับในคำประกาศของ
ข้าพเจ้านั้น ที่ท่านถามออกว่า จะไม่มีการปราบปรามกันอีกหรือมีนั้น
ข้าพเจ้าก็ขอร้อง ไม่ได้ เพราะว่าเหตุที่ว่าถ้าหากว่าในภายหน้าเกิดขึ้นอย่าง
แมนูเวียหรืออะไรก็ตาม เช่นเรื่องของรัฐบาลจะต้องปราบปรามซึ่ง
เรื่องเหตุการณ์ข้างหน้า นอกจากนั้นเหตุการณ์ที่เมืองไทยเวลานี้
ข้าพเจ้าก็ขอว่ารอบประเทศของเวลานั้นไม่สงบ ท่านเคยดูเสนาธิการมา
ยอมหรือ และเราอยู่ในประเทศเดียวในโลกกลางเขา อย่างนี้รักษา
ความสงบไปไหนกันเพียงไรละหรือ ข้าพเจ้าเห็นหัวและขอเตือนผู้ที่ไม่
ใจในเรื่องการเมืองนั้น ถ้าหากว่าจะเล่นการเมืองแล้วขอความกรุณาให้
ระลึกลงชาติ อย่าทำให้เป็นการมีเหตุให้ลือถึงซึ่งนำความไม่สงบมา
ให้แก่บ้านเมืองตามหลังท่านมา นั้นเห็นเจตนาที่ข้าพเจ้าขอคำประกาศ
เช่นนั้นด้วยความหวังดี

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพ็ชรบุรี) : ตามที่ท่านนายกรัฐมนตรี
ได้ชี้แจงประกอบมานั้น ข้าพเจ้าก็พอจะเข้าใจขึ้นว่าคือหมายคือความว่า
ท่านรับรองว่าเหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์ภายในอันจนกว่าจะ
ประการที่ ๒ ถ้าหากว่ามีเหตุการณ์ขึ้นในย่านเมืองของเรา ท่านก็
รับรองว่าการกำกับการจะใช้วิธีอย่าง ๕๒ ก็ดีหรือไม่ดี ที่ข้าพเจ้า

๙๘ มาพูด เพราะว่าเหตุการณ์ตอนนี้เป็นเหตุการณ์ที่ประหลาดอยู่ในจิตใจ
ใจของคนไทยค่อนข้างจะไม่ออก และในประวัติศาสตร์ของเราในนั้นไม่มี
ปัญหา ซึ่งมันอยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าท้าวท่านจะกำจัดตามความหมาย
นั้นแล้วใคร่ใคร่จะวินิจฉัย

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ซัดัก อภิปรายอีกแล้ว

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพื่อชนบุรี) : ผมไม่มีอะไรทำอย่างไร ไม่
อภิปราย เสด็จตามอย่างไรก็ได้

ประธานสภาผู้แทน : นั่งก่อนนั่งคราวอภิปรายอภิปรายอภิปราย ถึง
คราวซัดักซัดัก ดั่งถาวรให้เป็นจริงหว่าเรียดที่ตกขยับแล้วไม่เข้าใจซัดัก แล้ว
ไปอภิปรายข้อความอื่น ๆ มาอีกเดา มาซัดัก ทราบที่ซัดักไปแต่เรื่องจากที่
ตั้งไว้เรื่องอภิปรายที่ซัดักไปต่างนี้ ผมก็พยายามที่จะให้ลงระบอบ เพื่อจะ
ได้เข้าใจกัน

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพื่อชนบุรี) : ข้าจะขยายที่ผมได้อภิปราย
นี้ที่ตนเคยนั้น ก็คืออย่างไรหนายิ่งกว่าเจ้าที่ ซึ่งข้าพเจ้าก็พูดกับท่าน
นายกฯ เมื่อก่อนนั้น ก็คิดว่าท่านขอตัวยังมีแน่ ถ้ามีเหตุการณ์อย่างนั้นก็
ระคายกระทำ แต่ผมขอคิดว่าถ้าทำอย่างวิธีนั้นแล้ว ผมได้เห็นว่าท่าน
นายกฯ ระเบียบคดีควินย ๒๕ ๘๒ นั้นหรือไม่มี เพราะว่าวิธีนั้นก็เช่นที่รับ
กันว่าไม่ช่วยด้วยวิธีการนี้

ประการที่ ๓ ผมถามท่านว่า ก็เมื่อภาวการณ์สงบอยู่ จึงทำไม
จึงเขารอดถึงมาส่งที่ททหน้าสภา แต่ท่านไม่ตกลงนั้น และเขียนความว่า
ผิดของของรัฐบาลเหมือนกัน เพราะฉะนั้นขอท่านได้กรุณาไปปัญหาที่
ผมได้ถาม

จอมพล แปลก พิบิตสงคราม นายกรัฐมนตรี : ในระหว่างนี้

ข้าพเจ้าได้มีข้อสงสัย เพราะเห็นหน้าที่ของทหาร ข้าพเจ้าฟังอย่างมาดฟัง
เห็นเหมือนกัน ทำสมรรถนะของเขาที่ดีไม่ได้ เมื่อตอนนั้นท่านผู้
รกรกมาหาดี เพราะฉะนั้นการที่ควรยกย่องเห็นว่าเป็นคนดี
แต่ท่านผู้ว่าราชการในจังหวัดไทย ข้าพเจ้าจะขอเรียนว่า คงว่าดี
ข้าพเจ้าเห็นสมควรว่า การที่จะปรายปรามไม่ได้เกิดความไม่สงบขึ้น
ด้วยวิธีปฏิบัติในการทำตามกฎหมาย ด้วยความระมัดระวังในทางศีลธรรม
แก่ประชาชนด้วยวิธีใดๆ ทั้งๆ ด้วย ซึ่งก็ชวนให้มีความรักชาติ ด้วย
กันก็ควรขึ้นเมืองของเราให้อยู่ในความสงบเรียบร้อย นั่นคือคำว่ารัก
ของข้าพเจ้า แต่ท่านสมาชิกถามข้าพเจ้าว่าทำไมในทางที่จะปรายปราม
ในเรื่องปรายปรามนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง คือหมายความว่าสมมติว่าใน
เมืองเราได้เกิดโจรผู้ร้ายขึ้น ก็เป็นธรรมดาที่ทางตำรวจจะคอย
ปรายปราม และในการปรายปรามจะปรายปรามโดยละมุนละม่อมไม่ได้
แล้วก็ต้องใช้ข้ออีก แทนที่จะยื่นโจรขึ้นไต่คดีหรือพรรคไหนขึ้น ถ้า
หากว่าเขาปรายปรามด้วยความละมุนละม่อมถ้าปรายปรามไม่ได้ก็ต้องใช้
วิธีขมวดกันตามปรายปราม นั่นเป็นของธรรมดาที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง
และหน้าที่บริหารเขาจะปฏิบัติ ซึ่งเป็นของธรรมดาที่ควรเรียนให้เพียง
เท่านั้น

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : ตามที่ท่านนายกได้
พยายามชี้แจงมาหลายครั้งนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าบางทีอาจจะไม่สามารถทำให้
ความกระจ่างได้พอ จึงใคร่จะขอตั้งหรือถามท่านนายกว่า เมื่อสภาพ
การณ์ความมั่นคงเห็นหรือใกล้จะเกิดขึ้นแก่ประชาชนในวงกว้างทั่วไป ซึ่งท่านเอง
ก็คงจะได้เห็นจากหนังสือพิมพ์ หรือจากในการเคลื่อนไหวต่างๆ มาแล้ว

ท่านพระยาก็หัวเราะไม่ว่า ท่านพระครูก็หัวเราะก็หัวเราะตามเข้านใจไป
ประกาศที่ท่านออกมามันจะเสียใจไหม ^{๕๕} ^{๕๖} ^{๕๗} ^{๕๘} ^{๕๙} ^{๖๐} ^{๖๑} ^{๖๒} ^{๖๓} ^{๖๔} ^{๖๕} ^{๖๖} ^{๖๗} ^{๖๘} ^{๖๙} ^{๗๐} ^{๗๑} ^{๗๒} ^{๗๓} ^{๗๔} ^{๗๕} ^{๗๖} ^{๗๗} ^{๗๘} ^{๗๙} ^{๘๐} ^{๘๑} ^{๘๒} ^{๘๓} ^{๘๔} ^{๘๕} ^{๘๖} ^{๘๗} ^{๘๘} ^{๘๙} ^{๙๐} ^{๙๑} ^{๙๒} ^{๙๓} ^{๙๔} ^{๙๕} ^{๙๖} ^{๙๗} ^{๙๘} ^{๙๙} ^{๑๐๐}
ทางความสงสัยเรียกว่า

ประธานสภาผู้แทน : ^{๑๐๑} ^{๑๐๒} ^{๑๐๓} ^{๑๐๔} ^{๑๐๕} ^{๑๐๖} ^{๑๐๗} ^{๑๐๘} ^{๑๐๙} ^{๑๑๐} ^{๑๑๑} ^{๑๑๒} ^{๑๑๓} ^{๑๑๔} ^{๑๑๕} ^{๑๑๖} ^{๑๑๗} ^{๑๑๘} ^{๑๑๙} ^{๑๒๐}
คดียาเสพติดที่คงตามมาไว้ ^{๑๒๑} ^{๑๒๒} ^{๑๒๓} ^{๑๒๔} ^{๑๒๕} ^{๑๒๖} ^{๑๒๗} ^{๑๒๘} ^{๑๒๙} ^{๑๓๐} ^{๑๓๑} ^{๑๓๒} ^{๑๓๓} ^{๑๓๔} ^{๑๓๕} ^{๑๓๖} ^{๑๓๗} ^{๑๓๘} ^{๑๓๙} ^{๑๔๐}
เขื่อนกั้นน้ำ ด้านเขาออกมา ก็ไม่มีเรื่อง

พ.ท. พลโยม จุลานนท์ (เพี้ยบริวาร) : ^{๑๔๑} ^{๑๔๒} ^{๑๔๓} ^{๑๔๔} ^{๑๔๕} ^{๑๔๖} ^{๑๔๗} ^{๑๔๘} ^{๑๔๙} ^{๑๕๐} ^{๑๕๑} ^{๑๕๒} ^{๑๕๓} ^{๑๕๔} ^{๑๕๕} ^{๑๕๖} ^{๑๕๗} ^{๑๕๘} ^{๑๕๙} ^{๑๖๐}
ใครไม่เข้าใจกัน คดีในวังประเทศ ^{๑๖๑} ^{๑๖๒} ^{๑๖๓} ^{๑๖๔} ^{๑๖๕} ^{๑๖๖} ^{๑๖๗} ^{๑๖๘} ^{๑๖๙} ^{๑๗๐} ^{๑๗๑} ^{๑๗๒} ^{๑๗๓} ^{๑๗๔} ^{๑๗๕} ^{๑๗๖} ^{๑๗๗} ^{๑๗๘} ^{๑๗๙} ^{๑๘๐}
การตกลงใจโดยความ ^{๑๘๑} ^{๑๘๒} ^{๑๘๓} ^{๑๘๔} ^{๑๘๕} ^{๑๘๖} ^{๑๘๗} ^{๑๘๘} ^{๑๘๙} ^{๑๙๐} ^{๑๙๑} ^{๑๙๒} ^{๑๙๓} ^{๑๙๔} ^{๑๙๕} ^{๑๙๖} ^{๑๙๗} ^{๑๙๘} ^{๑๙๙} ^{๒๐๐}
สมถามน์ เมื่อท่านประธานบอกว่าคุณพระเถา ^{๒๐๑} ^{๒๐๒} ^{๒๐๓} ^{๒๐๔} ^{๒๐๕} ^{๒๐๖} ^{๒๐๗} ^{๒๐๘} ^{๒๐๙} ^{๒๑๐} ^{๒๑๑} ^{๒๑๒} ^{๒๑๓} ^{๒๑๔} ^{๒๑๕} ^{๒๑๖} ^{๒๑๗} ^{๒๑๘} ^{๒๑๙} ^{๒๒๐}
สมถามน์ท่านว่า ท่านนายพระครูจะเสียดใจในทางประเทศนี้หรือไม่ว่า ^{๒๒๑} ^{๒๒๒} ^{๒๒๓} ^{๒๒๔} ^{๒๒๕} ^{๒๒๖} ^{๒๒๗} ^{๒๒๘} ^{๒๒๙} ^{๒๓๐} ^{๒๓๑} ^{๒๓๒} ^{๒๓๓} ^{๒๓๔} ^{๒๓๕} ^{๒๓๖} ^{๒๓๗} ^{๒๓๘} ^{๒๓๙} ^{๒๔๐}
อย่างนี้ สมถามน์ไม่เข้าใจว่า ใครคิดใคร่คิด เพราะฉะนั้นสมถามน์ท่าน ^{๒๔๑} ^{๒๔๒} ^{๒๔๓} ^{๒๔๔} ^{๒๔๕} ^{๒๔๖} ^{๒๔๗} ^{๒๔๘} ^{๒๔๙} ^{๒๕๐} ^{๒๕๑} ^{๒๕๒} ^{๒๕๓} ^{๒๕๔} ^{๒๕๕} ^{๒๕๖} ^{๒๕๗} ^{๒๕๘} ^{๒๕๙} ^{๒๖๐}
นายถ้อยว่าพระครูจะเสียดใจการนี้ ^{๒๖๑} ^{๒๖๒} ^{๒๖๓} ^{๒๖๔} ^{๒๖๕} ^{๒๖๖} ^{๒๖๗} ^{๒๖๘} ^{๒๖๙} ^{๒๗๐} ^{๒๗๑} ^{๒๗๒} ^{๒๗๓} ^{๒๗๔} ^{๒๗๕} ^{๒๗๖} ^{๒๗๗} ^{๒๗๘} ^{๒๗๙} ^{๒๘๐}
พระยาก็เหตุการณที่เป็นอย่างนี้ ท่านพระครูจะเสียดใจหรือไม่ว่า ^{๒๘๑} ^{๒๘๒} ^{๒๘๓} ^{๒๘๔} ^{๒๘๕} ^{๒๘๖} ^{๒๘๗} ^{๒๘๘} ^{๒๘๙} ^{๒๙๐} ^{๒๙๑} ^{๒๙๒} ^{๒๙๓} ^{๒๙๔} ^{๒๙๕} ^{๒๙๖} ^{๒๙๗} ^{๒๙๘} ^{๒๙๙} ^{๓๐๐}
ท่านเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อสรุป แล้วท่านบอกว่าจะไม่อยู่ในประเทศนี้ ^{๓๐๑} ^{๓๐๒} ^{๓๐๓} ^{๓๐๔} ^{๓๐๕} ^{๓๐๖} ^{๓๐๗} ^{๓๐๘} ^{๓๐๙} ^{๓๑๐} ^{๓๑๑} ^{๓๑๒} ^{๓๑๓} ^{๓๑๔} ^{๓๑๕} ^{๓๑๖} ^{๓๑๗} ^{๓๑๘} ^{๓๑๙} ^{๓๒๐}
เข้าใจเหมือนกัน เพราะฉะนั้นสมถามน์อย่างนี้แหละ

จอมพล แปลก พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ^{๓๒๑} ^{๓๒๒} ^{๓๒๓} ^{๓๒๔} ^{๓๒๕} ^{๓๒๖} ^{๓๒๗} ^{๓๒๘} ^{๓๒๙} ^{๓๓๐} ^{๓๓๑} ^{๓๓๒} ^{๓๓๓} ^{๓๓๔} ^{๓๓๕} ^{๓๓๖} ^{๓๓๗} ^{๓๓๘} ^{๓๓๙} ^{๓๔๐}
แล้วว่า ในคำประกาศนี้ ^{๓๔๑} ^{๓๔๒} ^{๓๔๓} ^{๓๔๔} ^{๓๔๕} ^{๓๔๖} ^{๓๔๗} ^{๓๔๘} ^{๓๔๙} ^{๓๕๐} ^{๓๕๑} ^{๓๕๒} ^{๓๕๓} ^{๓๕๔} ^{๓๕๕} ^{๓๕๖} ^{๓๕๗} ^{๓๕๘} ^{๓๕๙} ^{๓๖๐}
นั้นเข้าใจไปว่าจะมีเหตุการณ์อะไรใหญ่โต ^{๓๖๑} ^{๓๖๒} ^{๓๖๓} ^{๓๖๔} ^{๓๖๕} ^{๓๖๖} ^{๓๖๗} ^{๓๖๘} ^{๓๖๙} ^{๓๗๐} ^{๓๗๑} ^{๓๗๒} ^{๓๗๓} ^{๓๗๔} ^{๓๗๕} ^{๓๗๖} ^{๓๗๗} ^{๓๗๘} ^{๓๗๙} ^{๓๘๐}
ปรามโดยความทรงคุณ ^{๓๘๑} ^{๓๘๒} ^{๓๘๓} ^{๓๘๔} ^{๓๘๕} ^{๓๘๖} ^{๓๘๗} ^{๓๘๘} ^{๓๘๙} ^{๓๙๐} ^{๓๙๑} ^{๓๙๒} ^{๓๙๓} ^{๓๙๔} ^{๓๙๕} ^{๓๙๖} ^{๓๙๗} ^{๓๙๘} ^{๓๙๙} ^{๔๐๐}
อะไรไปบ้าง ซึ่งเห็นเคยสงสัยเรื่อง ^{๔๐๑} ^{๔๐๒} ^{๔๐๓} ^{๔๐๔} ^{๔๐๕} ^{๔๐๖} ^{๔๐๗} ^{๔๐๘} ^{๔๐๙} ^{๔๑๐} ^{๔๑๑} ^{๔๑๒} ^{๔๑๓} ^{๔๑๔} ^{๔๑๕} ^{๔๑๖} ^{๔๑๗} ^{๔๑๘} ^{๔๑๙} ^{๔๒๐}
ให้ฟังเป็น ๓ วรคแล้วจึงจะจบความนี้ ๓. เหตุผลที่ข้าพเจ้าแจ้งใจโดย

มากร ภายนอก และข้าพเจ้าเป็นราษฎรก็กลัวว่า เหตุการณ์ภายนอกนั้นจะมาเป็นเหตุให้ในเมืองไทย จึงได้คิดว่า ที่เมืองนอกเขาเกิดกันนั้น เพราะเหตุว่าเมืองนอกมีการชุมนุมกันแก่กันขึ้นเรื่อย ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ จึงคิดให้ทราบ ปรากฏที่ ๒. ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ประมาณว่าประชาชนไม่วิตกสังหารข้าพเจ้าเช่นรายนี ข้าพเจ้าก็คิดว่าในคำประกาศของข้าพเจ้านั้น แสดงให้เห็นว่าประชาชนวิตกสังหาร แต่ว่าอาจะมีผู้ที่ไม่ใจในอำนาจของพระมหากษัตริย์ของทวี เห็นแก่ตัวถึงกว่าชาติการจะเกิดความไม่สงบ เกิดที่ไทยไปชักชวนคนอื่น ก็อาจจะมีการรบกวนต่างประเทศก็อาจจะทำให้ทางภายในเกิดความไม่สงบตามเขาไปด้วย และอีกอันหนึ่งในข้อที่ ๓ ก็ขอทบทวนกันแล้วว่าการข่มขืนไม่ใช่ว่าจะไปจับหรือไปลงโทษ หมายความว่าประพฤติตามกฎหมาย แม้จะ เมื่อใครผิดตามกฎหมาย ก็ต้องมีการลงโทษกัน และยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าจึงใคร่จะให้ทราบว่า จะใช้วิธีการทุกอย่างที่ ระชืด รุ้งผู้ที่ไม่สงบนั้นหันเหไปนทางที่ สงบเพื่อเห็นแก่บ้านเมือง นี้ข้าพเจ้าขอขแรงให้ทราบดังนี้ และนอกจากนี้ตามที่ท่านสมาชิกมีความสงสัยว่าคำประกาศของข้าพเจ้านั้นจะทำให้เกิดความ ระส่ำ ระสาบซนในเมือง ข้าพเจ้าก็ใคร่ขแรงแล้วว่ามิใช่ใช้ประกาศนี้ที่ทำให้เกิดความระส่ำระสาย จะให้ข้าพเจ้าแก่ ข้าพเจ้าไม่แก่ เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าพูดไปแล้วโดยที่ไม่ต้องทวงให้เกิดความระส่ำระสาย ท่านเข้าใจเอาเองข้าพเจ้าไม่แก่ แล้ววนกลับมาความสงสัยของบ้านเมืองเวลานี้ท่านก็ข่มขืนตัวเองว่าในเวลาที่รัฐชาติ จะเอาทุกสิ่งทุกอย่างมา ตีแผ่ให้ประชาชนฟัง โดยไม่ฟังถึงผลชยะไววนั้น ท่านก็เห็นผู้ใหญ่ ท่านก็เคยเขียน สำนึกการ ท่านก็ทราบว่าทุกสิ่งทุกอย่างในการสงครามนั้น ท่านมาแนะนำให้ประชาชนทราบก็เหมือนแผนยุทธการของท่าน แผนปราบ

กลางของบ้าน ท่านเคยเอาไปตีพิมพ์ไหม ถ้าท่านเอาไปตีพิมพ์ ท่านก็ คงไม่ได้นำมันไปสแกนแล้ว เพราะฉะนั้นในหนังสือของรัฐบาล ข้าพเจ้า ระบุว่าข้าพเจ้าพร้อมที่จะทำการบรรยาย หากว่ามีเรื่องอะไรอยู่ในต่างประเทศเข้ามาและด้วยความเห็นอกเห็นใจเพื่อให้ประเทศชาติได้รับความ สงบไม่ใช่ด้วยเล่ห์ แต่ด้วยความเมตตากรุณาเห็นอกเห็นใจร่วมกับพี่น้อง ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านสมาชิกที่อยู่ในพื้นที่ ท่านรัฐมนตรี ด้าทเจ้าให้ข้อแก่ให้ข้าพเจ้าประกาศว่าเป็นอย่างไร ก็ขอให้มีได้ สวัสดิ ์จนใจ ขอกราบเรียนอย่างนี้

ประธานสภาผู้แทน : กระตุ๋ต๋อไปเรื่องบ้านเช่า ของนายชวรัตน์ คำฟัด ตามกระทรวงมหาดไทย

นายชวรัตน์ คำฟัด (สมุหระงกรม) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ ถาม ตามรัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงมหาดไทยตั้งข้อไปนี้ ด้วยเวลาปรากฏว่า เจ้าของบ้านเช่ากับผู้เช่าได้มีการ ต่อสู้ กันในเรื่องบ้านเช่าทั้งในทางกฎ- หมายและนอกทางกฎหมายเพื่อให้ได้มาและให้ได้อยู่ในบ้านเช่า บางเรื่อง ปรากฏว่าเกิดการตำร้ายกัน บางรายถึงกับประท้วง ไม่ให้ชักฝักหนึ่ง เข้าออกได้ และหลายรายได้เกิดฟ้องร้องกันในทางคดีอาญา เช่นเรื่อง ที่เกิดขึ้นที่ตำบลสันพันช่วงคี ซึ่งผู้ ได้รับความเดือดร้อนต้องได้รับความ เสียหายเกินอันมากเพราะต้องระงับการค้าขายตามปกติ เหตุการณ์เหล่านี้ เป็นเรื่องกระทรวงมหาดไทยที่รับผิดชอบ ซึ่งที่ขอความสงบเรียบร้อยแล้ว คดีธรรมอันนี้ของประชาชน ข้าพเจ้าขอเรียนถามรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทยว่า ท่านทราบหรือไม่ และจะจัดการอย่างไรเพื่อ ช่วยเหลือผู้เช่าที่เกิดกรณีนี้ให้ได้รับความคุ้มครองที่ยุติธรรมจากผู้ ใต้เสา และจากรัฐชาติผู้ปกครอง

เท็จจริงว่า ถ้าช่วยเท็จจริงเห็นถึงท่านว่าคดีนั้นแล้วจะทำคดีกฎหมายไม่
 ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง กล่าวคือถ้าเจ้าพนักงานไปช่วยเหลือนายใดฝ่ายหนึ่ง
 โทษมีกฎหมาย เช่นแก่ตั้งโทษซึ่งมีกฎหมายอาญา ส่วนวิธีปฏิบัติจะ
 ช่วยราชการทำได้ ๓ ทาง ทางหนึ่งฟ้องศาล ทางหนึ่งแจ้งความตำรวจ
 ทางหนึ่งร้องทุกข์รัฐประศาสน์ไทยเจ้าพนักงานทำคดีกฎหมายก็ได้ได้
 ส่วนใด นอกจากนั้นกฤตชนั้นเจ้าพนักงานที่ช่วยราชการนั้นเป็นคดีจริงด้วย
 กัน ฝ่ายผู้เข้าว่าอย่างนั้น ฝ่ายผู้ให้เชื่อว่าอย่างนั้น ยังไม่มีข้อพิพาท
 ถึงรัฐประศาสน์ ยังไม่ตีพิจารณา ถ้าท่านสนใจกับกฤตชนั้น ถ้าไม่ฟังก็
 จัดการตามระเบียบ ๓ ประการ ประการอย่างใดอย่างหนึ่ง

นายช้อน อ้าพล (สมุทรรสงคราม) : รัฐบาลไม่ไปคอยให้
 ข้าพเจ้าทราบโดยตลอด ข้าพเจ้าได้ถามเมื่อก่อนว่าส่วนที่ทรัพย์สินส่วน
 พระมหากษัตริย์มีผลประโยชน์ในทางให้เข้าบ้านทรัพย์สิน เช่นผู้ให้
 เข้าบ้านทรัพย์สินจะจัดการอย่างไรให้เด็กชากว่าใครจะมีทรัพย์สินในการ
 เข้าบ้าน ข้าพเจ้าไม่ยากให้มีถาวรทะเลาะเขาแฉ่งได้ ถ้าท่านเป็นทวิคอย่าง
 ทอนต์เช่นอีกหลายอย่าง จึงขอถามว่าจะจัดการอย่างไร ระเขยยกการใช้
 ทรัพย์สินทั้งที่ปรากฏอยู่ต้น แล้วอีกประการหนึ่ง อย่างเป็นค้ำว่าผู้ปกครอง
 เข้าไปอยู่ในนั้น แล้วตำรวจขึ้นแจ้งความไว้แล้ว แล้วผู้ปกครองกลับเข้ามา
 อีก แล้วตำรวจไม่จัดการ รัฐมนตรีมหาดไทยจะจัดการอย่างไรต่อไป
 แล้วอย่างหนึ่งผู้เป็นบวรอยู่ในนั้นเขาไม่ไปคอยไม่ไปค้ำอย่างนั้น ขาดการ
 การอันนี้ไม่ได้ รัฐมนตรีมหาดไทยจะจัดการหรือไม่ ขอทราบ

ประธานสภาผู้แทน : อย่างนี้ขอรับ คำนึงถึงได้จะไร ค้ำค้ำ
 กับท่านคอย จัดตั้งอย่างไร ระเขยยกผู้ปฏิบัติ ๑. ฟ้องศาล ๒. ไม่
 ฟ้องศาลแจ้งความตำรวจ เมื่อแจ้งความตำรวจไม่เข้าแจ้งกับเรือน

วิญญาน มีเส้นเอ็น ๆ ตามมือเท้านี้ และใจเขาก็ไม่ใช้วิชาของข้าอีก
เพียงเวลาทำงานแปล ๆ ชีวิตก็จืดจาง

พระยาทิพเนติกมณตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
เรื่องทรัพย์สินนั้น ในฐานะที่กระผมเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
ก็เคยเป็นประธานทรัพย์สินไปด้วย เรื่องทรัพย์สินเป็นกรณี คือนางกิมเบ๊
ซึ่งเป็นเมียนมาแสดงเป็นกรณีพิเศษเข้าคดี เข้าทรัพย์สินไปโดยเสียเงินค่า
เบี้ยเจ็ดทรัพย์สิน ๒ หมื่นบาท ในสัญญาทรัพย์สินมีเงื่อนไขว่าทำให้
เข้าช่วงทองครึ่งปีนับที่จากทรัพย์สินจึงจะเข้าช่วงได้ ด้วยเหตุนี้เรื่อง
ที่มีเบี้ยออกทรัพย์สินแล้วไปตั้งคนจนค่าไปขึ้นเงิน ๒ แสน ๕ หมื่นบาท
ให้รับเงินมัทจิว ๕ หมื่นบาท กรณีเกิดพิพาททั้งนี้ นางเบ๊กล่าวว่าจะ
สงวนมรดก นางสาวก็บอกว่าคุณเข้ไปแล้วไม่ได้ และเงิน ๕ หมื่นบาท
รับไปแล้ว คุณเร่อกับไปจะเอาคนสงวนกิมเบ๊ ยิงกระผมเองตรวจดู
ขี้มัทจิวว่าใครตัวมีค่าถูก และทรัพย์สินทำค่างมรดกหลายเสมอ
ท่านสมาชิกคงทราบว่านางสาวแสงและนางกิมเบ๊ ทำสัญญาผิด คือนาง
กิมเบ๊เข้าเกิดฟ้องร้องถึงศาลกันขึ้น ศาลตัดสินว่าควรจะประณิธานยอม
กันได้ใหม่ เจ้ากิมเบ๊คนก็หมก ให้ทรัพย์สินประณิธานยอม เราได้เรียก
นางกิมเบ๊และนางสงวนมาสอบสวน ๓-๔ ครั้งเวลาไม่ตกลงกัน คือ
ว่านางกิมเบ๊ยอมคืนเงิน ๕ หมื่นบาททรัพย์สินก็ยอมให้แก่นางสงวน นาง
สงวนไม่ยอม เพราะเหตุว่าเขาคนของนางตัว แต่ที่ว่าที่กระผมให้มิ
นาคำกันนั้นไม่เป็นความจริง การจะชั่งชั่งครั้งชั่วคราวได้ ก็ด้วยประทุ
ตึงเกิด ขึ้นปัญหาศาลก็ใหญ่ก็เป็นอย่างนี้ ทนผู้เข้มีทำสัญญา
ทรัพย์สินจะตั้งปัญหาขายเลิกสัญญา ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติในฐานะ
ที่ท่านเป็นอย่างไรบ้างของยกเลิกสัญญาเหมือนกัน นี้เรื่องเป็นดังนี้

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทรสงคราม) : พระชอตามรัฐมนตรี^๕อีก
สักนิดกว่า เมื่อปรากฏว่านายแสงทำผิดสัญญา^๕ การเข้ากันจะตกลงกับ
นางสงวนหรือไม^๕ แล้วอีกประการหนึ่งทรัพย์สินเองจะทำตัวอย่างให้แก่ผู้
ทมิชยานเข้า

ประธานสภาผู้แทน : เคยชว ๆ ซักใหม่อีกสักครั้ง^๕ เมื่อกันซักว่า
อย่างไร

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทรสงคราม) : เมื่อนายแสงผิดสัญญา^๕
เข้าอย่างนั้นแล้ว ทางทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์จะโอนที่เข้านั้นให้แก่
นางสงวนหรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : คนละเรื่อง

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทรสงคราม) : รัฐบาลท่านทอมว่า.....

ประธานสภาผู้แทน : ท่านนั่งลงก่อน^๕ ข้าพเจ้าจะชี้แจงให้ฟัง^๕
คิดว่าซักไปคนละเรื่องไปแล้ว ค่ะเรื่องที่คุณตามมา ยกตัวอย่างเรื่อง
สัมพันธวงศ์ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในฐานะที่เป็นกรม-
การทรัพย์สินพระมหากษัตริย์ ท่านก็ชี้แจงเรื่องให้ฟังเรื่องสัมพันธวงศ์^๕
ที่ยกตัวอย่างชี้แจงจริงเป็นอย่างนั้น ส่วนเรื่องที่จะผิดสัญญาหรือไม่ผิด
สัญญาอะไรเป็นอีกเรื่องหนึ่ง^๕ ที่คุณจะซักจะให้หรือไม่ให้อะไรนั้นเป็น
อำนาจของศาล อำนาจเจ้าหน้าที่กระทรวงหนึ่งนอกเรื่องออกไป

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทรสงคราม) : ที่ข้าพเจ้าถามนอกรอบ^๕
จะให้ทางรัฐบาลควบคุมระเบียบการเข้าของทรัพย์สินพระมหากษัตริย์

ประธานสภาผู้แทน : ไม้ใช่อย่างนั้น^๕ คุณก็เดียงผมออกเรื่อย^๕
คือว่ารัฐบาลคงทำตามกฎหมาย^๕ ครึ่งปฏิบัติตามกฎหมาย^๕ และครึ่ง
พยายามให้คนทุกคนปฏิบัติตามกฎหมายโดยเสมอกัน^๕ อย่างนั้นเป็นหน้าที่
อยู่แล้ว

นายเพิ่ม วงศ์ทองเหลือ (พิจิตร) : ข้าพเจ้าขอซักข้อไปว่า การที่เก็บภาษีโลละ ๕ บาทนั้น เจ้าพระราชบัญญัติระเบียบใดมาเก็บ ที่ อยู่ทุกวันนี้หรือท่านเก็บตามอรรถนัยของท่าน

ศักดิ์สง ท่านทราบดีแล้วว่านโยบายของรัฐบาลปัจจุบันนั้นเพื่อให้ ชลชงถูกเหตุไต่ท้านจึงมีนโยบายนี้มาเช่นนี้ ข้าพเจ้าได้เคยกราบเรียน ท่านไว้ครั้งหนึ่งไปเอาใบภาษีปลามาแสดงให้ท่านดู ราคาปลาขายได้ ๖๐๐ บาท ภาษีได้ถึง ๕๐๐ บาท ท่านทราบดีหรือไม่

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : ภาษีที่เก็บนั้นเก็บตาม พระราชบัญญัติพิภคัตราศุลกากรภาษีศุลกากรภาษีโลละ ๕ บาท

นายเพิ่ม วงศ์ทองเหลือ (พิจิตร) : ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่าน เขาถูกหมายซื้อไหนที่เก็บภาษีโลละ ๕ บาท ข้าพเจ้ากับพระราชบัญญัติ หกฉบับไม่มี หนึ่งจะลดเก็บภาษีโลละเท่าไรต่อไป

ประธานสภาผู้แทน : ท่านตอบแล้ว ท่านบอกว่าเจ้าพระราช บัญญัติพิภคัตราศุลกากรถ้าจะซักก็ซักว่ามาตราไหน จะซักอย่างนี้ไม่ ไท่ประโยชน์

นายเพิ่ม วงศ์ทองเหลือ (พิจิตร) : สมมติว่ากฎหมายซื้อไหน มาตราไหน พ.ศ. ไหนที่ออกมาเก็บอันนี้

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : ความจริงภาษีปลานั้น เก็บเฉพาะภาษีปลาที่เข้ามาจากต่างประเทศ ฉะนั้นอย่างปลาค้างคาว จากพระตะบอง แต่ว่าจะมาจากพระตะบองหรือที่ไหนก็ตามก็โลละ ๕ ทั้งนั้น แต่ปลาที่เข้ามาเมืองไทยนั้นมาจากพระตะบองเป็นส่วนมาก พระ ราชบัญญัติที่ท่านบอกมาเมื่อแรกนั้นสมาชิกสมัยก่อน พ.ศ. ๒๔๘๘

นายเพิ่ม วงศ์ทองเหลือ (พิจิตร) : กระผมขอเรียนซักข้อไป ว่าได้ทำแล้วไม่พบเลขที่ซื้อไหน มาตราไหน และวันไหน พระราช บัญญัติฉบับนั้นไม่แน่ว่า) ขอยกมาตราให้ข้าพเจ้าดูหน่อยเถิด

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าย่างนี้ไม่เสร็จหรอก คือเจ้าหน้าที่
บอกว่ามีกฎหมายและต้องทำตามกฎหมาย คุณเพิ่มก็ถามว่าพระราช
บัญญัติอะไร ท่านก็บอกชื่อ บอก พ.ศ. ไร่แล้ว แล้วก็มาชี้หน้า ชัก
บรรทัดอย่างนั้นเห็นจะไม่เกิดความเลย เพราะฉะนั้นไปหาเขาเอง อย่า
ชักเลย ชักอย่างอื่นเถอะจะยื่นประเด็นดีกว่า

นายเพิ่ม วงศ์ทองเหลือ (พิจิตร) : ผมขอขยับนิ้วได้พยายาม
คืนก็คืนมาไม่มีแน่ ๆ เมื่อก่อนนับ ๕๐๐ เคี้ยวเคี้ยว ๕๐ บาท ก็ไล่หนึ่ง
เก็บ ๒๕ สติงค์ กฎหมายอันนี้ไม่มีแค่เก็บตามค่าธรรมเนียมแท้ ๆ ที่เกี่ยว
จึงขอถามว่าต่อไปจะเก็บอย่างเดียวกันจะได้ไหม ก็ไล่ละ ๒๕ สติงค์

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : คือว่าอัตราที่เก็บนั้น
มีอยู่ในบัญญัติท้ายพระราชบัญญัตินี้ ๕ บาท แต่ว่ารัฐบาลจะหาทางลด
ให้ซึ่งจะลดให้ในไม่ช้า

ประธานสภาผู้แทน : หมดเวลากะทันหัน ระเบียบวาระที่ ๔
ญัตติข้อไขข้อพเจ้าขอเสนอว่า พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายเสว
ธีศรีวางกูร อนุญาต

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

ความอาญา (ฉบับที่.....) พ.ศ. ๒๔๘๑

.....
.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่)
พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มคำว่า “เว้นพระภิกษุสามเณร” ในอนุมาตรา
(๒) ต่อจากคำว่า “ผู้เสียหาย” แห่งมาตรา ๒๘ ของประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา

(ลงชื่อ) ส. อิศรางกูร ผู้เสนอ
(ส่งชื่อ) เจริญ สัยแสง, น. ประจักษ์, พโยม รุณานนท์,
พ. วิเศษโกศล, อรรถพรพิศาล, ช. สายเช็ก,
ส. กลั่นผลา, มา เสริฐศิริ, บุญเพ็ง, ผู้รับรอง

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
(ฉบับที่.....) พ.ศ. ๒๕๕๑

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาให้เหมาะสม

เส้นชัยขี้นถาวรพิงค้อยไ้ได้มันแล้วปรักฎหมายของคณะสงฆ์นั้นอยู่ในทาง
 พุทธจักรไม่ผิดอยู่ในทางโลกก็อริฐฐิถานกฎหมายนชิตกันอยู่ เมื่อจัดกัน
 อยู่ศาลก็ด้วยพระราชาญญูตัววิพิจารณาความอาญาทำเนนการไว้ทั้งกับ
 ถ้าวคือดีหากว่าพระภิกษุสามเณรไ้คย่นพิงค้อยศาลแล้ว เมื่อไ้ส่วนมูล
 พังแล้วก็จำกันค้อยอริวิพิจารณา ถึงแม้จะเห็นความผิดค้อยกฎหมาย
 ของคณะสงฆ์ ข้าพเจ้ายังรู้สึทว่าเท่าทคณสงฆ์หรือพระภิกษุสามเณร
 ไ้คย่นพระจำเลยในโรงศาลนั้นรู้สึทเห็นการไม่สมควรในทางพุทธศาสนา
 ไ้คย่นเพราะซึ่งเป็นสงฆ์ซึ่งไม่ควรจะเข้ามาพัวพันเขาคนเขาคักเข้าตรวจ
 ซึ่งยื่นความลคคทางศาสนา ข้าพเจ้ารู้สึทว่าเวลาข้าพเจ้าไ้ชกความ
 ค้อยพระภิกษุซึ่งเห็นโจทกฟ้องจำเลยแล้วรู้สึทว่ามีความไม่สบายใจเลยรวม
 ความลคคคือมีความระอิก ระเอียน ค้อยพระภิกษุองค์นั้นทพวยามเบิกความ
 ทัง ๆ ไ้ไม่ไ้สหายกันควว่าจะเอาบุคคลฟ้องร้องนั้นเขาคผู้ตรวจ ไ้คย่นเหตุ
 นี้ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็น พุทธศาสนิกชนคน หนึ่งจึงยกมาไ้พระพุทช-
 ศาสนาของเรานั้นมีความเจริญรุ่งเรืองวัฒนาถาวรค้อยไป เพื่อมิไ้ยัคค
 ทัเป็นจำเลยก็ ญาคัพนของจำเลยก็ ทรอรรณฏทว ๆ ไ้คย่นเห็น
 พระเจ้าไปเบิกความเพื่อไ้รับจำเลย อย่างนี้ไ้หมันหมทไป เพื่อไ้ท้าง
 ศาสนาของเราเป็นทเคารพเทอคทนค้อยไป ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรจะเพิ่ม
 เติมแก้ไช้ประมวลกฎหมายวิพิจารณาความอาญาคย่นย่นเสีย ค้อยห้าม
 ใ้มิไ้พระทการฟ้องร้องค้อยอาญา นอกจากจะไ้ไ้เสนยไ้คย่นงานลคค
 ส่วนอื่นโจทกเสนอ ข้าพเจ้ารู้สึทว่าจะเป็นขรรคย่งทลคค และจะทไ้
 ไ้ท้างศาสนาของเราเป็นทเลอมีสแก่บุคคลทว ๆ ไ้คย่นยถ้อยพระพุทช-
 ศาสนาทรอแม้จะไ้หมันยถ้อยพระพุทชศาสนาดีตาม จะไ้คย่นรู้สึทว่าพระพุทช-
 ศาสนาของเรานั้นการพชชา ีจึงอยู่คย่นจะมเียงเถียงไ้ไ้คย่นว่าไ้

ก็มีความขอยุติแล้วให้เฝ้าศาลากรุงเก่าที่อยู่คนทุกคน แต่เมื่อพระองค์โคกท่าน
 ไม่ปฏิบัติตามวินัย ท่านไม่ส่งสารคน ใครทำร้ายท่าน ท่านก็ทำร้ายตอบ
 ทวีธว่าใครไปตีหัวท่าน ท่านก็ฆ่าพียงศาลา นั้นเช่นเรื่องบ้านเมือง ซึ่ง
 ท่านมีสิทธิที่จะรักษาไว้ในฐานะที่ท่านเป็นพลเมืองคนหนึ่ง แต่ที่ว่าท่าน
 มีใจกรุณา ท่านก็ชำระเวรนี้เสียก็ได้เรื่องเหล่านี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเรา
 พยายามบังคับพระแล้ว เรายังมีเรื่องบังคับกันอีกเยอะแยะ เป็นต้นว่า
 พระองค์โคกมีนขาบาศร ต้องใส่รองเท้า เสด็จที่หุ้มหมึกม ข้าพเจ้าว่าเป็น
 เสด็จของพระ เสด็จที่คิดใจของพระ พระองค์โคกไม่กรุณา เรายังคิดว่าท่าน
 ท่านก็ยอมพ้องเราไว้

อนึ่ง ในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ที่ท่านวางไว้ ทางคณะสงฆ์
 เข้ามามีปฏิบัตินั้นจะปฏิบัติกับพระโคก ฎหมายไม่ควรเข้าไปยุ่งถาม ข้าพเจ้า
 ว่าอย่างนั้น ไม่ใช่ข้าพเจ้าไม่ยินดีศาสนาพุทธ เพราะข้าพเจ้านับถือ
 ศาสนาพุทธ ไม่ใช่ให้ท่านออกกฎหมายอย่างนั้นเข้ามาบังคับพระ ข้าพเจ้า
 ขอคัดค้านไว้เท่านี้ขอ ขอเพียงเหตุผลของท่านต่อไปนี้

๑๑.๒๗) น.

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : คือข้าพเจ้ามีความเห็นว่า
 ตามที่ผู้เสนอนโยบายเข้ามาในนี้ ได้หมายความว่า เรายังไปตีคดีหรือตี
 ปะโยชน์ของพระหรือผู้เสนอนั้นเสียหาย หากว่าเราพิจารณาเสียสละ
 ให้พระภิกษุสงฆ์และสามเณรนั้น ย่อมเป็นผู้คนซึ่งควรเคารพสักการะ
 และเป็นผู้คนแล้วซึ่งกิลเลศที่ปวง เพราะฉะนั้นถ้ามีกฎหมายว่า พระ
 ภิกษุสงฆ์ยังพัวพันต่อกิลเลศ มีการยื่นโจทก์ฟ้องหรือตั้งไปให้ศาลทางศาล
 เมื่อเกิดเช่นนั้นขึ้น ในทางสัญญาที่อนุญาตของพวกเราชำระเสียด้วย
 ขณะหนึ่ง ก็ในขณะทำงานในขณะนั้น ก็ว่าต้องต่อสู้กัน เมื่อเกิดการ

คือผู้ขึ้นเช่นนั้น มันก็จะมีใช้กลวิธีต่างๆที่ระมัดระวัง แล้วมันก็มีผลเกิด
 ทำให้เห็นไปว่าพระภิกษุสงฆ์ พระภิกษุสงฆ์อยู่ในสภาพเป็นพระราชาปกครอง
 ทั้งหมดได้เสนาอโวกีเม คือหมายความว่าเราปกครองเช่นผู้เจ้านายผู้ใด
 และเป็นผู้ซึ่งมีความ อารจะมีสิ่ง ๆ คือไปทำให้เกิดการลบล้างผู้ใดแล้ว
 ในพระภิกษุสงฆ์นั้นได้ เพราะฉะนั้นเราจะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ของผู้ที่
 นี้นั้นเป็นการทวงก็ไม่ใช่เป็นการรอนสีทอของพลเมื่อย่างที่ท่านสมาชิกผู้
 เกียรติได้ขอร้องว่ามานั้น นอกจากนั้นแล้วเราก็คงเห็นว่าผู้เสียหายนั้น
 รอนพระภิกษุสงฆ์แล้ว เมาละอกเสียนั้น ไม่ได้หมายความว่าเราได้เสียสิทธิ
 ไป คงจะมอบคืน ๆ ให้ขจัดการหรือเจ้าพนักงานดำเนินการแทนก็ได้
 เพราะฉะนั้นผู้ทวงที่ว่าเราจะไปแทรกแซงให้เป็นการเสียหายนะ การ
 แทรกแซงนั้นก็ตรงกันข้าม กลับเป็นการแทรกแซงเพื่อเทิกถอนหรือสั่ง
 เสริมความเคารพสักการะให้แก่พระภิกษุและศาสนา เพราะฉะนั้นผมจึง
 ขอความเห็นของสมาชิกผู้เกียรติท่านมานั้น และขอสนับสนุน
 ญัตติที่เสนอมานี้

นายบุญมี ปาริวงษ์ (สพบุรี) : ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้อภิปราย
 สนับสนุนหรือค้านข้าพเจ้าใคร่ที่จะขอฟังความเห็นของฝ่ายรัฐบาลเสีย
 ก่อนว่าจะเอาอย่างไรแน่ เมื่อได้ฟังความเห็นของรัฐบาลแล้วข้าพเจ้าจึงจะ
 อภิปรายต่อไป

ประธานสภาผู้แทน : ท่านจะอภิปรายอย่างไรก็อภิปรายไปตาม
 สิทธิของท่าน เมื่อท่านไม่อภิปราย จะทำให้คนอื่นอภิปรายต่อไป

นายบุญมี ปาริวงษ์ (สพบุรี) : แต่ในขณะนี้ข้าพเจ้ายังไม่
 อดใจจะอภิปราย แต่ขอขอขอร้องความเห็นของรัฐบาลก่อนว่า รัฐบาล

ความรังผมิใคร่จะเขียนท่านสมาชิกทั้งหลายให้ทราบว่า กฎหมายของ
 เรานั้นความจริงก็ได้ไปสู่มาร่วมแต่ภิกษุสามเณรอยู่แล้ว ตามกฎหมาย
 ประมวลวิธีพิจารณาความอาญาของเรา พระที่จะเข้ามาเบิกความในศาล
 ก็ไม่ต้องสาบาลตัว เมื่อไม่ต้องสาบาลตัวแล้วพระก็ให้เอกสิทธิ์ ถ้าหากว่า
 ไปเบิกความเท็จเข้าพระก็ไม่ต้องจับคุกก็ควรเหมือนกันแหละ เพราะ
 ว่าตามกฎหมายอาญานั้นบัญญัติไว้ว่า ผู้ที่สาบาลตัวเข้าเบิกความ ถ้า
 เบิกความเท็จถึงจะมีความผิดตามกฎหมายอาญา แต่พระนั้นข้พิจารณา
 ความอาญาของเราห้ามไม่ให้พระสาบาลตัว เพราะฉะนั้นเมื่อพระเบิก
 ความเท็จก็ไม่ต้องจับคุก

ข้อประการหนึ่ง ตามประมวลวิธีพิจารณาความอาญาของเรานั้น
 ยังให้ออกสิทธิ์ต่อภิกษุสามเณรแม้จะไว้ข้อห้ามของศาลก็ไม่ต้องมาเบิก-
 ความที่ศาลก็ได้ ถ้าหากว่าศาลจะไปเผชิญสืบถึงว่าความของท่าน
 ท่านจะให้สารหรือไม่ให้สารก็ได้ นี่เป็นเอกสิทธิ์ของพระอยู่ในวิธีพิจารณา
 ความอาญาอยู่แล้ว ที่เราจะออกกฎหมายไปยังกับท่านนั้นไม่เป็นความจริง
 เพราะเหตุที่เราให้โอกาสท่านทุกอย่างไม่ให้เข้ามารวมทางฝ่ายพระชา-
 ฆน ทางฝ่ายฆาตนาจาร ก็เหมือนเช่นแล้วก็ไม่เป็นการชอชธรรมะอย่าง
 มากมาย ที่เราจะตัดท่านไม่ให้เข้ามารู่มาร่วมโดยมีฟ้องแล้วแล้วมาเบิก
 ความเท็จ โทษหนักเอาเข้าใส่คุกใส่จวนแล้วในที่สุดไม่มีความผิด ถ้าพูดถึง
 ตามหลักการบังคับจะหาความผิดก็ธรรมะได้ โดยเหตุนี้เพื่อขึ้นความ
 ยุติธรรมโดยทั่วๆ ไป สมควรขึ้นคำที่ให้เห็นว่า ควรจะยกพระไว้
 ให้เห็นอกจากพระอื่นอยู่ทุกวันนี้ เพื่อไม่ให้ศาลยกความเคารพขึ้นอีกแก่
 ข้าราชการชาวไทยต่อไป

๑๗.๒๕ น.

นายเล็ก ชัยบุตร (ร้อยโท) : ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัตินี้ เพราะเห็นว่าพระมหากษัตริย์กับพระชนนีแตกต่างกับชนชั้นวรรณะที่เพียงที่ เหนือได้ ท่านยังมั่งคั่งที่จะร้องขอความช่วยเหลือที่ศาลได้ การที่เวรมาตลอดกฎหมายที่สละของท่านเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เห็นเป็นการสมควร ที่คนชนมาทำร้ายพระ พระพ้องไม่ได้ ที่พระไปทำร้ายคนอื่นเข้าพ้องพระได้ เช่นนี้คนไม่เห็นธรรม

อีกประการหนึ่ง ที่ศาลผู้เสนอนั้นเมื่อคดีขึ้นทำทนายความฟ้องได้ ท่านมีความคิดของช้อยถาวรกับเข้าทำเช่นนั้นแล้วจะไม่เห็นคนอื่น ช้อยการว่าจะไม่พ้อง แต่เจ้าทุกข์พ้องให้ศาลลงโทษกับ ส่วนทนายพระเมื่อความเข้าเริ่มมีความผิดนั้น เรื่องพระราชบัญญัติความเท็จทำให้เตรียมความผิดเหมือนกัน เมื่อเกิดความเท็จก็มีผลผิด เมื่อไม่ให้ท่านพ้องเช่นนั้น ไม่เป็นการสมควร

๑๗.๓๑ น.

นายสาคร สิ้นผลกา (หญิง) : ในร่างพระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยกับผู้อื่นสิ้น เห็นพ้องด้วยนั้นแล้วอะไร ที่ว่าไม่ให้พระเข้าเลยจนถึง สมาชิกบางคนว่าพระมาขอชดเชยโดยวิธีสุจริตใจ ข้าพเจ้าขอค้านอย่างยิ่ง ไม่ใช่พระมาขอชดเชยโดยวิธีสุจริตใจตลอดเช่นนั้น ข้าราชการตกกระตือให้ขอชดเชยประเพณีของอะไรอย่าง อย่างนี้ไม่ใช่เจตนาโดยแท้จริง เจตนาโดยแท้จริงนั้นขอชดเชยแต่คดี เพราะฉะนั้นข้างครึ่งข้างคราวนี้จึงขอค้านด้วย.....

ประธานสภาผู้แทน : คุณสาครพูดด้วยผล เวลาพูดหันหน้ามาพูดด้วยผล เรื่องนี้เห็นเรื่องบุคคลกับ เจตนา แล้วบุคคลภายในนั้นในฐานะ

เป็นที่เคารพบูชาของคนไทยอีก แล้วขึ้นทรงในสามของพระรัตนไตร
อย่างรวมเข้าเป็นตรีเอกานภพ เพราะฉะนั้นจะอภิปรายถ้อยคำอันใด
เป็นถ้อยการพระกระหม่อมด้วยบุคคลใด โยระกรรมัตระวงษ์หนอย

นายสาคร กลิ่นผลึก (พังกา) : ข้าพเจ้าพูดด้วยข้อเท็จจริงอย่าง
นี้ ข้าพเจ้าเองก็เคารพและน้อมถ่อมพระพุทธานุภาพเป็นอย่างยิ่ง ก็ได้ถวาย
ไตรเฐนมาแล้ว เทว ๆ เห็น ๆ มาอย่างนี้ ข้าพเจ้าขอถวายเรียนอย่างนี้
ก็มีอยู่บ้างบางคน คนชั้นสูงอาจจะมึนงงคิดคน เพราะฉะนั้นเมื่อเราเคารพ
พระพุทธานุภาพก็เทอญพระภิกษุสงฆ์ผู้ทรงศีล แล้วไม่ควรให้สิ่งซึ่งเข้า
เบียดความเพียรให้เสียหาย ไม่ให้พระศาสนาเสื่อมเสีย เราเทอญท่าน
บวชท่านไม่ให้ท่านเข้าเกี่ยวข้องของกิจการที่ระงับเรื่อง เช่นนี้ไม่ใช่ที่ภิกษุ
จะใคร พนักงานสอยสวนอัยการเห็นตัวคงคิดว่าแทนทำได้ ข้าพเจ้าขอ
วิงวอน สมาชิกผู้สันทนุสนุนว่าเราจะช่วยกันคิดของ ท่านบางองค์ ได้หรือไม่
หรือว่าระงับก็ด้วย เมื่อเราจะเทอญก็เทอญเสียให้หมด ไม่ควรให้พระเจ้า
มาเกี่ยวข้องอย่างนี้ ข้าพเจ้าขอสนับสนุนด้วย

นายยกเสียง เหมะภุทธิ (ระนอง) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้สมมติ
มีสมาชิกรายรอง

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้าขอเข้
อภิปรายต่อไป
มีสมาชิกรายรอง

ประธานผู้สภานแทน : ข้าพเจ้าขอปรึกษาที่ประชุม ผู้ใดเห็นว่า
ควรเข้กอภิปรายต่อไป โยระคณภมิตชน
สมาชิกรายรอง ๑๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นควรเข้กอภิปราย ลงมติให้
โยระคณภมิตชน

สมาชิกยกมือ ๒๑ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันวาที่ประชุมลงมติ ผ่านผู้ใด.....

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้าขอสรุป
 ความข้อบังคับที่มีไว้ การที่จะได้มีการลงมติ กระผมคิดว่าจะขอวินิจฉัยให้ท่าน
 ที่เคารพและนี่ถือถวายเป็นประสงค์ของผมด้วย กฎหมายฉบับนี้เท่าที่
 กระผมได้นอนคิดแถมนั่งคิดเป็นเวลานาน รู้สึกว่าควรจะได้ผ่านไปโดย
 สมาชิกสภาเป็นการวิหัลถการ เพราะเหตุว่ากระผมเองเป็นทนายมาแล้ว
 เป็นเวลา ๑๐ ปี ในระยะ ๗-๘ ปียังไม่เคยมีปรากฏว่าพระภิกษุเป็นโจทก์
 ฟ้องคดีอาญาเลย ต่อมาในระหว่างปีสองปีมาเอง รู้สึกว่าพระภิกษุสามเณร
 ได้ทำการฟ้องเอกชนและราษฎรเป็นจำนวนมากหากาจีน คณะสงฆ์ทำ
 การห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้ทำการฟ้องคดีอาญา ถ้าหากว่าว่าพระสงฆ์
 ไม่เชื่อถ้อย จะทำการให้สัตยาบันกฎหมายของพระ ความกฎหมายกับพุทธช
 ักดิ์ ไม่ตรงกันอย่างไรก็เท่ากับขาดจักร ถ้าหากว่าเมื่อลงมติที่รัฐ
 ประสงค์ขอคณะสงฆ์อื่นแท้ จึงอย่างที่จะผมได้ชี้แจงมานี้ แล้วเราอา
 ทว่าการร่วมมือกับคณะ สงฆ์ ออกกฎหมาย ฉบับนี้ ที่ใส่ข้อกีดกันซึ่งกัน
 เจริญพระบวรพระพุทธศาสนาให้ยิ่งขึ้นต่อไปได้จะเป็นการดียิ่ง ผมรู้สึก
 เสียใจในกรณีที่น้อยกว่ากฎหมายฉบับนี้คงมีดี ความจริงผมคงใจจะให้
 รัฐบาลรับเอาไว้พลเอาไปใช้ในคณะสงฆ์ คณะสงฆ์มีความเป็นอย่างไร
 ก็เสนอมาทั้งสภา แต่ขยันมีการลงมติไปแล้ว ถ้าหากว่าที่ประชุมเห็น
 ความเห็นในการที่จะวิหัลถการแล้วก็จะเป็นการดีมากทีเดียว

ประธานสภาผู้แทน : ที่ท่านแสดงความกึกความเห็นขึ้นทำ
 นอนแล้วก็ ้วยๆ เสนอให้รัฐบาลนั้น เวลานั้นทำไม่ได้ ในระคนท่าน
 สรุปลงได้เท่านั้นเอง เพื่อข่งเหตุผลเท่านั้นเอง ที่ประชุมได้ลงมติไปแล้ว

ด้วยคดีว่าให้ที่ประชุมพิจารณาว่าจะมีหลักการหรือไม่ ผู้ใด
เห็นว่าควรรับหลักการ โปรทกมมชช

สมาชิกออกมี ๑๑ คน

ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรทกมมชช

สมาชิกยกมือ ๒๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมไม่มีหลักการ ร่าง
ขึ้นต้นตกไป ทัดไปเข้าพเจ้าขอเสนอร่าง พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง
ฉบับที่ ๓ พุทธศักราช ๒๔๙๑ ของนายเสวี อิศวากร ณ อยุธยา

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๑

หลักการ

แก้ไขพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๙๐ เพื่อ
ป้องกันคนต่างด้าวเข้ามาอาศัยอยู่ภายในประเทศไทยมากเกินไป

เหตุผล

เนื่องจากพลเมืองชาวไทยมีน้อย ถ้าปล่อยให้ชาวต่างด้าวไหลล้น
เข้ามาในประเทศไทยขึ้นเป็นจำนวนมากๆอาจมีจำนวนท่วมท้นพลเมือง
ชาวไทย วันหนึ่งจะทำให้ประเทศไทยหมดความเป็นเอกราชได้ และ
เป็นที่อับรมิรู้ถึงรสอันแก้วว่า คนไทยไม่สามารถ จะเอาชนะความขยัน
หมั่นเพียรของชาวต่างด้าวได้ จึงจำเป็นต้องมีสิ่งกันไว้เสียก่อนที่จะสาย
เกินไป

๒๑๐๘

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๕๑

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควร แก่ใช้เพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง
เพื่อให้เหมาะสมแก่กาลสมัย

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๔๕๒ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๕๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดจำนวนคนต่างกั้วสัญชาติใด หรือจำพวกใด ซึ่งจะให้เข้ามาในราชอาณาจักรไทยในระยะเวลาใด เช่นจำนวนชายหญิงเท่าใด เมื่อได้ประกาศแล้วห้ามมิให้คนต่างกั้วเข้ามาในราชอาณาจักรไทยเกินจำนวน

ที่ที่กำหนดไว้ในประกาศนั้น แต่ทรงมีให้มิจำนวนเกินยี่สิบ ๒,๐๐๐ คน
ประกาศนี้ รัฐมนตรี จะเพิกถอนเปลี่ยนแปลงได้โดยประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในวรรค ๒ ของมาตรา ๒๒ แห่ง
พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐ และให้ใช้ความต่อไป
นี้แทน

“๒ คนต่างกั้วเดินทางซึ่งแสดงให้เป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานว่า
เข้ามาสู่ราชอาณาจักรไทยแต่เพียงชั่วคราวไม่เกินสามสิบวัน หรือเพื่อ
ประสงค์จะเดินทางผ่านออกไปจากราชอาณาจักรไทยเท่านั้น แต่ต้องรีบ
เดินทางไประหว่างใน ๑๕ วัน เว้นแต่เหตุสุดวิสัย”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติ
คนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๗ คนต่างกั้วผู้ใดต้องโทษตามมาตรา ๔๒ หรือ
มาตรา ๔๓ เมื่อพ้นโทษแล้ว ให้ในเขตตลอดไปจากราชอาณาจักรไทย
โดยเร็ว”

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตาม
พระราชบัญญัตินี้

(ลงชื่อ) ส. อิศรางกูร ผู้เสนอ
(ลงชื่อ) เกียม ไซยนันท์, มา เสรีรัฐศรี, เทพ เกตุพันธ์,
พงษ์ สิทธีธรรม, เฟ่ง, สงครามต์, น. ศิวสุวรรณันท์,
สวน พรหมประกาย, ย. เหมะภูติ, คงฤทธิ ผู้รับรอง

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ร่างพระราชบัญญัติ
คนต่างด้าวเข้าเมือง เหตุผล เนื่องจากพลเมืองชาวไทยมีน้อย ถ้าปล่อยให้
ให้ชาวต่างด้าวไหลล้นเข้ามาในประเทศไทยหนึ่งเช่น จำนวนมาก ๆ อาจมี
จำนวนท่วมท้นพลเมืองชาวไทย วันหนึ่งอาจทำให้ประเทศไทยหมดความ
เป็นเอกราชได้ และเห็นชอบมวรับไว้ก่อนแล้วว่า คนไทยไม่สามารถจะ
เอาชนะความขยันหมั่นเพียรของชาวต่างด้าวได้ จึงจำเป็นต้องขึงกันไว้
เสียก่อนที่จะสายเกินไ้

ก่อนนั้นข้าพเจ้าใคร่เรียนให้ท่านมวลงมติสมาชิกในทันทีเสียก่อน
ว่า ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศอกสา
หกรรม เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ที่ข้าพเจ้าได้สังเกตดูหลายครั้ง
นั้นชนมา ข้าพเจ้าไม่ได้ผ่านคณะรัฐมนตรีแต่ประการใดเลย หรือคณะ
รัฐมนตรีไม่ได้เสนอความคึกเห็นให้ข้าพเจ้าในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎร โดยราษฎรทั้ง ๒๐,๐๐๐ กว่าคนได้เลือกข้าพเจ้าเข้ามา
นั่งในสภา ข้าพเจ้าขอยเรียนด้วยความขิวสุท้ใจว่า รัฐบาลไม่มีชี้ผู้ผูกม้
อะไรกับข้าพเจ้าเลย

ร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองข้าพเจ้าได้ใคร่ตรวจมาช้านาน
นักเป็นเวลา ๒๐ ปีมาแล้ว โดยมีความประสงค์จะให้ม้พระราชบัญญัติ
ละยั้ง เมื่อข้าพเจ้าเขียนนี้เรียน ข้าพเจ้าเห็นเศรษฐกิจของชาติกำลังจะ
ดัดยลงไป ๆ โดยมีชาวต่างด้าวเข้ามามากแล้ว การทำมาหากินของพล
เมืองเรารู้เขาไม่ไ้ ข้าพเจ้ารู้สึกหนักคึกในสม้ที่ ๒๐ ปีมาแล้ว คึกว่าค้อ
ไปเศรษฐกิจของประเทศชาติเราคนไทยจะไม่มีเหลือหรือ จะค้ยยืนของ
ชาติต่างด้าวหมคอย่างแน่แท้ ความหนักคึกของข้าพเจ้าเป็นเวลา ๒๐ ปี
ผ่านพ้นมาแล้วจนถึงยนี้เราจะเห็นว่าเศรษฐกิจของประเทศเราได้หมคไป

พลเมืองชาวอีสานไม่มีอำนาจในทางเศรษฐกิจเลย ประเทศไทยเป็นเอกราชในทางเศรษฐกิจตามกฎหมายแต่ตามความรู้สึก แต่ความจริงประชาชนชาวไทยนั้นไม่มีเอกราชทางเศรษฐกิจเลย ทุกวันนั้นเราได้ดูรถยนต์ขึ้นจากอำนาจทางเศรษฐกิจซึ่งชาวต่างชาติเข้ามาและครองกันหมดสิ้นแล้ว คือเป็นชาวเขาก็มารู้สึกและระลึกถึงต่อไปอีกว่าในระหว่าง ๒๐ ปี ถ้าหากเราปล่อยให้ชนต่างชาติไหลล้นเข้ามาประเทศไทยเป็นจำนวนมากๆ แล้วพลเมืองของชาวต่างชาตินั้นไหลเข้ามา ๆ แล้วในที่สุดเศรษฐกิจของเราที่ได้อุตสาหกรรมง่าไปแล้ว ยังเหลือแต่เอกราชภายในประเทศ ถ้าหากเราปล่อยให้เขาเข้ามาเป็นจำนวนมากๆ ไม่ก็สั่งสังสัยเอกราชของเราจะต้องถูกเปลี่ยนแปลงไปอย่างแน่นอน เมื่อสมัยรัฐบาลคุณคอง ๆ แดงลงนโยบายข้าพเจ้าก็พักไว้ว่าเอกราชของเราคงสูญเสียภายใน ๕๐ ปี แต่อย่างน้อยก็ ๕๐ ปีเสียแล้วเพราะเหตุว่าความหลักฐานที่ตำรวจตำรวจกันพบทยอย ๆ เข้ามา ไกรงการณียกเอกราชของประเทศไทยอยู่ใน ๑๐ เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ผมจึงมาคิดและคำนึงว่าถ้าหากเราเรจำกักคนต่างชาตินั้นในระหว่างนั้นคงจะไม่สายเกินไป ถ้าหากว่ามีอะไร ก็เกิดขึ้นในระหว่างที่ข้าพเจ้ามีอายุ ๕๐ ปี นี้ก็สามารถเขียนต่อสู้เพื่อยกเอกราชไว้ได้ อย่างน้อยก็คงทำลายชีวิตศัตรูได้คนสองคน แต่ถ้าสมัยหรือ ๒๐ ปีข้างหน้าข้าพเจ้าคงไม่มีกำลังต่อสู้เขาได้ ถ้าหากว่าไกรงการณียกแล้วหรือยกเข้ามาไปแล้วก็ เอกราชของเราได้สูญเสียไปแล้ว เด็กพวกนั้นหลัง ๆ ก็จะมาตำหนิเราว่าไม่ได้คิดทำการป้องกัน ทำให้เอกราชของเราเสียไป ฉะนั้นผมจึงคิดว่าถ้าหากเราเรเสียเอกราชในขณะนั้นก็ เราพร้อมที่จะเสียเลือดเนื้อดีกว่าจะให้บ้านเมืองเรตกเสียเอกราชในภายหลังระหว่างนั้นเราจะได้เห็นว่ามีภัยในรอย ๆ เมืองเราได้เกิดอลเวงชานใหญ่

บุคคลที่ก่อให้เกิดผลเวกถึงพวกคอมมิวนิสต์นั้นซึ่งเวกต่างชนิดกันมานำ
 ชาวคันทิงฮวงไปตั้งเคียงข้างบ้านเมืองชวานที่นั่นผู้หนึ่ง เช่นกรณีผลเวกเช่น
 นั้นซึ่งเรารู้ก็รู้แต่ผู้เดียวว่าใครเป็นผู้ก่อขึ้นและทำการปรายปรามกันไม่ให้อาก
 ไหวขึ้นกัน ด้วยเหตุนี้แลจึงรู้สึกได้ว่าถ้าเราจำกัดแต่เช่น ๆ ก็จะได้ผลใน
 การที่เราจะต้องไม่เสียผลประโยชน์และเสียเอกราช ข้าพเจ้าใคร่จะขอ
 เรียนรู้รัฐบาลนี้ว่าบุคคลต่างชาติที่ข้าพเจ้าจะคิดขงกันนั้นได้มีอยู่ในประ-
 เทศไทยนี้เช่นจำนวน ๓ ล้านเศษ ประมาณ ๔ ล้านแล้ว ในจำนวน
 ๓-๔ ล้านนี้มีแบ่งเป็น ๒ ฝ่าย ๒ พวก คือพวกคอมมิวนิสต์หนึ่งและ
 ไม่ใช่พวกคอมมิวนิสต์หนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่าถ้าหากว่าบุคคล ๒ พวก
 นี้เกิดการชดเชยรหว่างกันขึ้นในประเทศเรา แล้วเราจะทำอย่างไรเรา
 จะปรายปรามได้โดยวิธีใด ท่านรัฐมนตรีกลาโหมข้าพเจ้าอยากจะขอ
 เรียนถามด้วยความบริสุทธิ์ใจว่าถ้าหากว่าเกิดมีการชดเชยขึ้นภายใน
 ในประเทศไทยแล้ว เราจะสามารถรวบรวมบุคคลเหล่านั้นไว้เป็นกลุ่มก้อน
 ได้หรือไม่ ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าไม่ได้เพราะมีจำนวนมากแล้ว พวกที่เข้ามา
 เป็นพวกที่หวังทำลายก็มี หวังไม่ทำลายก็มี พวกที่หวังทำลายเข้าแซก
 ยอกำอยู่ทุกหนทุกแห่งภายในกรุงเทพ ฯ นั้นจนที่ล้นไม่พินในเขตที่ศึกษา
 มีอยู่ทุกหนทุกแห่งทุกขุทธศาสตร์สำคัญ ๆ ถ้าเกิดละระชันเราจะรวบรวม
 ะขยกันไม่ได้เพราะเหตุว่าเขาชอบผลประโยชน์ของเขา คือขุทธศาสตร์
 แห่งหนึ่งชอบผลประโยชน์ ๑๐-๒๐ ก็ยอมแล้วเราก็แยกย้ายเมืองก็เกิดระส่ำ
 ระสาภายในประเทศเรากลับเราก็ก็นำมาชดเชยกันไม่ได้เขาก็จะยื่นมือ
 เข้ามาอย่างนี้ขอมาก็ยกมือเอาผลเมืองของเขาภายในประเทศเราแล้ว
 เราจะทำอย่างไร เราจะคงรักษาความสงบภายในและตั้งเสถียรความสงบ
 ภายในนอกก็อย่างนั้นซึ่งรู้สึกว่าจะเป็นเรื่องที่แน่นอนจนที่เราก็คงเสียเอกราช

ในชั้นชั่ยนี้เข้ามามาก ทุก ๆ ชาติ ทุก ๆ ประเทศย่อมมีความรัก
 ชาติของคนเองทั้งสิ้นไม่ว่าชาติไหนชาติหนึ่งมีอยู่ทุกประเทศ บุคคลที่
 ข้าพเจ้ากล่าวถึงอยู่ เช่นนี้ เขาก็มีความรักชาติของเขาอยู่อย่างรุนแรง
 ข้าพเจ้าขอถามว่าเห็นซิให้เห็นอย่างง่าย ๆ ว่าท่านชอบลูกสาวคนไหนที่
 ไกล ๆ แต่รักมันเท่านี้ ถ้าท่านได้ข้าพเจ้ายอมให้กระตือรือร้นเพราะเขาไม่
 ต้องกลัวเลือดเนื้อให้มาปนเปื้อน แต่ตรงกันข้ามเลือดเนื้อเขาเข้ามาปน
 เปื้อนระลอกทั่วประเทศไทยแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการชของชาติในทาง
 เศรษฐกิจได้สูญเสียเงินต้นทุก ๆ อย่าง ข้าพเจ้าโกรธหนังสือลัทธิคอมมิวนิสต์
 หนึ่งจากสมาชิกหนึ่งคนซึ่งมีอิทธิพลและมีความกล้าหาญชาญชัยใน
 ประเทศเราขอไว้ว่าให้มีโครงการลัทธิคอมมิวนิสต์ที่จะเข้ามาอีกอำนาจภายใน
 ในประเทศเรา ก. แผนการดัดแปลงอาชีพการค้าภายในประเทศไทย แผนนี้
 เว้นร้อยแล้วคนไทยไม่มีเสียครึ่งหนึ่งได้ ข. แผนการดัดแปลงอาชีพ
 การกรรมกรไทยนึ่งไปครึ่งเมืองแล้วยังคงแต่ข้าวซึ่งคนไทยแท้ ๆ ที่เข้ามา
 ได้ก็ดัดแปลงกับคนกลางคือคนต่างบ้านต่างเมืองกัน ค. แผนการดัดแปลง
 การพิมพ์ ในข้อนี้ก็เป็นความคึกโครมในแผนการดัดแปลงการพิมพ์ใน
 ไทยเรียบร้อยแล้ว คนไทยมีไม่เท่าไรเลย แผนการดัดแปลงเมืองจีนใน
 ในแผ่นดินไทยนี้ เท่าที่ข้าพเจ้าได้ทราบก็ว่าเราไปให้โควตาเป็นจำนวน
 หนึ่งหมื่นคนนั้น ความจริงเขาได้เข้ามามากเกินกว่านั้น และแผนการดัด
 แปลงแผนการดัดแปลงที่เราจะตั้งไว้ยังงั้นอย่างเข้มแข็งที่สุด เพราะภาว
 เขตของเราก็คืออยู่กับชายทะเล ชาวต่างบ้านเข้ามาได้สะดวกและใน
 ทุกวันมีคนเข้ามาอยู่เรื่อย ๆ และพวกที่เข้ามานั้นไม่ใช่จะมาตั้งอาชีพ
 แต่เขาเพียงทำการให้เกิดผลเท่านั้น พวกนี้คือพวกที่นับถือลัทธิคอมมิวนิสต์
 นี้สัก ดังนั้นข้าพเจ้าคิดว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมก็ดี ท่าน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยก็ คงจะไปกราบแล้ว และนอก
 จากนั้นข้าพเจ้ายังได้รบกวนสิ่งเล็กน้อยด้วยหนึ่งจากบุคคลที่ข้าพเจ้าเคารพ
 นับถือซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะเอ่ยชื่อในที่นี้ได้ ข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า
 ประเทศอเมริกันนั้นคนเขามองเขานูญรักให้เพียง ๑๐๕ คนเท่านั้น ซึ่ง
 ประเทศอเมริกานั้นกว้างใหญ่ไพศาลมีจำนวนพลเมืองคงร้อยล้านคน
 ประเทศเรา ๑๘ ล้านคนเท่านั้น หักคนต่างด้าวเสียสี่ล้าน คงเหลือคนไทย
 เพียงสี่ล้านคน ท่านเราให้เขาเข้ามามากเกินไปแล้ว เราจะต้องกันเขา
 ไปอย่างไร แล้วกฎหมายจะยืนยันเป็นจกหมายลับ จนหนังสือพิมพ์
 สนับสนุนชาวต่างด้าวหลายฉบับได้นำไปลงใส่โฆษณาทาง ๆ ที่เขาบอก
 แล้วว่าแจกให้แก่สมาชิกเป็นลับ แต่หนังสือพิมพ์ที่ออกหนังสือต่างด้าว
 หนุนหลังเอาไว้ลงโฆษณาเป็นชานานใหญ่ทั้ง ๆ ที่ทำให้เสียหาย เพราะ
 เหตุว่าความผิดซึ่งได้ในประเทศของเรามันน้อย นอกจากนั้นยังมีหนังสือพิมพ์
 บางฉบับ ขอดประทานโทษ หนังสือพิมพ์ที่หนุนหลังก็ได้นำไปลง
 อย่างนั้นบ้านเมืองของเราจะต้องเกิดระส่ำระสายขึ้นได้ไม่ช้า กฎหมาย
 จะยืนยันข้าพเจ้าได้แน่นอนแล้ว ก่อนที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้ประ
 กาศเหตุการณ์ภาวะฉุกเฉินในเวลาอันเนื่องจากการที่นายกรัฐมนตรีได้ประ
 กาศเหตุการณ์ฉุกเฉินขึ้นมาในระหว่างนั้นแล้ว และในระหว่างนั้นภายใน
 รมคมฯ บ้านเราท่านต้องยกที่เมื่อก่อนว่าไม่เกิดมีอะไร ๆ ขึ้นอย่างทุกคุณ.....
 ขอดประทานโทษที่ต้องออกมาอย่างที่คุณพโยม ๆ ไปก็บอกว่าเมื่อเขาน
 ได้เห็นรถเกรวาร์วิ่งอยู่ที่หน้าสภา เดริมพร้อมโดยเทศน์ข้าพเจ้าเห็นว่ายัง
 ไม่ได้เวลาเสียแล้ว เพราะเหตุว่าถ้าจะเกิดขอในระหว่างนี้ ข้าพเจ้าคน
 เกี่ยวข้องเป็นผู้รับผิดชอบกฎหมายจะยืนยัน เพราะกฎหมายจะยืนยันจึงได้
 เกิดจลาจลลงเองจนว่า ข้าพเจ้านายเสี ๆ เท่านั้นเหตุ เพราะฉะนั้น

ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้คิดเห็นต่างคนให้มากไป แต่อย่างไรก็ดี กฎหมาย
ฉบับนี้ข้าพเจ้ามีความประสงค์จะให้รัฐสภาสมัยไปพิจารณา เมื่อจะ
ให้ที่ประชุมลงมติไม่มีความประสงค์จะให้ที่ประชุมลงมติ เพราะเหตุ
ที่หากว่ากฎหมายที่ออกไปแล้ว มันจะเกิดครหานี้ ยังมีถึงเวลา ให้
สถานการณผ่านพ้นไปแล้ว จึงจะยากกว่าเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้
กฎหมายฉบับนี้ผ่านไป ให้เรื่องอันพิจารณาต่อไป

ประธานสภาผู้แทน : คุณหมายความว่า.....

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้าขอให้
กฎหมายฉบับนี้ผ่านไป

ประธานสภาผู้แทน : ถัดผ่านไปโดยวิธีไหน คุณจะชดถนกับ
ชดถนหรือจะให้ชดถนไปโดยประการใด ขอให้ชี้แจง

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ไม่ชดถน

๑๒.๐๐ น.

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิจิตร) : บัดนี้กฎหมายซึ่ง
นการคณะรัฐมนตรีซึ่งมีความผูกพันกับรัฐบาลได้เสนอเข้ามา และที่บอก
ว่ารัฐบาลก็ไม่มีความเห็นพ้องด้วย ระเบียบการเช่นนี้ควรจะต้องตราไว้
ในประวัติศาสตร์ว่าทางปฏิบัติในการรัฐสภาเป็นการสมควรเพียงใด
และหวังใจว่าคณะรัฐมนตรีทั้งคณะนั่งสลับกันอยู่นั้นจะได้มีวิพิจารณา
ด้วยว่า ภายในคณะของท่านควรจะปกครองบังคับบัญชากันเพียงใด ทั้งนี้
ในเรื่องประเด็น กฎหมายฉบับนี้.....

ประธานสภาผู้แทน : ถัดคำนำชดถน มันไม่ควร นั่งสลับ.....

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิจิตร) : ก็ว่า สดถน ชดถน
สมว่าง่ายเหมือนกัน ท่านรัฐมนตรีก็คงยากมีดี เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ

โคกถั่วต่อที่ประชุมกันต่อไป ในชั้นนี้ที่เรากำลังจะเข้ามาเมืองนั้นเห็นเรื่อง
ใหญ่ ซึ่งเราได้มีข้อความไว้วางใจให้รัฐสภาแล้ว ถึงการควรไม่ควร
ประการใดก็ยกมาเป็นหน้าที่ของรัฐบาล เพราะว่าเธอก็เราก็จะมาเรื่องอ้างว่า
เลขาธิการยัง เสียกตีสระภาพบ้าง ซากก็เห็นเมืองทุกคนของชาติประชุมกัน
ค้ำจุน และมีสายตาไกลเพียงพอ แต่ว่าการที่เราจะมาผูกพัน บุคคลนั้นๆ
ว่า การจำกัดคนเข้าเมืองไว้เช่นนั้น เป็นเรื่องทศกัณฐ์เทอดถึงพัน
ไมตรีระหว่างนานาประเทศ ฐานะและภาวะของประเทศสยามยังอยู่เป็น
ประการใด ที่ประชุมย่อมจะตกลงพิจารณา และมีสายตาอันไกลเพียงพอ
เพราะฉะนั้นในการที่เราจะมาอภิปรายกันในทางทักท้วงให้เกิดความเสียหาย
ในทางพันธุไมตรี ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่หลวง ควรที่จะเป็นหน้าที่ของรัฐบาล
มากกว่าที่จะเป็นหน้าที่ของสมาชิกผู้ใดผู้หนึ่งที่จะมาถ่วงชน สภาอ้าง
รัฐธรรมนุญของคนไทยประนามว่าสมาชิกประเภท ๑ มีความอ่อนแอทั้งใน
วิทยาการและในความอดทน ข้าราชการชั้นผู้น้อยสภาอ้างรัฐธรรม
นุญที่กล่าวเช่นนั้น เพราะว่าในสภาของเรา..... ทุน.....

ประธานสภาผู้แทน : เรื่องที่เป็นภายในก็เรื่อง ขอให้ระมัดระวัง
หน่อย และถืออย่างหนึ่งถ้อยคำที่กล่าวในที่ประชุม ขอให้ระวังว่า
ประชุมกันเป็นที่ประชุมของรัฐสภาเรื่องอะไร ถ้อยคำใดที่กล่าวก็จะเป็น
จริง คำพูดเล่น เช่นว่า รัฐมนตรี นั้นไม่ควรจะพูดในที่ประชุมแล้ว
ก็ขอให้ถอนไปเสีย แล้วเรื่องที่จะเป็นการกระทบกระเทือนคนคนขอให้ระมัด
ระวังหน่อย

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินิจโลก) : ขอเชิญ ท่านประธาน
ตมเป็นสมาชิกสภาผู้แทน เมื่อได้รับคำประนามว่าสมาชิกสภาผู้แทน
เป็นคนโง่เง่าก็อยากจะกล่าวแทนที่ประชุมกันว่าเราควรที่จะสังวรณในการ

คำวินิจฉัยการขึ้นที่ประชุมคนไทยเห็นผลดีเป็นรัฐอัน ทำอะไรให้สิ่งๆตามเรา
หนักขึ้น อยู่ดี ๆ ก็จะมาตลอดทุกหมากหัวมีคนเข้า เขาก็จะมาถ้ามีผลดี พวก
มาแต่ครั้งก่อน เมื่อสมาชิกเห็นคนเข้ามาแล้วรัฐขาดข้อครหาไป มันก็ขึ้น
เรื่องไม่เข้าก็จระลัดยลดู จะเห็นคนมาละสมกับขึ้นนั้นไป ถ้าขึ้นเรื่อง
ที่เห็นคุณประโยชน์แล้วก็ควรพวกกัน เพราะฉะนั้น โดยหลักการของพระ
ราชบัญญัตินี้แล้วข้าพเจ้าไม่ขอรับ

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
เพื่อเป็นการทำความเข้าใจ ข้าพเจ้านี้ให้ทราบว่าสำหรับในเรื่องนี้รัฐขาด
ถงไม่แน่นอนอย่างหนึ่งอย่างใด เพราะถ่วงถ่วงรัฐขาดก่อน ๆ ปฏิบัติ
มาอย่างไรนั้น รัฐขาดนี้ได้สั่งการปฏิบัติกันทุกสิ่ง ส่วนการที่สมาชิก
เสนออุทกคดีและหุ้นนั้นเป็นเรื่องที่ รัฐขาดไม่สามารถ จะปฏิบัติอะไรเกี่ยวกับ
ข้อบังคับสิทธิของสมาชิกได้ ซึ่งเมื่อคนสมาชิกก็กล่าวด้วยความละเอียด
ถ่วงแล้ว ขอบปฏิบัติในรัฐสภาของเมืองไทยราชสมภพไทย ๆ ก็ตาม สมาชิก
ฝ่ายสนับสนุนรัฐขาดหรือฝ่ายค้านก็ ย่อมเสนอความคิดเห็นของตนได้
เสนอมา เรื่องเป็นอย่างนี้ อย่างไรก็ตามเรื่องนเพื่อคดีขอยุทศาสตร์เรียน
ว่า รัฐขาดนั้นก็กำลังปรักปรำกฎหมายเกี่ยวกับคนเข้าเมือง คือระเบียบ
การอย่างอื่นออกมาซึ่งกำลังจะปรักปรำแก้ไขให้เหมาะสม เพราะฉะนั้น
โดยสันติข้อรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไปพิจารณา ร่วมกัน

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : กฎหมายระเบียบขึ้น
ที่ข้าพเจ้าเสนอมานั้นได้กลัปรำกอยู่บ้าง ๆ ได้เห็นกันทั่วว่าข้าพเจ้าไม่ได้
เสนอให้รัฐขาดทราบ แต่มีสมาชิกคนหนึ่งมาพูดว่าข้าพเจ้าเสนอให้
รัฐขาดทราบ พูดพล้อ ๆ เช่นนี้ ข้าพเจ้านี้คือตาย ควรจะไปพูดกัน
นอกสภาดีกว่า

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอรับไปพิจารณา เจ้าของญาติ
ว่าอะไร

นายเสวี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ถ้าสิ่งงูทก ที่รัฐบาล
ขอรับไปพิจารณาข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของญาติไม่ขัดข้อง ขณะมีที่ประชุม
ว่าจะให้รัฐบาลรับหรือไม่

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินธุไศล) : พุกพล้อย ๆ ข้าพเจ้า
ขอให้ท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติในที่ประชุมพิจารณาว่าควรระพหุหรือไม่

นายเสวี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้าพุก
พล้อย ๆ ต่อสมาชิกผู้หนึ่งนั้นความจริงเห็นความจริง แต่ในกรณี
นี้ข้าพเจ้าขอถอน

นายคล้าย สะอองมณี (สงขลา) : กฎหมายนี้สมาชิกเสนอ
เข้ามาแล้ว ท่านก็บอกว่าท่านขอถอนไปแล้ว รัฐบาลก็เสนอกิ่งเข้ามาว่า
รับไปพิจารณา มันยังปลัดวันกันแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของว่างไม่ได้ก่อน รัฐบาลขอรับไป
พิจารณา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอปรึกษาที่ประชุมที่บอกว่า จะให้รัฐบาล
รับไปพิจารณาหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นควรให้รัฐบาลรับไปพิจารณา ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : เว้นชั้นวันที่ประชุมในสมัยร่างพระราชบัญญัตินี้ให้รัฐสภากรวยไข่อีฟารณา หมกเวลา ตอนบ่ายเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกาประชุมต่อ ชุดพักประชุม

พักประชุมเวลา ๑๒.๑๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : ได้วลามีสมาชิกมาประชุม ครองค์ข้าพเจ้าขอเชิญประชุมต่อไป

ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมการกระจายเสียงโฆษณา พุทธศักราช ๒๕๕๑ ของกระทรวงการพิศาล

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่าง

พระราชบัญญัติควบคุมการกระจายเสียงโฆษณา พ.ศ. ๒๕๕๑

หลักการ

เพื่อให้การโฆษณาโดยกระจายเสียงให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม

เหตุผล

ควมปรากฏว่า เวลาการโฆษณาทางกระจายเสียงนั้นทำให้ความรำคาญให้แก่ประชาชนเป็นอย่างมาก และประกอบทั้งการกระจายเสียงโฆษณานั้นได้ใช้ภาษาต่างประเทศ โดยกระเพาะซึ่งอาจเกินภัยร้ายแรง และก็ไม่สมควรที่จะใช้กันในประเทศไทย จึงเห็นสมควรที่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการกระจายเสียงโฆษณา พ.ศ. ๒๕๕๑

.....
.....
.....
.....

ได้ดำเนินการสมควรควบคุมการกระจายเสียงโฆษณาให้เป็น
ระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติควบคุม
การกระจายเสียงโฆษณา พ.ศ. ๒๕๕๑"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้ที่จะทำการ
กระจายเสียงโฆษณาขออนุญาตก่อนถึงงานเจ้าหน้าที่เสียก่อน จึงจะทำ
การกระจายเสียงโฆษณาได้

มาตรา ๔ การกระจายเสียงโฆษณาจะต้องให้เป็นภาษาไทย
ชัดถ้อยชัดคำโดยที่คนฟังสามารถเข้าใจได้เท่านั้น จึงจะใช้ภาษา
ต่างประเทศได้

มาตรา ๕ ห้ามมิให้ใช้เสียงในการโฆษณาถึงสินค้าหรือ
บริการให้ผิดหรือก่อให้เกิดความรำคาญ

มาตรา ๖ การกระจายเสียงโฆษณาอื่น ไม่ให้ทำเกินกว่าเวลา
๒๑.๓๐ น.

มาตรา ๗ พระราชบัญญัตินี้ ไม่เกินความถึงการกระจายเสียง
ของรัฐบาล

มาตรา ๘ ผู้ใดฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่ามีความผิดต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือนและปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๙ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตาม
พระราชบัญญัตินี้และให้ผู้อำนวยการกฤษฎีกากระทรวง และแต่งตั้งพนักงาน
เจ้าหน้าที่

กฤษฎีกาฉบับนี้เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้
บังคับได้

.....
.....

(ลงชื่อ) หลวงอรรถพรพิศาล ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) พ. ราชธรรมนิเทศ, ร.ต.ท. สงกรานต์ อุกมสิทธิ,
มา เสรีรัฐศรี, เทพ, ถ้ำ, ชวลิต, สมพันธ์
ชินชะนวนะ, พ. วิเศษโกสิน, กวาง ผู้รับรอง

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราช
บัญญัติควบคุมการกระจายเสียงโฆษณา พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยมีหลักการ
ว่าเพื่อให้การโฆษณาโดยกระจายเสียงให้ระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม
โดยมีเหตุผลว่า ด้วยปรากฏว่า เวลานี้การโฆษณาทางกระจาย
เสียงนั้นได้ทำควมว่าคาญให้แก่ประชาชนเป็นอย่างมาก และประกอบ
ทั้งการกระจายเสียงโฆษณานั้นได้ใช้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะ

ซึ่งอาจเป็นภัยร้ายแรง และก็ไม่สมควรที่จะใช้กันในประเทศไทย จึงเห็นสมควรที่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

นอกจากเหตุผลที่ไต่เต้านี้หลายลักษณะที่กล่าวมาแล้ว ยังมีเหตุผลอื่น ๆ อีก เช่น วิทยุคมนาคมสื่อกต่าง ๆ ซึ่งเป็นทางสัญจรไปมาของประชาชน ใน ๘ แยกนั้น ๆ ก็ไม่มีรถยนต์และรถยนต์อื่น ๆ ผ่านไปผ่านมามากมาย และประชาชนที่สัญจรด้วยเท้าก็จะต้องเดินไปเดินมาจะ ค้างคย ระแวก บริเวณนี้ในการที่จะได้รับอันตรายจากรถยนต์และรถต่าง ๆ ที่ผ่านไปทางนั้น ๆ ไป ประชาชนที่ใช้สัญจรไปมาที่วงเวียนก็เดินข้ามไปข้ามฝั่งไปฝั่งโน้นเห็นคน ยังมีกระจายเสียงตาม ๘ แยกดังที่ขอมจะกลยเสียงของแตรรถยนต์หรือรถเก๋ง ๓ ล้อ ทำให้ประชาชนที่สัญจรไปมาไม่ได้ยินเสียงแตรไม่ได้ยินเสียงแตรรถ หรือรถเก๋ง ๓ ล้อก็จะเห็นภัยแก่การสัญจรอย่างยิ่ง เมื่อเสียงโฆฆณกลยเสียงรถยนต์เสียง นอกจากการที่กระจายเสียงทางแห่งตาม สื่อก เช่น สื่อกเส้าซึ่งซ้ำ เมื่อ ๒-๓ วันข้างหน้า ๆ กระทรวงมหาดไทย นั้นเอง ซ้ำ เจ้าผ่านไปได้ยินเสียงที่กระจายเสียงกลยไปหมด เสียงดินไม่ได้ยินเลย แล้วไม่ใช้มีแห่งเดียว มีถึง ๓-๔ แห่งที่กระจายเสียง นอกจากนั้นแล้วในเวลาบางขณะซึ่งเป็นเวลาที่ผ่านของประชาชนเช่นเวลา ค่ำคืนก็คืน ซึ่งมงานนักขัตฤกษ์ต่าง ๆ การกระจายเสียงในงานรื่นเริง นั้นหรืองานนักขัตฤกษ์ก็ได้ยินแต่่วัดเช่นมหาธาตุ วัดโพธิ์ ก็ได้ยินเสียงถึง บางลำภู แล้วเมื่อถึง ๖ ท่มสองยามย่อมทำความรำคาญให้แก่ประชาชน เป็นอย่างมาก อีกประการหนึ่งในการที่เราจะให้โฆฆณกระจายเสียง ใช้ภาษาต่างคำหรือภาษาต่างประเทศนั้น ถ้าให้กระจายเสียงโฆฆไม่ เป็นหลายลักษณะก็ขจร พกกระจายเสียงอย่างพุดอย่างเรอกลไปเรอกลทำมี พยานหลักฐานแน่นอนว่าพุดเรออะไร เพราะอะไรก็ต้องการระไว้ เช่นว่า

เขาจะพูดกับเพื่อนกัน เขาพูดกันภาษาต่างคำวิ และแต่ยทุกคนท่เขียน
 ทาฐี หมายความว่าเขาพูดกันแปลว่าต่างใจ นกจากครุว่าเขาพูดภาษานัน
 ภาษาน่ามัน ขะดจาวนันการที่เราพิศุจันว่าเขาพูดกันและหรือพูดอะไร
 เขียนกันแต่ประเทศเรานันว่าทาฐี ไม้ตะ ไม้มีหลักฐานท่เขียนกันไค้ ถึง
 แม้คนต่างคำวิเขา เขอกว่าเขาคองการตายสิ่งของและขายขายของคนต่างคำวิ
 พวกเขาคักอยู่ในประเทศไทยนิชมสมชชขบขระชอชอชงพวกเขานันเองก็คว
 จระพิมพ์ไชยมีตัวไชยเมณา ไม้ควระกรรายสิ่งงภาษาต่างคำวิ ก้อยเห็น
 ขัฟเจ้าจึงเสอว่า พระราชบัญญัติบั้นมวเพือให้สถานันควนจติยและ
 รัชหลักการด้วยกั นกจากนันแล้วว่าง นเมือรัชหลักการไปเรากมีสิทธิ
 ท่ระแปรญัตติไค้ ไม้ใช้ท้านจะบอกว่าการกระจายเสียงเลือกตงนันจะ
 ไม้ไค้ ทวีตจะตองชลดนญาค ท่านอาชระญูไว้ในพระราชบัญญัตินหรือ
 ระแกไขในชั้นแปรญัตติไค้ เพราะฉะนันไม้เป็นข้อสำคัญอย่างไร ก้อย
 เห็นเองข้าพเจ้าทวงว่าท่านสมาธิกผู้มกัยรคคจจ รัชหลักการแห่งว่าง
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พจารณาด้วยคั

๑๕.๓๔ 11.

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีพระเกษ) ข้าพเจ้าเสียใจท่คองคักค้าน
 ร่างพระราชบัญญัตินี้ ความจริงพระราชบัญญัติฉบับนี้ ๒๘๘๑
 ท่านผู้แทนทงนงอยู่ในทนหลายคน ถ้าหากว่าจำไค้กรู้ สักว่าเข้ามาครั้งหนึ่ง
 แล้ว ครั้งนันไค้รัชหลักการไปแล้ว ข้าพเจ้าเห็นกรมมาธิการเอง ในทน
 ก็มีกรมมาธิการอีกหลายคน ผลสุดท้ายในชั้นกรมมาธิการพิจารณา
 กันแล้วก็ไค้ตกลงถึงว่างจะควบคุมเสตงหรือจะควบคุมไค้แค้เห็น หรือ
 ว่างจะทำอย่าง ไรในการที่จะห้ามมิให้เสียงดัง สักท้ายเชิญผู้แทนทงนงถูกา
 เขามาพิจารณาเหมือนจะเห็นท่มอเสนัย ผู้แทนทงนงถูกากัมา ผลสุดท้าย

ท้ายผู้แทนกษัตริย์อ้างถึงยกย่องว่าไม่สามารถจะควบคุมได้ ถ้าเรื่องดังกล่าว
ศาลก็ทำไม่ได้ เราไม่รู้ อย่างไรก็ตามเสี่ยงอย่างไรก็เสี่ยงอย่างไรไม่คง
เพราะไม่มีเครื่องวัด ไม่มีความเร็วเหมือนรถวิ่ง เพราะไม่ใช่เทคนิค
ที่สุดพระราชบัญญัติก็เข้ามาในวาระที่ ๒ ผลสุดท้ายทุกคนไปทุกคนมา
ญัตติคนส่างงโตให้ผ่านไปอีกเรื่องอันชวนประหลาดเป็นอันตกไป พระราช
บัญญัติจึงใช้ไม่ได้มันเอง การที่จะควบคุมเสี่ยงว่าคงอย่างไรนั้นเป็นการ
ยาก ถ้าหากจะจำกัดว่า ๕ หลอด หรือไม่ได้ เขาอาจจะทำให้เสี่ยงคง
เท่า ๑๐ หลอดก็ได้ ไม่มีทางที่จะควบคุมได้ นั่นหนึ่ง และปัญหาเรื่อง
โคมฉายภาษาต่างต่างวันน เรามีสิทธิ์ที่จะก้าวสายเสี่ยงนั้นหรือไม่ หรือ
เขาจะไปทำอะไร ข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่จำเป็นอะไรนัก เพราะว่าถ้าน้อย
เราก็มีลมของเราอยู่แล้ว เขาจะพูดอย่างไรแต่ไหนเราก็รู้ และอย่างน้อย
ฟังไม่ออกแต่ไหน อย่างน้อยที่สุดพระยานกัณฑ์ ถ้าหากว่าเขาเกิดนึกและ
ขึ้นมาหรือว่าเกิดขยดเราก็ปราบปรามได้ ข้าพเจ้าขอเสนอว่าไม่ควรวิธี
หลักการ

๑๔.๓๖ น.

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าอยากจะสนับสนุน
กฎหมายฉบับนี้ มองเห็นความเดือดร้อนว่าศาลอยู่มากของผู้เสนออยู่
มาก ความจริงที่เกี่ยวเนื่องเป็นปัญหาอันหนึ่งเรื่องเสี่ยง เราไม่ใช้หนัก
วิทยาศาสตร์ก็ควบคุมเสี่ยงได้ เพราะเสี่ยงก็เกิดจากหลอด ถ้าไม่ใช่
หลอดก็เกิดจากล้าไฟ เราถ้ากำหนดหลอดกำหนดล้าไฟ ส่วนข้อเท็จจริง
อย่างไรเราจะกำหนดให้ชัดเจนกว่าเสียก่อน ส่วนที่ที่หรือไม่มีก็ถกเถียง
กันไม่ตกลง ต่างหนึ่งคุมได้ ต่างหนึ่งคุมไม่ได้ก็เถียงกันไม่รู้จักรบ ควบคุม
ไม่ได้ขยายเสี่ยงเสียเลยก็ถือว่าได้ คือว่าคุมเสี่ยงไม่ได้ก็ไม่เสียเลย

เว้นแต่จะไว้รับอนุญาต เมื่อก็คงอนุญาตก่อนนัยที่คุมอยู่ ส่วนรายละเอียดเหมือนถ้อยกฎหมายทั้งหลาย ความลึกซึ้งของผู้ว่าเราไปแก้ในกรรมวิธีการแก้ไข ที่โฆษณาเตือนว่าห้ามค้าขายหรือปล้ำ หรือเพิกขฬนเจริญใจก็ ความจริงเพิกขฬนคือไม่มีหลักถาวรหลักถาวร ก็ให้โฆษณาต่อไป ถ้าเตือนก่อนว่าอนุญาตให้รับหลักถาวรเสียที่ ปัญหาเรื่องคุมเสียงห้ามไม่ให้โฆษณาโดยวิธีเขียนก็ได้ ที่นี้เจ้าพนักงานจะให้โฆษณาอย่างไร ควรราชการโฆษณา ราชการมีคำสั่งลวมก็ควบคุมเป็นชั้น ๆ ไป ที่นี้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ ก็คุมไว้ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าโดยหลักถาวรของกฎหมายเช่นนี้ไม่ควรจะควบคุม แต่วิธีควบคุมอย่างไรเรื่องเสียงก็ไม่ได้ จะเอาอย่างนั้นเอาได้ แต่หลักถาวรที่ข้าพเจ้าก็สนับสนุน รัฐบาลไม่ควรจะทำเป็นตัวอย่างเสียบ้าง ถ้าหากว่าการโฆษณาไม่คิดอย่าได้โฆษณา นี่เป็นรายละเอียด แต่เรื่องหลักถาวรที่คุมถึงคุมเสียงไม่ได้ก็คุมไม่ให้กระเจงเสียง ความจริงประโยชน์ที่ได้แก่คนทั่วไปความสะอาดสะอากก็เกิดแก่ชาวบ้าน ความจริงประโยชน์ได้เพียงโฆษณาเท่านั้น แต่ความเคียดครั้นเกิดทั่วไป สถานะของคนทั่วไป เพราะฉะนั้นข้อบังคับประโยชน์ของคนทั่วไปมากกว่าการโฆษณา ข้าพเจ้าคิดว่าผู้ค้านไม่ได้ค้านหลักถาวรหรือเหตุผล แต่ค้านว่ากลัวจะทำไม่ได้ แต่ได้ชี้แจงให้สภาทราบแล้วว่าทำได้ต้องมาขออนุญาต ถ้าทำไม่ได้ก็มิให้โฆษณาถึงแล้วกัน ข้อนี้เห็นว่ารัฐบาลควรระวังหลักถาวร

๑๔.๑๔ น.

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร) : ความจริงข้าพเจ้าก็เห็นใจในเจตนาดีของท่านผู้เสนอก แต่ที่จำเป็นที่คำสั่งผู้พูดเพราะเหตุผล

ว่าผมไม่สนับสุนน คนที่สนับสุนนพระเจ้าพระราชาธิบดีผู้ยิ่งใหญ่ก็ดลใจถวาย
 ร่มร่ม ประทานไทย ซอดคน ไม่คงแก่แข็งเท็จจริงและเหตุผลที่จะให้
 ไม่สมควรแก่เหตุ เท่าที่สมาชิกผู้แทนนครสวรรค์ได้ดลใจถวายเมื่อก่อน
 หลังการ คำกัญที่ท่าน สนับสุนนก็เพราะเหตุที่ท่านเห็นว่าเป็นการขอ
 อนุญาตกันได้ ที่จริงท่านสนับสุนนมากมาย ใครอยากจะโทษญาติ
 โฆษณาได้แต่ต้องขอขอนุญาต ข้าพเจ้าเสียใจที่จะเรียนท่านนี้ข้าพเจ้า
 เป็นห่วงที่สุด เรื่องการ โฆษณาสินค้าสามัญรวมค่าทั่วไปไม่ค่อละเมิดก
 ฎ แต่ท่านสมาชิกผู้แทนนครสวรรค์ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย ว่าไม่สามารถจะก
 เสียใจว่าแต่ไหนว่าคาญหรือไม่ว่าคาญ แต่จะต้องให้ขออนุญาต ข้าพเจ้า
 ไม่เห็นด้วย ตามกฎหมายฉบับนี้ไม่มียกเว้น โฆษณาทางดาราเมืองไทย
 ฉะนั้นการมีของเล็กกึ่ง ข้าพเจ้าก็จะเห็นแก่กฏที่ได้แต่ข้าพเจ้าก็ยอม
 รัย เพราะเป็นผู้แทนพระนคร และท่านสมาชิกผู้แทนนครสวรรค์จะไม่ทราบ
 เพราะท่านเป็นผู้แทนบ้านนอก การ โฆษณานำเข้าเข้ามา เมื่อก่อนอย่างนี้
 ข้าพเจ้าเกรงว่า ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้มีอยู่ว่าถ้าจะ โฆษณาแล้ว
 ต้องไปขออนุญาตเจ้าพนักงานก่อนแล้วถ้ามีให้ใช้เสีย โฆษณาถึงเกิน
 สมควร นี้ใครจะเป็นผู้วินิจฉัย ข้าพเจ้าก็ยังไม่ทราบ และพระราชบัญญัติ
 นี้ไม่กันความฉ้อฉลการกระเสีงของรัฐบาล " ขลุท่านประ ชาานได้โปรด
 พิจารณาว่าในการเลือกตั้ง สมาชิกผู้สมัครผู้เป็นฝ่ายรัฐบาลจะ ได้เปรียบ
 เพียงใด สมมุติว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายค้าน ที่พูดนี้ไม่ได้หมายความว่า
 รัฐบาลน ถ้าหากรัฐบาลนี้จะมีผลงัดข้าพเจ้าได้ว่าท่านจะอยู่เป็นรัฐบาล
 คำว่า ข้าพเจ้าจะยอมมีอริยหลังการไว้ใจในความเป็นธรรมของท่าน แต่
 ถ้ารัฐบาลนี้ไม่มีความเป็นธรรม ข้าพเจ้าขออนุญาต โฆษณาการเลือก
 งดเว้นเขาสิ่งไม่อนุญาต ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร แต่ถ้าเขาอนุญาต

เจ้าพนักงานมหาดเล็กผู้ ถ้าพสกนิกรรักกันเขาขอว่าเลิกความรับ เคารพให้ เลิกจะทำอย่างอื่น ถ้าตามบ้านนอกพสกนิกรขยายแก่ยาวเหมือนแผ่นดินไม้ได้ แต่พสกนิกรคนพระนครไม่เช่นนั้นต้องให้คงที่คู่ และถ้าทางฝ่ายรัฐบาล ถ้าไม่มีเป็นธรรมดาแล้วมีสิทธิที่จะช่วยโยธาสถิตภทอนการโยธินมาของสมาชิก ฝ่ายค้านหรือฝ่ายที่มีความเห็น ตรงข้ามกับรัฐบาลไทย และในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าวิตกเกรงว่าสถานการณ์อันลึกลับการไปนอกจากเหตุผลอันแล้วระเศียรหาย ทางทหาร เมื่อจะได้ขอให้เขาใจ ข้าพเจ้าไม่ได้ที่มาของความถึงรัฐบาลนี้ รัฐบาลนี้รับรองว่าจะอยู่ค่าฟ้าเล็ดถั่งถั่งไร รัฐบาลนี้อยู่ที่ระเศียรลึกลับการ ทนท

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีสั่งราชการกระทรวงมหาดไทย :

ทางฝ่ายรัฐบาลไม่ขัดข้องและสมพระศกกราบเรียนให้ สักการะ สักเลิก- น้อยก็รู้ สักว่าเห็นประโยชน์แก่ทางรัฐบาลอยู่บ้าง เนื่องจากเหตุการณ์ ข้างหน้าอาจจะมีกรจำเป็นต้องควบคุมในเรื่องภาษานั้นบ้างเล็กน้อยในชั้น นนกรมขออวดก่อน ดังนี้ ข้าพเจ้าของ ญัตติวงเวียนระเขียนในกฎหมายว่า อย่างนี้ ยกตัวอย่างเช่นภาคใต้ ๘ รัฐต้องใช้ภาษามะลายู นี้ข่าจะมี เงื่อนไขขออวดว่ามีกรขออนุญาตอะไรต่าง ๆ เป็นภาษาต่างประเทศได้ ส่วนในทางภาษาอันอื่นเช่นเดียวกัน เช่นภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาจีน เยอรมัน รัสเซีย นี้ก็ควรจะมีกรควบคุมอยู่บ้างเพราะว่า เหตุการณ์ข้างหน้าจะพมมีขึ้นเพราะโลกเราไม่เที่ยง เราปรารถนาเมื่อเข้า นว่าเหตุการณ์ข้างหน้าประเทศไทยเราลึกลับรอยไม่ด้วยเหตุการณ์อย่าง ที่ ลุคเดิม หากมีการเปลี่ยนแปลงภาษาต่างๆ โดยเสรีแล้วอาจจะไม่รักกับ เคมที่ประการหนึ่ง และประการที่ ๒ ในคราวเลือกตั้งการโยธินมาไปทาง การเมืองนั้นก็จะเขียนเขียนเขียนเขียนขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้น

เกินไปได้ นอกจาก ๒ ชั้นแล้วก็จะเพิ่มประโยชน์ทวีคูณตามเงื่อนไข
อันมาดีจะใช้กฎหมายนี้เพราะว่าทุกวันนี้เราพยายามระงับกฎหมายไว้
ซึ่งไม่เพียงพอ มีกฎหมายใกล้สูญหายเพราะมีเพียงเท่านั้น และ
นอกจากนี้เกี่ยวกับกรรมโยธินการดำรงชอนญาติในยี่หนึ่ง ๆ ก็ยังมี
เหล่านี้ที่หวังว่าท่านสมาชิกที่เคารพถึง จะนึกถึงประโยชน์ที่จะร่วมกัน
รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและความสุขสำราญของประชาชน
ตามสมควรควรหรือไม่

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ผมแปลลงในโรยทั้งโรยพิถ
ที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่ง เคยจะเพราะ ขอประทานโทษที่ออกข้อคือผมสม
ราชวงศ์ศักดิ์ ๑ มีแทนพระนครกลับพลกว่าท่านเป็นผู้แทนพระนครและ
เป็นผู้แทนบ้านนอกเป็นการตกลงและแยกเทศาภิบาลในฐานะที่ท่านเป็นผู้ใหญ่
ขอให้ถ้อย

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ คือผมก็บ้านนอกเหมือนกัน จะบ้าน
หรือสนธิ์สนุน

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ผมขอให้ ม.ร.ว. ศักดิ์ฤทธิ ๑
ถอยถ้อย เพราะว่ามี สักว่าแสดงใจมาก

ม.ร.ว. ศักดิ์ฤทธิ ปราโมช (พระนคร) : เมื่อข้าพเจ้ากล่าวข้อ
ประธานไทย คือข้าพเจ้าผู้คงจะเพราะผู้แทนนครสวรรค์ แต่ข้าพเจ้า
เจกานพุกได้ท่าน ไม่ใช่ว่าจะเทียบกษยาม แต่เมื่อพูดไปแล้วและเห็นที่
แสดงใจท่านสมาชิกผู้หนึ่งที่ชกณะ ข้าพเจ้าก็รู้สึกเสียใจ และจักขอ
ต่อท่านสมาชิกที่ ๑ ได้รับความระทอกระเทือน

นายสวัสดิ์ สารสกลิน (กาญจนบุรี) : คิดว่าในการกระจาย
เสียงไทยจะเพราะเป็นที่รู้กันอยู่แล้วว่าให้ถ้อยความว่ากาญจนานันต์ ถ้า

หากว่าเราจะ ได้มีกฎหมายควบคุมให้ที่คามที่ผู้เสนขอได้เสนอมานั้นขึ้น
ของคต แต่ก่อนหลักการที่เสนอมานั้นยังไม่สมบูรณ์ขอชู้กตลขย่ประการ
ฉะนั้นถ้าหากว่าท่านผู้เสนขอได้ขอให้รัฐยาลกรยี่ไปพิจารณาเพื่อปรย
มาให้ที่กั้วนั้นแล้ว ยางที่จะเป็นการสมควร

หลวงขรตพรพิศาล (ตราด) : ท่านสมาชิกที่กล่าวว่าให้
ข้าพเจ้าไปให้รัฐยาลกรยี่ไปพิจารณา โดยทว่าหลักการไม่สมบูรณ์
นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนให้ท่านทราบว่าสำหรับหลักการนั้น สมบูรณ์แล้วแต่
ส่วนรายละเอียดของกฎ้อง ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธหลักการเพื่อควบคุมการ
กระจายเสียงโฆษณา หลักการนั้นข้าพเจ้าสมบูรณ์พร้อมแล้ว ท่านเห็น
สมควรว่าเป็นการร้าคัญมานานแล้ว เพราะฉะนั้นท่านก็รับว่าควบคุม
แต่ว่าการจะรับเพียงใดหรือไม่นั้นอยู่ในรายละเอียด ซึ่งท่านก็สามารถ
จะได้ประณัติได้ ซึ่งข้าพเจ้าไม่ประณัติแล้ว ข้าพเจ้าขอถอนนาม
ม.ร.ว. กิ่งฤษดิ์ ๙ ผู้แทนพระนคร ท่านท่านบอกว่าการกระจายเสียงเร็ว
เลอกลงผู้แทน สำหรับเรื่องเงื่อนไขของจำเียนข้าพเจ้าได้พูดไว้แล้วว่า
ข้อยกเว้นได้ ข้าพเจ้าได้พูดไว้แล้ว ท่านไม่พยายามจะฟัง แต่พยายาม
จะชี้คตผู้แทนนครสวรรค์ ที่สนยี่สนน ข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นก็อย่า
ข้าพเจ้าเลิก ข้าพเจ้าขอมรับทั้งท่านก็ไม่ได้ ในเรื่องเวลาตามมาตรา ๖
ข้าพเจ้าก็ไม่ได้แล้ว แต่หากว่าข้าพเจ้าไม่ได้เสนขอให้แก้ในขณะนั้น ก็
ว่าไม่ให้เวลา ๒๑.๓๐ น. เวลาทั้งคืนไม่มี ในเรื่องนั้นก็พร้อม แต่เป็น
เรื่องรายละเอียด ข้าพเจ้ายินดีให้ท่านแก้ได้เพื่อความสะดวกของประ
ชาชนและของรัฐยาลและของท่านสมาชิกผู้แทนทั้งปวง

๑๙.๕๐ น.

นายคล้าย สะอองมณี (สงขลา) : ข้าพเจ้าได้ฟังทั้งสองฝ่าย
อภิปรายมาแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะอยากจะคัดค้านเหมือนกัน โดยทั้ง

ใกล้กับผู้ ตำนานหนึ่ง มันก็คืนหรืออยู่ เสร็จแล้วไม่มีขาย คงเรื่องนี้เป็น
 กัญญาใหญ่ ตัวพี่เจ้าคิดว่าเกินเรื่องหรือ ถ้าเสด็จภาพเห็นไปเหมือนกัน คน
 เค็นมาจะพูดคงสักหนึ่งข้อก็ได้ สวมตัวเขาจะเดินพูด เขาจะพูดภาษา
 จีน เขาจะตั้งถามเขาคับหรือว่าอย่าพูดก็งั้น) ทนการ โฆษณาดีเช่น
 เคียวกัน การโฆษณาก็ยังไม่ให้ตั้ง ทนจะไม่ให้ตั้งแค่ไหน ท่านสมาชิก
 ผู้หนึ่งได้ข้อนี้ปรายมาแล้ว มันเห็นเรื่องก็ยากจะควบคุม มันข้าพเจ้าว่า
 เรื่องอย่างนั้นมันเป็นเรื่องของคน มากกว่าว่า เขาจะทำควมว่าคำพูดให้
 แก่เขาหรือไม่ และคิดอย่างหนึ่งการกระทำอย่างนั้นเป็นวิธีโฆษณาก็
 ขาดของของเขา ทนการ โฆษณาของเขา เขาก็จำเป็นต้องทำให้มัน
 ให้อินมาก ๆ มันคงไปห้อยคนเกือบครึ่งว่าคำพูดไปเสียก่อน เหมือน
 อย่างลิเกข้างบ้านเราจะต้องควบคุมตัวหรือ เพื่อไม่ให้ชาวบ้านข้างเคียง
 เกิดความรำคาญแก่กันไม่ได้ควบคุม คนอาศัยอยู่แถวข้างลำน้ำ ที่ไหนก็
 ฟังทุกวัน แต่กันนอนหลับสบาย ไม่เห็นเขาย่นค้ำอะไร มันโคกก็การ
 ควบคุมการขยายเสียง ข้าพเจ้าก็รู้ สักอย่างนั้น

ทนการควบคุมไม่ให้พูดภาษาต่างประเทศก็เช่นเคียวกัน ภาษา
 ต่างประเทศมันเป็นเรื่องของความเข้าใจ จะไปบังคับไม่ให้เขาพูดไม่ได้
 และคนจีนที่เขาขายยาจีนจะมายังค้ำให้เขาพูดภาษาไทยก็ได้ คือเขา
 ต้องการขายให้คนจีน ไม่ใช่มาขายให้ห่มมราชวงศ์สักถูกก็หรือขายให้
 แก่คุณใหญ่ การขายก็จำเป็นต้องพูดภาษาจีนเพื่อให้คนจีนเข้าใจว่า
 จีนยาหม่องยาอะไรทำอะไรไม่ประ โยชน์อย่างไรม่าง ซึ่งเขาได้สมใจกันอยู่
 เขาจึงจำเป็นต้องพูดภาษาจีน มันโคกก็การเค็นพูดตามถนน ถ้าเขาพูด
 ค้าง ๆ เป็นภาษาจีน มันต้องไปบังคับเขาคับหรือล้า ข้าพเจ้าเห็นว่ากฎหมาย
 อันนั้นมันออกจะเกินไป เรื่องว่ามีมันรุนแรงเกินไป ข้าพเจ้าอยากจะปล่อย

ให้ไปถามเรื่อง เป็นมรรยาตของยุคที่คิดว่า ถ้าทำความดีทำบุญเงินไป
เขาก็ได้รับผลตอบแทนของ... ย่อมที่... โศกนั้นชกพี่... เกศศักดิ์...
ก็หยุดไปเอง... ข้าพเจ้าจึงจะขอให้... สนิทสนม... ข้าพเจ้า...
ไม่ควรรีบตัดสินการ

๑๔.๕๓ น.

นายบุญนี้ เป้าม่วงสี (ลพบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นว่าความร้าย
พระราชบัญญัติคุ้มครองสิทธิการเห็นอย่างนี้... ข้าพเจ้าขอปรึกษา
จะไปว่ากันในชั้นแปรญัตติจะดีกว่า... เห็นว่าจะไปถาม...
นั้นเป็นเรื่องแปลก... ไม่ใช่... ข้าพเจ้า...
ไม้นั้น... ข้าพเจ้า...
ได้เชิญเจ้าหน้าที่... มีความรู้... ข้าพเจ้า...
โทษเพียงไร... เราควรจะทำอย่าง... แต่ในส่วนที่เราจะไม่ห้ามเสียเลยอย่าง
ทุกวันนี้... ข้าพเจ้า...
เข้ามา... เมื่อเห็นเช่นนี้แล้ว... ข้าพเจ้า...
มีการโฆษณาอย่างนั้นแล้ว... ข้าพเจ้า...
ทันที... เมื่อเห็นเช่นนี้แล้ว... ข้าพเจ้า...
บัญญัติ... แต่เท่าที่... ข้าพเจ้า...
ขอตรวจ... ข้าพเจ้า...
ไม่เหมือน... ข้าพเจ้า...
หรือ... ข้าพเจ้า...
เป็นเช่นนี้จึงเห็นว่า... ข้าพเจ้า...

๑๔.๕๔ น.

นายสวัสดิ์ สารสาสน์ (กาญจนบุรี) : ตามที่ท่านผู้เสนอ
ขกเมื่อยกนั้นว่า... ข้าพเจ้า...
ความจริง... ข้าพเจ้า...

ในหลักการของท่าน ท่านบอกว่า เพื่อให้การโฆษณา โฆษณา โดยวิทยุกระจายเสียง ได้เป็นระเบียบเรียบร้อย และเหมาะสม แต่ในรายละเอียดที่ท่านหาได้ว่าจะเอียงให้ เรียกรับและเหมาะสมประการใดไม่ และในสภาเราก็พูดกันมาถึงเรื่องการควบคุมการกระจายเสียง เพราะฉะนั้นรายละเอียดกับหลักการจึงไม่ตรงกัน ข้าพเจ้าจึงว่าหลักการของท่านไม่ถูก

ประธานสภาผู้แทน : ข้อข้อเงิน คุณสวัสดิ์ ข. วิจารณ์พิจารณาในชั้นแรก พิจารณาในเรื่องหลักการ ของเขา ข้าพเจ้าควบคุมการกระจายเสียง เราต้องพูดว่าเราเห็นว่าควรควบคุมหรือมี ส่วนเหตุผลที่ว่าเราเห็นว่าไม่ควรควบคุม คุณมีเหตุผลอย่างไรที่ว่าเรา ส่วนเรื่องรายละเอียด เช่นเรื่องปลุกย่นที่เราทำกันในชั้นประชุมคดีนี้ เป็นการพิจารณาในวาระแรกก็คือนับหลักการ เมื่อคุณเห็นว่าควรให้เหตุผลมาสนับสนุน และจะพูดอะไรเพิ่มเติมอีกขึ้นอีกก็ได้ ส่วนเรื่องรายละเอียดนั้นไม่ถ่วงเรื่อง

นายสวัสดิ์ สารสาธิน (กาญจนบุรี) : เท่าที่ข้าพเจ้าได้เรียนให้สำนักงานทราบก็ด้วยเจตนาดี ตามที่รัฐบาลเสนอแล้วอยากจึงรอนท่านสมาชิกว่าเหตุผลควรจะมีการควบคุมการกระจายเสียง การควบคุมการกระจายเสียง ก็ต้องมีพระราชบัญญัติขึ้นเป็นครั้งแรกมี เวลานั้นเราศึกษาซึ่งพระราชบัญญัติขึ้นมาแทรกเกิดขึ้นว่า พระราชบัญญัติการแพร่กระจายวิทยุสื่อสารของผู้เสนออ้างก็ได้ พระราชบัญญัติการนี้จะมีโฆษณาที่ใดๆเราต้องให้ทางตำรวจเขาอนุญาต ถ้าหากว่าเรามีพระราชบัญญัติขึ้นก็ขึ้นของก็ แต่ควรจะให้คนที่หากว่าเราบัญญัติก็มีนี้เรื่อง.....

ประธานสภาผู้แทน : ท่านหรือสนธิ์สนุน

นายสวัสดิ์ สารสาธิน (กาญจนบุรี) : ผมอยากจะขอให้ รัฐบาลขยับไปพิจารณา

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าขจรพรวิฑูริย์

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ในเรื่องราชรถเวียนถนนสถาน
ก็ขอขมกราบไปขออนุญาตให้ว่า จะเสกกันอย่างไร รัฐบาลก็ขอขมกราบสั่งผู้
ชำนาญการพิเศษมาทำได้ หลัการมีอยู่แล้วว่าควบคุมการกระจายเสียง
ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

ประธานสภาผู้แทน : พิจารณาดูกันใหม่ในส่วนผู้บริจจาค่า
ทางเจ้าของญาติก็ไม่มีขม เพราะฉะนั้นไม่ไปคิดออก

๑๔.๕๘ น.

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีสะเกษ) : ข้าพเจ้าเสียใจที่จะต้อง
กระทำหน้าที่แทนรัฐบาล คือความจริงข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยที่รัฐบาลจะรับ
หลักการพระราชบัญญัตินี้ เพราะว่าการรัฐบาลที่เรารัฐมนตรีก็ดูเลื่อง
ถ้าสิ่งนี้อยู่กับข้าพเจ้าในสภาแล้วจะเห็นอะไรใจ พระราชบัญญัตินี้
ตกไปเพราะอะไร เพราะตกไปเพราะอุบัติเหตุไม่ได้ ท่านมุ่งอย่างเดียวคือ
เลขาธิการ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยเรื่องภาษีจะควบคุมอย่างไร ควรควบคุมเขา
ทีนเร็วไปต่างประเทศจะพูดภาษาไทยไม่ได้ นี่ข้าพเจ้าขอโทษทั้งที่วง
แทนประชาชน เพราะว่าการขอพระราชบัญญัติอันนี้เกินๆ มัน
ก็สิทธิประชาชนเป็นอย่างมาก ท่านอย่านึกว่าออกกฎหมายนั้นแล้วไป
ควบคุมเขาคือสิทธิเขา สภาว่ารัฐบาลขอร้องเราเขียนเรื่องเสียภาพทั้ง
ยาวๆ ความจริงมันเกี่ยวกัน ไม่ใช่ไม่เกิดด้วยอะไร แล้วการโฆษณา
ก็เกินไปนั้นมันเห็นผลเสียหลายแก่เขาเอง ร้านใหม่โฆษณาเกินไปบาง
คนเขาดีไม่อยากเข้าไป ไม่ท้อไปเข็นท่วงเขา นี่ลงโทษความขจรพรวิฑูริย์
อยู่แล้ว และยังไปท้วงนั้น แม้แต่หนังสือพิมพ์ของเราเองไม่อยากให้เขานะ

ก็บัญญัติชื่อพระนพวชิรราชไว้เต็มกับบัญญัติใน ความหมายแตกต่างกับมาก นั้น
ก็ทรงกำหนดทิวทิศหรือทิศทาง นมัสการอย่างทรงผมเรียนให้ทราบอย่างนั้น

นายชน วิวรรณ (หนองกาย) : ข้าพเจ้ารู้สึกของใจในบัญญัติ
นั้นว่าออกไปแล้วจะใช้ไม่ได้ บางทีเครื่องมันก็ตั้ง บางทีก็ไม่ตั้ง บางที
เครื่องก็ตั้งผิดผิดคดคก หรือเครื่องก็ตั้ง เครื่องไม่ตั้งไม่ตั้ง ถ้าจะขอถูก
หมายไปแล้วจะใช้ยาก หรือมีบุคคลที่ประพฤติการนั้นคล้ายกับเหมือนคนต่าง
การก็มีความในกฎที่หมายราชาศัพท์นั้นในการเขียนกฎหมาย เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าจึงเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่ควรจะให้ลือลือไป

๑๕.๐๓ น.

นายเสวี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : กระผมจำเป็นต้องจะ
ตั้งสนธิสัญญาพระราชบัญญัติของร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม ผมได้เคยพูด
มาหลายครั้งแล้วว่าผมเป็นดั่งทวิชาตินิยม จะถือลัทธิชาตินิยมปฏิบัติกันไป
ตามพระราชบัญญัติ เพื่อให้การโฆษณาการขายเสียงเป็นไปโดยเรียบร้อย
เรียบร้อยเพื่อความเหมาะสม เราจะเห็นว่าทุกวันนี้การโฆษณาการกระ
ขายเสียงไม่เรียบร้อยเรียบร้อยและเหมาะสมเลย อย่างสมมติว่าท่าน
สมาชิกหนึ่งอยู่ในสถานที่ เขาเอารถมาจอดที่หน้ารัชกาลที่ ๕ แล้ว
โฆษณาไว้ก็ อย่างนี้เราทำงานไม่ได้ เพราะฉะนั้นหลักการของ
หลวงอรรถพรพิศาลนักทอณคนต่างก้าวเข้ามาใช้ภาษาต่างก้าวตาม
ถนนหนทาง และเราก็ไม่รู้ว่าเขาพูดอย่างไร ในระหว่างนี้เราก็รู้ก็แล้ว
ว่าการโฆษณาของคอมมิวนิสต์ขึ้นไปอย่างรุนแรง และเขาจะโฆษณา
เราก็ไม่รู้ เราจะให้สิทธิ์แก่ชาวต่างก้าวทำไม อย่างที่ท่านผู้แทนศิริพระเกษ
และสงฆาพุกคล้าย ๆ ว่ากลัวเขาไปเสียแล้ว เราไม่ต้องกลัว เราเป็น
ชาติเกิดราช ชาติโคภภาษาโคทักก็ความไม่สงบเรียบร้อยภายในประเทศ

ของเรา เราทั้งสองที่จะตั้งไว้กับและชกขวาง และสำหรับพระราชาธิบดี
 นรุตประสงค์ที่จะตั้งไว้กับและชกขวาง และสำหรับพระราชาธิบดี
 ณาเป็นถาวรเชิดชูชนนตย์ให้ไว้ เขาโชนณาเพื่อคอมมิวนิสต์จะว่าอย่างไร
 หรือโชนณาอื่น ๆ เช่นนี้กับประเทศชาติจะว่าอย่างไร ท่านผู้แทนไม่รู้
 ภาษาของเขาคือมีอะไรไว้รับกันดี อย่างนี้เห็นกันดี ทุกอย่างเห็นกันดีอย่าง
 ว่างนระ จูเลียตจะมีคำวิจารณ์ที่ขาดคอยควบคุม แต่ว่าเขาก็ยังหา
 ใจกล้าในระหว่างเมื่อมีสิ่งที่จะอยู่ด้วยเหล่านี้ ทำการโชนณาของเขา
 และชาติของเขาจะมี เพราะฉะนั้นของเขาน่าจะพึงสงสัยในต้น
 ว่าเรากำลังคิดในนามที่มีสิ่งที่จะอยู่ การณ์ก็ คือคอมมิวนิสต์
 แพร่สพัตย์ในมาตุภูมิ ก็ในใจนั้นก็ พระมิ่งก็ รอยขานเวลานั้นมีอยู่
 หนึ่ง และจะเจ้ามาที่นั้นจะกระทำการโชนณาทางวิทยวิธีไปต่าง
 ซึ่งรู้สึกว่าเป็นความจำเป็นต่อชีวิตของประเทศชาติเลย เพราะฉะนั้นผลขอ
 วิงวอนญาติพี่น้องในสภาให้ช่วยกันให้รับหลักการนี้กันเป็นจุดประสงค์อันใหญ่
 ครั้งนี้ด้วย

ร.ต.อ. ภิบาล พรหมายน (พระนคร) : สมทนออกหูเครื่อง
 กระจายเสียงหลังเห็น ขณต้นให้สงมคิ

มีสมาชิกรับรอง

น.ร.ว. ศักดิ์สิทธิ์ เประโมธ (พระนคร) : เรืองนุกุไปเช่นเรื่อง
 ใหญ่เสียแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญอภิปรายต่อไป

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้สงมคิและมีผู้เสนอให้แยก
 อภิปรายต่อไป ข้าพเจ้าขอปรึกษาที่ประชุม ผู้ใดเห็นควรแยกอภิปราย
 ค่อยไป ขอให้ไปรคยกมคิ

สมาชิกยกมือ ๑๖ คน

ไปรศพิจารณาว่าส่วนที่คล้ายกับส่วนที่ระโดนนี้มากมายนอกว่ากันอย่างไรหรือ
 ไม่อย่างท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคนไหนจะถามแล้วว่ามี การโฆษณาผลิตภัณฑ์
 ยาง प्रकार เป็นต้นว่าผลิตภัณฑ์มีลิขสิทธิ์เป็นภาษาต่างประเทศของ
 ข้าพเจ้าก็ยังมีมองไม่เห็นว่าจะเห็นเหตุให้ลงกัยยังมีกฎหมายควบคุมแต่
 อย่างไร เพราะเหตุว่าไม่มีกฎหมายขึ้นโทษโดยที่กระทำผิดโฆษณา
 เชิดชวยในโรงละครการเมืองต่างๆ ถ้าหากว่าผู้ใดเขาเชื่อถือเลือกมี
 ลิขสิทธิ์คอมมิวนิสต์ แล้วเขาจะโฆษณาผลิตภัณฑ์ของเขาอย่างไรเป็นสิทธิ์ของเขา
 เขาชอบที่จะทำได้ กฎหมายไม่ห้าม ห้ามแต่เฉพาะถ้าหากว่ามีการ
 ชาติชวนให้ก่อการจลาจลให้ใช้ตัวของเขาสู่กับรัฐบาลก็ถูกต้องตามกฎหมาย
 แล้ว นักเขียนหน้าตาของรัฐบาลที่ระคังปรายปราม สถานที่ไม่เคย
 ชาติซึ่ง ท่านตั้งงบประมาณ โครงสร้างสำหรับปรายปรามเพื่อรักษาความ
 สงบ สถานที่ไม่เชื่อคอยคุมงบประมาณที่จะเข้ามาสองสามวัน เราให้
 ไปพร้อม เพราะฉะนั้นเขาจะโฆษณาผลิตภัณฑ์ของเขาแต่อย่างไรก็ตาม
 เป็นสิทธิ์ของเขาที่จะทำได้ ประเทศเราเป็นประเทศระบอบประชาธิปไตย
 รัฐบาลเองก็ยินยอม และรัฐบาลก็มีในองค์การสหประชาชาติซึ่งข้าพเจ้า
 ก็รู้สึกเป็นเกียรติซึ่งรัฐบาลไทยอยู่ในองค์การ เหตุไรจึงออกกฎหมาย
 จำกัดสิทธิ์ของบุคคลในต่างประเทศนั้นแสดงความคิดเห็นความนิยม ขวรม
 และเลือกมีโดยวิธีที่ใจของเขา ก็ประการหนึ่งอยากจะให้สถาน
 ไปรศระลึกว่าโลกเราไม่เคยสงบทุกวัน การติดต่อยระหว่างนานาประเทศย่อม
 มีขึ้นทุกวัน ภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องที่คงใช้ทั่วโลกในการที่ทำงาน
 ไปประชุมต่างประเทศท่านต้องใช้ภาษาต่างประเทศเขา และข้าพเจ้า
 แน่ใจว่าท่านไม่ใช่ว่าท่านมีการติดต่อกับต่างชาติทางยู โน ท่านผู้แทนที่ถูกล้าง
 ไปก็มีสิทธิ์ทำให้ใช้ภาษาไทยของเราได้ เขาจะจ้างให้ล่ามแปลให้ใน

คือไปข้างหน้าไม่ใช้เวลานั้น และภาษาไทยต่างประเทศเขาก็ยกย่องเช่นกัน
 ว่าราชทูตไปจากเมืองไทยถวายพระราชสาส์นก็ยังมีสติท่วงทีระลึกรู้
 ภาษาไทยได้ โดยสมรรถเพื่อเห็นไมตรีระหว่างประเทศไม่มีการจำกัด
 ษา เพราะฉะนั้นผู้ที่เข้ามาในประเทศไทยเพื่อพบพระบรมโอรสาธิราช
 กวาทะไปก็ทรงสนสีทษ ภาษาของเขาเป็นการแสดงน้ำใจอันแคบในการ
 สัมพันธ์ไมตรีได้ นึกดูในฐานะที่ประเทศหนึ่ง ประเทศไทยจะอยู่คน
 เกียวในโลกไม่ได้ จำเป็นจะต้องพึ่งพาลาซัยซึ่งกันและกัน คนต่างทวี
 ฑ์เมืองไทยอย่าสันนิษฐานว่ามีเจตนาไว้ต่อประเทศไทยทั้งหมดก็ไม่ได้
 อาจจะมีคนต่างทวีปบางคนมีเจตนาไม่ดี ชาวเขาก็มีปฏิเสช แต่ว่าจะไป
 ถัดกว่าเจตนาร้ายซึ่งบุคคลบางคนจะมากหรือจนก็ยาก เป็นการเจตนา
 ร้ายของคนต่างทวีปนั้นก็เป็นสิ่งที่ไม่ถูก การเป็นเจ้าของบ้าน
 ไม่ควรแสดงเจตนาอย่างนั้น ด้วยเหตุผลต่างๆ เหล่านี้ที่รัฐบาลสยามนั้น
 ก็ก็เป็นกลางที่ไม่ชลย เพราะเหตุว่าถ้าจะเสนกเข้ามาอย่างควรให้ตรงไป
 ตรงมาไม่ยอมให้พูดภาษาต่างประเทศแล้ว อย่างการเสนอมารูปเช่นนั้น
 เป็นที่วิปริตและเห็นว่าไม่ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้าขออภิปรายอีกครึ่งหนึ่ง
 คือว่าคนมีบ้านมีที่คึกคักบ้านพักมีรถมียานพาหนะพูดไทยในทางที่ข้าพเจ้า
 ห้ามไม่ให้พูดภาษาต่างประเทศในประเทศไทยไม่ใช่เช่นนั้น ที่ท่านพูด
 เช่นนั้นจะทำให้สมาชิกทั้งหลายเข้าใจผิด ข้าพเจ้าห้ามไม่ให้กระจ่ายเสียง
 ไม่ได้กระจ่ายเสียงเป็นภาษาต่างประเทศ ข้าพเจ้าไม่ได้ห้ามในการพูด
 ธรรมดาที่จะใช้พูดกันที่ ภาษาไทย ก็พูดได้ ไม่ใช่ห้ามไม่ให้เล่าเรียน
 ไม่ได้ศึกษา ไม่ใช่ห้ามพูดจีน ไม่ได้ใช้ภาษาจีนไม่ใช่เช่นนั้น ข้าพเจ้า
 ขอบห้ามแต่เพียงว่าไม่ให้กระจ่ายเสียง ใช้เครื่องกระจ่ายเสียงภาษา

ต่างกั้ว ถ้าท่านตระโกนบอกเครื่องกระจ่ายเสียงระฆังระฆังโกนภาษาละ
 ขั้วฟ้าก็ไม่ห้าม ระฆัง โทกโทกเหวกตามถนนหนทางเสียงกั้วกั้ว
 ขั้วฟ้าก็ไม่ห้าม เพราะไม่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ ท่านจะประพฤติ
 เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกฎหมายอาญาไม่ใช่ของพระราชบัญญัติ
 ที่ท่านอ้างว่าท่านเสียงระฆังขั้วฟ้าขึ้นห้อง ขั้วฟ้าไม่ให้ห้ามเช่นนั้น
 แต่เพียงว่าไม่ให้กระจ่ายเสียงกั้ว ไม่ให้กระจ่ายเสียงกั้วเงินไปบด
 ท่านหนึ่งว่าอาจจะห้ามไม่ให้เพราะเสียงกั้วไม่มีอะไรดี ท่านคิดหรือ
 ว่าวิทยาศาสตร์เจริญขึ้นเพียงไร แต่กลับสมัยก็ค้าบรวฟ มีเรือยนต์
 เครื่องยนต์ระฆังมีเรือไฟน์อยู่แล้ว แล้ว ๕-๘ บัดนั้นควบคุมได้หมด
 ความคุมไม่ได้แล้ว เพราะวิทยาศาสตร์ย่อมถ่วงน้ำหนักแล้ว ท่านกลัวการ
 ที่ว่าไม่มีอะไรระฆังในการห้ามเสียงกั้ว ไม่เห็นท่านมีเหตุผลที่ดี
 พระราชบัญญัติระเบียบเพียงพอเลย เพราะหลักการมีว่าไม่ใช่เสียง
 ไม่เสียงกั้วอย่างเดียวกับท่าน ความประสงค์มี ๓-๔ อย่าง ท่านได้
 พิจารณา ท่านพิจารณาแต่อย่างเดียวเรื่องเสียงกั้วไม่คิด ในเรื่องกั้ว
 ต่างกั้วขั้วฟ้าพูดแล้วในระยะเวลาที่ควรระโฆษณาหรือไม่เพียงใดเช่น
 เวลาที่ ๒ ที่ ๓ ยังโฆษณาอยู่เช่นนี้ควรระห้ามใหม่ ที่ ๓ ที่ ๔ บางทำงาน
 ที่ ๒ ที่ ๓ ยังโฆษณาอยู่ควรห้ามท่านไม่วินิจฉัย ขั้วฟ้ามีหลักการ
 ว่าจะควบคุมให้เป็นระเบียบเรียบร้อยเท่านั้นไม่ต้องการตัดสินที่ หรือ
 สิทธิใคร ก็ว่าในร้านขายยาเงินนั้นแต่ไม่จำเป็นต้องใช้เสียงภาษา
 จีนหรือภาษาต่างกั้ว ท่านจะโฆษณาเป็นภาษาจีนหรือพันคล้ายกัน
 ท่านจะขายยาที่พิมพ์เขียนหนังสือ ถ้าไม่พิมพ์ระโฆษณาภาษาต่างกั้ว
 ท่านสมาชิกหรือคนไม่เข้าใจ แล้วท่านจะให้เขาโฆษณาอย่างนั้น ท่าน
 ระวังควบคุมหรือไม่ ขอให้ท่านวินิจฉัย ท่านฟังไม่ออกเขาจะว่าอะไร

ทุกท่าน ๆ ก็ไม่รู้ แล้วท่านรณนฤภาคให้ข้าพเจ้าไป ๆ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าความที่ท่านแก้คดีท่านนานนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีผลที่จะ มาดำเนินได้เลย

ขุนคงฤทธิศกษากกร (นครราชสีมา) : ความยุติธรรมของท่าน สมาชิกผู้มั่งคั่งร่ำรวยได้เสียละมาน ข้าพเจ้ารู้สึกที่ท่านผูกพันไต่ห้วงคือ ชาตินิยมเมืองเป็นอันมาก ซึ่งตรงกับอคติของชาติ แต่เมื่อพิจารณา ดูแล้วก็เห็นว่าวิธีหลักการนั้นได้เสีย ก็จะทำให้เสียชาตินิยม เพราะ เหตุว่าเสียหลายประการถึงเหตุผลข้อนี้ ถัดนั้นท่านจะพิจารณา ในรายการมาคราต่าง ๆ แล้วจะเห็นว่าจะเป็นไปไม่ได้ ในหลักการที่จะ ให้เกิดความสงบเรียบร้อยนั้นว่า เพื่อให้การโฆษณากระจายเสียงได้ เป็นไปโดยเรียบร้อยเหมาะสม ข้าพเจ้าเห็นว่าจะไม่ทำให้เกิดความเรียบร้อยและเหมาะสม เช่นในมาตรา ๕ ว่าการกระจายเสียงโฆษณา จะต้องเป็นภาษาไทยทั้งสิ้น เว้นแต่คำใดแปลเป็นภาษาไทยไม่ได้คงใช้ภาษา อังกฤษต่าง ๆ ก็เมื่อเช่นนี้ผู้ที่อยู่ในเมืองไทยอย่างชาติเขาอาจจะมีความ จำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาต่างประเทศบ้างได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้แก้ไขกฎหมาย ก็นั่นแหละ มีละนอกจากนั้นยังมีข้อเขตก่อนนั้นอันที่จริงก็ลงไป ได้โดยแน่ชัด จะเป็นเหตุให้เสียหายอย่างมากและกระทบกระเทือนถึง สิ่งอื่นในครั้งก่อน ๆ ชาติ ในมาตรา ๕ ห้ามไม่ให้ใช้เสียงทั้ง

ประธานสภาผู้แทน : คือว่าไม่ยกเอารายละเอียดมาคำนวณ ไม่ ชงมศรยวิจิตรพิจารณาของวาระที่ ๑ วาระที่ ๑ เราพิจารณาหลักการ รายละเอียดที่ยกมานั้นเกินเรื่องแก้ไต่กันนั้น แต่บัญญัติอย่างไร ๆ ก็ความประสงค์ของที่จะฟังพิจารณาในขณะนั้นเป็นหลักการ แต่ว่าก็ควรเป็นเหตุผลประกอบ แต่ไม่ใช่ว่ายกเอารายละเอียดมาชี้แจงกันลงนั้น

ขุนคลังทูลชี้แจง (นครราชสีมา) : แล้วในเรื่องที่ใช้เสียง
 กิ่งเกินสมควร พุ่กถึงลักษณะของการกระจายเสียง แปลว่าในพระราช
 บัญญัตินี้ ผู้เสนอไม่ได้ห้ามว่าไม่ให้กระจายเสียงเสียเลย แต่ผู้ว่าห้าม
 เกินสมควร เกินสมควรไม่เกินไปสมควรมีขอบเขตแค่ไหน ข้างที่ระการ
 กระจายเสียงอยู่ค่อย ๆ อย่างข้าพเจ้าพูดค่อย ๆ น หากเครื่องกระจายเสียงพวก
 ให้งังในบริเวณนี้ อย่างนั้นระเกินสมควรหรือยัง แต่ว่าคนที่ฟังอยู่ใกล้
 บอกว่า ข้าพเจ้าพูดเกินสมควร แต่คนอยู่ห่างบริเวณออกไปก็คิดว่า
 ไม่ได้ยินเลย มันก็คงแล้วแต่ว่าภูมิประเทศและเหตุการณ์ และจำนวน
 บุคคลที่ว่าการกระจายเสียงนี้และพูดออกไปนั้นจะให้คนจำนวน ผกน้อยเท่า
 ไรก็ขึ้น ถึงว่าคนจำนวนน้อย ๆ ไม่ต้องการเครื่องกระจายเสียงก็ได้ แต่
 ถ้าหากต้องการเครื่องกระจายเสียง และถ้าการกระจายเสียงแล้ว
 ขาดเครื่อง เพราะฉะนั้นการเกินสมควรไม่เกินไปสมควรนั้นจะเป็นการยุ่งยาก
 แก้ไขหน้าที่พระวิบูลย์ และเรื่องเช่นนี้จะเป็นเรื่องที่รทโรงศาล หรือใคร
 ไม่ชอบใจใครบอกว่าการเกินสมควรแล้ว บอกว่ารวมมาจับว่าเกินสมควร
 และยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้ายังเห็นว่า มีภัยอีกหลายประการ โดยฉะเพาะ
 อย่างนี้จะยากให้เห็นว่า ท่านผู้เสนอเองในขณะที่ท่านกำลังร้องเออกลง
 ในคดีท่านจะต้องใช้เครื่องกระจายเสียง ถ้าเผื่อว่ามีคนมาฟังท่านพูด
 มาก ๆ ท่านก็ต้องใช้เสียงมาก ๆ และท่านเองก็อาจจะถูกจับได้ นี่ชีวิตเจ้า
 เองก็เห็นเป็นภัยถึงนั้น ไม่มีความสะดวกเลย ไม่มีสันนิษฐาน ไม่มีแน่นอน
 ไม่มีหลักเกณฑ์อะไรที่จะเอาให้แน่นอนได้ จะเป็นกรยากแก่โรงศาล
 ศาลการจะพิจารณาข้อหาหลักเกณฑ์ที่แน่นอนอย่างใดไม่ได้ เจ้าหน้าที่
 ระจะจับกุมก็จะยุ่งยากใหญ่ คนที่ไม่ชอบพูดนั้นก็ระยอดให้จับกันจนวาย
 ไปหมด

คราวนี้ประการสำคัญขอเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าความเจตนา^๑
 ของผู้เสนอ^๒ ไม่ค่อยเด่นอย่างพระราชบัญญัติ^๓ หรือในกฎหมายแพ่ง
 พาณิชยกรรมแล้วพอลงโทษพอมีคดีได้ ในเรื่องนั้นขอเสนอ^๔ ใช้ข้อนี้^๕
 ถ้าหากว่าใครทำสิ่งเข็ญเกินสมควรไปก็อาจจะใช้ได้เหมือนกัน แต่
 อย่างไรก็ตามถ้าพูดถึงกฎหมายปกครองหรือกฎหมายตำรวจหรือกฎหมาย
 ในการปกครองทางตำรวจอาจจะใช้ได้ ถ้าหากว่าการกระทำความผิด^๖
 เกินสมควร หรือใช้สิ่งเข็ญเกินกว่าความจำเป็น เช่น คนมีคดีเกี่ยว
 ราชการเสียเงินพออะไรไม่รู้เรื่องก็อาจจะขอรังกันได้ ข้าพเจ้าเห็นว่า
 เรื่องนี้ไม่น่าจะมีบัญญัติไว้เป็นเรื่องอาชญากรรมเพราะว่าเป็นเรื่องที่ไม่
 หลีกพ้นกันแน่นอน เรื่องตำรวจบัญญัติให้เป็นอาชญากรรมนั้นควรจะเป็น
 เรื่องที่แน่นอน และเป็นภัยต่อสังคม เพราะฉะนั้นสิ่งที่ไม่แน่นอนจึงไม่ควร
 บัญญัติเป็นกฎหมายของประเทศ ข้าพเจ้าจึงขออภัยว่าไม่ควรบัญญัติ

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้าไม่ยืนยันอะไรในการที่
 ท่านจะคัดค้านว่าออกไปว่าไม่ให้กระทำความผิด^๗ ท่านระมัดระวังก็ได้ ไม่
 ว่าหลักการของข้าพเจ้าที่เสนอมาท่านจะคัดค้านว่าใครก็ได้ถ้าท่านเห็น
 ว่าไม่ควรควบคุม ข้าพเจ้าไม่ได้ค้านในการที่จะไม่ให้ท่านคัด และในการ
 ที่ผู้แทนราษฎรจะสมัครผู้แทนราษฎรจะสมัครผู้แทนราษฎร ข้าพเจ้าก็
 เห็นว่าท่านจะบัญญัติให้เหมือนกันว่าไม่มีความผิดการโฆษณาในการ
 รวบรวมผู้แทนราษฎร นั้นท่านก็เขียนไว้ได้ ข้าพเจ้าไม่ได้คัดค้าน
 ในการที่ท่านจะคัดรายชื่อหรือเพิ่มเติมเข้ามาประการใดเลย เมื่อท่าน
 คำนวณรายชื่อข้าพเจ้าก็ยากที่จะอธิบายข้อข้องใจของท่านได้

๑๕.๑๕ น.

นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) : ข้าพเจ้าได้ฟังคำของผู้เสนอ
 แล้วก็ยังไม่เห็นด้วยกับเหตุผลของหลักการที่ท่านเสนอมาแล้ว คือว่า

หลักการอันนี้ จึงอยู่ภายใต้เงื่อนไขของกฎเกณฑ์ แต่คิดว่าอย่างนั้นไม่ได้
 เป็นห่วงต่างประเทศ จะทำออกก็ได้ แต่เห็นวาทะใช้โดยกฎหมายของบ้านเรา
 อะไรก็ได้ เค้าประมวลกฎหมายแพ่งมาพลิกดูข้าง มาตราหนึ่งถึงพัน
 หนึ่งพันแปดก็ไม่มีกฎหมายควบคุม ส่วนการที่จะใช้หรือไม่ใช้ไม่แน่ใจ
 ถ้าออกกฎหมายควบคุมแล้วมันไม่ได้แก่กันแล้ว ถ้าอย่างนั้นแล้วข้าพเจ้า
 คิดว่าห่วงใยอะไรในสถานนี้ยังดูหาที่ว่าทำไม่ได้ ก็ห่วงหลายอย่าง
 ออกแล้ว ๕ แค้ม ไม่แน่ใจออกแล้วที่ว่าไม่ได้ ข้าพเจ้าว่าทำได้โดยความ
 คิดข้าพเจ้าเอง กฎหมายจะบังคับไว้ จะได้ผลดี วิทยาศาสตร์ผลดีเครื่อง
 กระจายเสียงนั้นก็ควรควบคุมกระจายเสียงบังคับ เห็นได้โดยอาศัยวิทยา-
 ศาสตร์ช่วย ข้าพเจ้าขอใช้ชื่อยังนี้ คือจำกัดเสียงทนรถหูชาวบ้านหรือ
 โฆษณาสั้นสั้นไม่เกี่ยวข้องกับเลือกตั้งอย่างนั้นแล้ว จะไม่ใช้กฎหมายถ้าไม่มี
 พ้อง แล้วมีผลต่ออย่างหนึ่งทนรถหูหายไป แล้ววันวันจะทนรถหู
 ยิงขึ้นถ้าไม่ออกไปแล้วคนจะทนรถหูทุกเมืองเชอวัน คนส่วนมากก็อยู่ใน
 พระนครนั้นก็ระตึนสมาชิกว่าเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ไม่เอาใจใส่ ข้าพเจ้า
 คิดว่ากฎหมายนั้นอย่าคำนึงเลยไม่มีเหตุผลอะไรมาถกนักควร จะวิจัยหลักการ
 มากกว่า

นายเทพ เกตุพันธ์ (อุตรดิตถ์) : ผมขอเสนอให้ส่งมติดิสมาชิกไว้รอง

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร) : เรื่องนี้ยังอภิปรายกัน
 ไม่เสร็จสิ้นกระแสความ โดยคณะกรรมการผู้แทนนครสวรรค์ได้พาคณะ
 ข้าพเจ้าในฐานะผู้แทนพระนครขอเบ็ดอภิปรายต่อไป
 มิสมาชิกไว้รอง

ประธานสภาผู้แทน : มีข้อเสนอให้ส่งมติดังกล่าวและขอให้เกิดอภิปราย
 ต่อ ผู้ใดเห็นควรเบ็ดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๙ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่าควรรีบยกอภิปรายลงมติให้
ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมให้ตั้งมติ ข้าพเจ้า
ขอปรึกษาที่ประชุม ท่านผู้ใดเห็นว่าควรรีบหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติคณะรัฐมนตรีไว้พิจารณา ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๒ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัติคณะรัฐมนตรีไว้พิจารณาต่อไป กรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : วิสามัญ

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าขอเสนอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญ
พิจารณาเรื่องนี้ เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้อง ถ้าวกที่ประชุมอนุมัติ จำนวนเท่าไร

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ๑๑ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของร่างขอเสนอ ๑๑ คน

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ขอเสนอ ๗ นาย
มีสมาชิกทรง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอ ๗ คน

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ประณิประณตมา ๙ คน

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่า ๙ คน เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้านถึง
สภาที่ประชุมอนุมัติ

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : จงมากระทายนว่ารัฐบาลจะตั้ง
กรมอาชึการกคณ

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
รัฐบาลขอเสนอ ๒ คน คัด พ.ศ.ท. พันธ์ นิลวัฒน์ นานนท์ กษิยชึการ
โฆฒนาการคนหนึง

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ขอเสนอ ม.ร.ว. คึกฤทธิ
สมาชึการบ็รอง

นายโหติ วิชัยดิษฐ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอคน
อีก ๑

มีสมาชึการบ็รอง

นายทองดี อีสราขวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอเสนอพระว
รรมนืเทศ

นายเพียร ราชธรรมนืเทศ (ปทุมธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
นายใหญ่ ๑

สมาชึการบ็รอง

ม.ร.ว. คึกฤทธิ ปราโมช (พระนคร) : ข้าพเจ้าขอเสนอ

หลวงอรรถพร ๑

สมาชึการบ็รอง

นายสมบุรณ์ เดชสุภา (ปราจีนบุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
นายเทพ เกตุพันธ์

มีสมาชึการบ็รอง

นายคล้าย ถอองมณี (สงขลา) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายเพ
โฆทินุชิต

มีสมาชิกรับรอง

ร.ท. จงกอล ไกรฤกษ์ (พินธุโลก) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายภิเศก มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : จำนวน ๙ คนพอแล้ว เมื่อถามว่ามีผู้
จะเสนอแล้วเสร็จโดยหวั่นต้องเลือกตั้งใหม่ เมื่อไม่มีผู้ใดทักท้วงถือว่า
ที่ประชุมมีมติให้ยกการเสนอเพียงเท่านี้

เลขาธิการรัฐสภา : รายงานกรรมการ ๑. พันตำรวจโท
พัฒน์ นวลวันวานนท์ ๒. พันโท หลวงจรดพรพิศาล ๓. ม.ร.ว. คึกฤทธิ์
ปราโมทย์ ๔. นายภักดิ์ พัฒนภักดิ์ ๕. นายใหญ่ ศวิตชาติ
๖. หลวงจรดพรพิศาล ๗. นายเทพ เกตุพันธ์ ๘. เทพ โชติบุญศิริ
๙. ร.ท.อ. ภิเศก พรหมายน

ประธานสภาผู้แทน : กำหนดการแปรญัตติภายในวันนี้

หลวงจรดพรพิศาล (ตราด) ขอ ๕ วัน

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าขอเสนอ ๕ วัน

นายเสวี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ขอเสนอ ๓ วัน

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีใครเสนอ ถือว่าเสนอ ๒ ประเด็น
คือ ๕ วัน กับ ๓ วัน

หลวงจรดพรพิศาล (ตราด) : ๓ วัน เป็นวันอาทิตย์ ขอเสนอ
๔ วัน คือวันจันทร์ ของเสนอลีกหนึ่งวันเป็น ๔ วัน

ประธานสภาผู้แทน : คืออย่างนี้ วันอาทิตย์ไม่ได้คิด

หลวงจรดพรพิศาล (ตราด) : ถูกแล้ว ขอเป็น ๔ วัน เพราะ
เหตุว่า วันศุกร์ วันเสาร์ วันอาทิตย์ แล้ววันจันทร์ ๓ วันไม่มีประโยชน์

ก็ตั้ง ๕ วัน ท่านไม่ควรวสันธ ๓ วัน จำพเจ้าเห็นว่า ๕ วันพอสมควร
เขาจะไว้ก็คิดครัดตรงมาประณัติ

นายเสวี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : การตั้งกรมมาธิการ
แยกตัวด้วยเงินของชาติ ๕ วันก็ตั้งเปลืองเงินของชาติ เพราะฉะนั้น ๓ วัน
เพื่อสงวนเงินของชาติ

ประธานสภาผู้แทน : เรื่องนั้นเขื่อนถ่วงหนึ่ง ถ้า ๓ วันก็ตั้ง
ถ้าวันจันทร์ ๕ ก็ตั้งวันอังคาร

นายเสวี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ถ้าอย่างนั้นผมขอถอน

ประธานสภาผู้แทน : ๓ วันขอถอน คงเหลือ ๕ วัน ไม่มีผู้ใด
คัดค้าน ถือว่าประชุมชนุมัติกำหนดประณัติในร่าง ๕ วัน ญัตติคือ
ไม่เข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขายยา พ.ศ. ๒๔๕๑
ของนายใหญ่ ศวิตชาติ

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขายยา

(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๕๑

หลักการ

กำหนดโทษผู้ขายยาปลอมให้มีโทษหนัก

เหตุผล

เนื่องจากปรากฏว่า ได้มีผู้ทำยาปลอมขายแก่ประชาชนมาก
จนโดยไม่มีคำนึงถึงชีวิตของประชาชน ถ้าปล่อยไว้ฉาวยิ่งอันตรายแก่

๒๑๔๑

ประชาชนไทยมาก จึงควรให้กำหนดโทษไว้ให้หนักขึ้น เหตุผลละเมิดก
พระนดงในสภา

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการชขายยา

(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครอง
การชขายยาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครอง
การชขายยา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก วัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๘, ๒๙, ๓๐,
๓๑, และ ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองการชขายยา พุทธศักราช
๒๕๓๘ ตามลำดับ

“ มาตรา ๒๕ ผู้ใดขอย้ายปลอมน ผู้^๑นั้นมีความผิดตั้งแต่วัน
โทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี และปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท กึ่งให้ริบชยาปลอมน
นั้นเสียทั้งสิ้น ”

มาตรา ๒๕ ถ้าข้ายปลอมนที่ขอย้ายตามมาตรา ๒๕ นั้นเป็นประเภท
ที่อาจเป็นอันตรายแก่ร่างกายของผู้^๑ใช้จนถึงแก่ทพพลภาพก็ดี ถึงแก่
ชีวิตก็ดี ให้ส่งโทษผู้^๑ข้ายถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๒๖ ถ้าบุคคลใด ๆ ข้ายย้ายลอมเป็นบุคคลใด^๑แก่ตัวให้
เจ้าพนักงานพิจารณาเนรเทศไปเสียจากพระราชอาณาจักรไทยเป็นเวลา
ตลอดชีวิต ”

มาตรา ๒๗ ถ้าปรากฏว่าบุคคลใดข้ายย้ายปลอมน ผู้^๑นั้นผู้^๑ได้
รับอนุญาตให้เจ้าพนักงานลดโทษอนุญาตข้ายทันที และห้ามมิให้ชัก
โยะอนุญาตแก่บุคคลผู้ข้ายย้ายปลอมนมีกำหนดไม่น้อยกว่า ๑๐ ปี

มาตรา ๒๘ เจ้าพนักงานคนใดละเลยไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๗
แห่งพระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี และปรับไม่เกิน
หนึ่งพันบาท ”

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุขและรัฐ
มนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....

(ลงชื่อ) ใหญ่ สวัสดิชิต ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) เจริญ สืบแสง, ร.ท. งามกล ไกรฤกษ์, จ. ชวรมรสุชวาทิ,
สงครามค์, ทวง, น. ศิวีสวรนันท์, มา เสริฐศิริ, โชติ
วิชย์ภิชญ์, สวณ พรหมประภาย, วงศ์ วีระชาติพิลล.(ผู้รับรอง)

นายโรฮู สุวีตชาติ (นภสรสวรรค์) : ข้าพเจ้าขอเสนอว่า พระราชกฤษฎีกาควบคุมการขายยา โดยมีหลักการกำหนดโทษผู้ขายยาปลอมให้มีโทษหนัก เหตุผลเนื่องจากปรากฏว่าให้มีผู้ทุจริตทำยาปลอมขายแก่ประชาชนมากขึ้น โดยไม่คำนึงถึงชีวิตของประชาชน ถ้าปล่อยไว้ต่างเป็นอันตรายแก่ประชาชนได้มาก จึงควรถูกกำหนดโทษไว้ให้หนักขึ้น เหตุผลที่ข้าพเจ้าเขียนไว้คัดค้านประธานว่า จะแถลงรายละเอียดต่อสภาสมัชชาฯ เขาใจว่าท่านสมาชิกได้ทราบข้อเท็จจริงแล้ว สาเหตุเกิดขึ้นในกรุงเทพฯ และใกล้เคียง ที่มีผู้ทุจริตทำยาปลอมมากมาย และในที่สุดโดยบทกฎหมายเดิมได้บังคับโทษเพียงเล็กน้อยได้คำนึงถึงบทกฎหมายที่ใช้อยู่ปัจจุบันนี้ไม่สามารถจะปรายปรามผู้ที่โผล่ไม่โทษหนักเพื่อจะเอาแต่ประโยชน์ส่วนตัวไว้เกรงกลัวต่ออาชญากรรมในเมืองได้เพราะเหตุว่ากฎหมายฉบับเดิมนั้นกำหนดโทษไว้ต่ำ แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ประชาชนในเรื่องการขายยาปลอม ใช้ยาปลอม อาจจะเป็นอันตรายถึงชีวิต ถ้าหากว่าเราขยับขึ้นในข้อเท็จจริงอีกอย่างหนึ่งว่าภักดีในทางการเมืองอาจจะมี ข้าพเจ้าคิดว่ายาปลอมก็อาจจะเป็นภัยสำคัญทางหนึ่งเหมือนกัน และหลักการหนึ่งถ้าหากว่าเป็นคนที่ไม่ใช่คนเชื้อชาติไทย หรือสัญชาติไทยแล้วก็ไม่ควรที่จะให้อยู่ในประเทศไทย ข้าพเจ้าจึงได้กำหนดเพิ่มโทษขึ้นไว้อีก เป็นต้นว่ายาปลอมนั้นให้ริบเสีย ถ้าไม่ใช่บุคคลคนไทยก็ให้เนรเทศท่านเป็นคนที่ไม่พึงปรารถนา อันนั้นเพื่อบริกาชีวิตของประชาชนที่ต้องเป็นอันตรายไป เพราะเหตุที่ใช้ยาปลอมนี้ จึงหวังว่าด้วยเหตุผลจึงได้กราบเรียนมาในสภาฯ จะรับหลักการไว้พิจารณา

๑๕.๕๑ H.

นายถวัลย์ พรหมานพ (ชัยภูมิ) : ความจริงข้าพเจ้าก็ไม่ชอบการขายยาปลอม แต่ว่าข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะรับหลักการนี้เพราะเหตุ

ว่าได้พิจารณาผลกิจการนั้นแล้วได้สั่งไทยผู้ขายยาปลอมมีโทษหนัก ถ้าหากว่าพระราชบัญญัตินี้ได้ออกมีผู้ที่ขายยาพิษก็จะพลอยกระทบกระเทือนด้วยเพราะเหตุที่ว่างานนี้เป็นของพิสูจน์ยากและ คั้งแก่ อาตุการ ขายยาทั่ว ๆ ไป ไม่มีคนแยกเอาตัวไว้ประจำเขียนตามล้ายากตามหลักการที่กำหนดนี้ ไม่ใช่ผู้ขายยาปลอมนั้นจะรู้หรือมีความผิดทั้งนั้น ถ้าหากว่าหลักการนี้ใช้การที่กำหนดโดยผู้ขายยาปลอมโดยรู้อยู่แล้วว่างานนี้ปลอมถ้อยอย่างนั้นจะรับหลักการนี้ ถ้าหากว่าเขียนหลักการนี้ไปก็เท่ากับยอมรับหลักการว่าผู้ขายยาปลอมมีโทษไม่รู้ว่าป็นยาปลอมก็จะคั้งมีความผิดด้วย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอคัดค้านการรับหลักการนี้

๑๕.๔๒ น.

นายบุญมี ปรี่มวงศ์ (ลพบุรี) : การร่างพระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้าเห็นว่าควรรับหลักการ แต่ควรจะมีไว้พิจารณาก่อนรับหลักการ ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างนี้ เจ้าของร่างนี้ขอให้รับหลักการเสียเลยทีเดียว ถ้าหากว่ารับหลักการเสียเลยทีเดียวข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยเพราะมีข้อสงสัยหลายแห่งหลายประการ

ประธานสภาผู้แทน : จะถามหรือสนัยสนุน

นายบุญมี ปรี่มวงศ์ (ลพบุรี) : จะให้รับหลักการแต่ให้รับไปพิจารณาก่อน

ประธานสภาผู้แทน : อย่างนั้นเองไม่รู้ก็ขอ ค้อมจังหวัด มีผู้ที่ต้องสงสัย คุณรู้อยู่แล้วว่าในวาระนี้เป็นวาระสนัยสนุน เพราะฉะนั้นไปพูดวาระนั้นก็ต้องสนัยสนุน ถ้าคุณพูดก็ผิดจังหวัด

นายบุญมี ปรี่มวงศ์ (ลพบุรี) : สนัยสนุน ทั้งสำหรับบุคคลทั่วไปแล้วว่าการทำยาหรือขายยาปลอมนั้นรู้สีกเป็นภัยแก่ผู้บิวยใช้

เป็นอันมากจนคนจะเสียเงินแล้วความเข้ใจให้ด้วยก็ไม่หาย นอกจาก
 ไม่หายแล้วก็มีเสียเวลาช่วงระยะเวลาดีของคนดี เมื่อเห็นดังนี้แล้ว
 บางคนจึงตั้งแก้ทัพพลกาพระศากยโศก แต่สำหรับผู้ที่เขาตายโดยสมน
 บางคนก็คิดว่าว่าขอให้เงิน ขอให้เงินเท่านั้นเมื่อขอให้เงินแล้ว
 ยังไม่คำนึงว่าจะผิดกฎหมายและศีลธรรมทุกอย่าง และบางคนไม่
 ใดคิดถึงเมื่อไม่ใดคิดถึง ดังนั้นแต่จะโดยเงินเข้ากระเป๋าท่างเดียว
 เมื่อกอโดยเงินเข้ากระเป๋าท่างเดียวก็เหมือนกับผู้ที่ทำไม่ถึงความ เมื่
 เป็นคนจึงรู้สึกว่ามีภัยแก่ประเทศ เช่นนี้ก็ไม่รู้เป็นกันมาก ทั้งมีนาม
 ในหนังสือพิมพ์ก็เลยลงว่ามีผู้ทำขายปลอมขมคดียาแก้พิษทำด้วยแปะที่
 ขายหม้อม และแก๊งชาวเห็นด้วยเงิน เมื่อเห็นดังนั้นแล้วก็ขมขมกระทำให้
 ผู้ขายเข้าไปเงินนั้นไม่ใคร่มีประโยชน์อันใดแก่ผู้ขายนั้น นอกจากเวลาน
 ผู้ทำขายปลอมก็ และขายยาปลอมก็เวลานจะบาทบาทหมดทุกแห่งใน
 ประเทศไทย โดยจะเพาะเวลานทางภาคอีสานมีขายประคมขายมานาน ซึ่ง
 ไม่ใช่ตราพระกระจากจะลงมแต่เป็นของประช เช่นคนหนึ่งได้ทำปลอมขึ้น
 เวลานถูกจำคุก

ประธานสภาผู้แทน : เวลาพูดถึงกฎหมายจะได้รู้เรื่องกันเข้าใจ
 กันแล้วควียังนอย่ามาโฆษณาทันที สภาผู้แทนก็รู้แล้ว

นายบุญมี ปารมวังศ์ (สพบุรี) : คิดความจริงสมไม่ตั้งใจ
 มาโฆษณาหากแต่ยกขึ้นมาเป็นตัวอย่างเท่านั้นขาดนานมีผู้ปลอมและถูก
 จำคุก ๒ เดือนผลที่สุดปรากฏว่าใครกันแล้วค้ายก็มี ที่พคนไม่มีเจตนา
 จะโฆษณาขอให้ประชาชนแต่การพาเข้าใจความแล้วย่าเพิ่งเล็งในแง่ว่าอย่าง
 เดียว คือไม่ระควรระวังกลัวหรือไม่วินิจฉัย จะพิจารณาว่าพระราช
 บัญญัตินี้เสียก่อนถ้าขึ้นปลอมไปจะเป็นภัยอย่างไรต่อหลวงแก่ประชาชนที่
 ไม่รู้

๑๕.๘๗ น.

นายสาร กอณนิกา (พิงงา) : เมื่อว่างพระราชบัญญัติรัชช
 รัชชาพเจ้าช้านางสิ่งอย่าง ความที่ท่านผู้เสด็จมาให้ถึงที่นั่นแล้ว
 ที่ชายป่าดงนั้นให้สิ่งของอย่างหนึ่งคือ ความจริงผู้ชายนามเขา
 ไม่ได้ผลึกขามา เขาเป็นคนที่ไปรับมาจาก ดงประเทศ ศ.ศ. เป็นมา
 เดือนหรือเขาไปรับมาสำเร็จรูปมาจำหน่ายให้แก่ประชาชนนั้น เขาไม่
 ทราบดีว่าผู้ส่งมาชื่อนามมาจากไหน ทั้งนี้ก็โดยที่เขาไม่รู้ ถ้าเขาจับแล้ว
 ก็คงมีน้ำมาขายหรือก แล้วราชวงษ์ไทยเขาก็จ้างไว้ ถ้าท่านทำอย่าง
 ราชวงษ์ไทยที่ประเทศอังกฤษซึ่งมีหมอกไม่มีเขาที่ไหนขายหรือ ๆ เรียงแต่
 ลงโทษว่า ผู้ใดขายยาโคกขี้แล้วว่าเป็นยาปลอมซึ่งนำมาจากที่อื่นมา
 บ้ายัดโรคแล้ว นั่นคือระกระทำ ถ้าจะไปลงโทษผู้ขายทั้งหมดไม่ได้
 อย่างแน่นอน เพราะใครจะรู้ ท่านตั้งร้านขายยาตามแต่ที่เคยอยู่ใน
 ร้านขายยาแล้ว ๓-๔ ปี และขอคุณผู้ขายยาประเภท ก. ท่านไม่รู้
 หรือว่าเวลาขายยาที่โรคนี้โรคนี้ เช่นเขาซื้อน้ำมันเขยหัวน้ำไปหยก
 น้ำมันระกำมาให้ก็ผิด นั่นท่านรู้ผลยาและรู้สรรพคุณยาที่จำหน่ายมา
 ได้ถูก นี่เป็นอย่างนี้ ไม่ใช่รับยาปลอมมาที่ถึงโทษเขา นี่ขอความ
 กรุณาต่อท่านสมาชิกผู้เสนอ ทนในมาตรา ๒๕ ซึ่งยาปลอมที่ขายความ
 มาตรา ๒๕ ในประเทศอาจจะเป็นอันตราขายคือ ร่างกายหรือสุขภาพนั้น
 ให้ถึงโทษผู้ขายถึงตลอดชีวิต ผู้ส่งว่าหนักเกินไป มาข้อ ๒๗ บุคคลใด
 ขายยาปลอมอย่างนี้ คนต่างตัวควรระเนวเทศเลยอย่างนี้ถูก และข้อซึ่ง
 หนึ่งเขาพเจ้าชให้เราคิดเห็นว่าเราควรระควบคุมผู้ผลิตหรือผู้ส่งออก
 ไปจำหน่ายหรือผู้ที่นำเข้ามาในประเทศอย่างนี้ นั่นแหละจึงถูก นายพเจ้าช
 ให้ความคิดเห็นแก่บรรดาของปวงสมาชิกทั้งหลาย ข่าพเจ้าชมีความเห็น
 อย่างนี้ว่าเราควรระควบคุมอย่างนี้ ลงโทษให้หนักเพราะเป็นการทำลาย

ชีวิต ที่หลายประเทศ ศาสนา มีระบอบระสังขโทษผู้ผิดคช หรือโจรอา
 ทรล้นเข้ามาเพื่อจับหน่วย เขาเสด็จขึ้นมาเพื่อจับหน่วย เขาก็ต้องโทษ
 ผู้ผิดก็จับหน่วยไป ไซ้ลงโทษในขบวน ผู้ผิด อย่างนี้ผิดถูก นั้นแหละถ้า
 ท่านพูดอย่างนั้นแล้ว โขวณผู้ผิดคือพวกหมกเม็ดขงตเถื่อนนัก และเกิด
 มีปลอมนั้น จับก็ทำ เขาแพศยกับ เสนพรี เสด็จไปรบที่พันมาควบคุมหรือ
 มาควบคุมแยกจากเช่นบ้านเราตามมา ก็ยังมีเสด็จขึ้นแยกจากเสด็จกัน
 ว่าท่านไม่ปลอมนั้น จึงยังมีจับเพื่อไปให้ มีทงหนะเข็นไปไม่ได้ จะหาเสด็จ
 กระทบเห็นมเหยงพล แล้วว่าแล้ว อ้อ ฤษชองว่าไม่เสียหลาย ใช้ได้ก็ทำด้วย
 เราก็งงมยมีใช้ เพราะฉะนั้นการระบอบโทษผู้ซบถอย่างเดี๋ยว ข้าพเจ้า
 ยังไม่เห็นตัวคชอย่างมาทกเดี๋ยว ึ่งเห็นตัวจะจับทกก็การไม่เห็น เรืองน
 ข้าพเจ้าเห็นว่ารัฐบาลแห่งกัพยาอารเทระปรีย์ปรังในเรตงน หรือแก่โคพระ-
 ราชบัญญัติใหม่มันคงยังชนเพือความคชของประเทศชาติ และส่วนรวม
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอขงวงนแก่ผู้เส่นลจจากให้พระราชบัญญัติมอช
 ให้แก่รัฐบาลไปรวมพิจารณาที่ปรีย์ปรังแก้ไขให้รทกมช่งจนอย่างนเองและ
 จะเห็นผลกแก่ประเทศชาติ เพราะฉะนั้นขอขงวงนชก ๑๑ ครั้งเลิก

พระอุบายวิธีรักษาสุขภาพการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข-

สุข : การควบคุมสุขภาพตามททานสมาคมผู้มเถอโรคได้เส่นชอนมาน
 ความจึงเวลานรัฐบาลได้กัถึงพิจารณาปรีย์ปรังพระราชบัญญัติการขาย
 ยาอยู่ ซึ่งยังมีทชน ๆ อีกหลายยตรวมทงการพิจารณาถึงการขายยา
 ปลอมนหรือการจะผลิตหรือส่งยาปลอมนเข้ามาด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อทก
 การขงผู้เส่นลมอญ ในส่วนหนึ่งเส่นนั้น รัฐบาลก็ได้ขงขอมัยมาร่วมกั
 พิจารณาที่เรตงนของรัฐบาล และระบอบมาสนมอการในเวลาเร็วทศก
 ะทำให้

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอรับ.....

นายใหญ่ สวิตชาติ (นครสวรรค์) : ก่อนที่จะให้รัฐบาลรับไป
หรือไม่ให้รับไปนั้น ก็เป็นเรื่องของสภา เพราะข้าพเจ้าเสนอสภามาแล้ว
ขอการแก้ไขข้อข้องใจของสมาชิกสักหน่อยเกี่ยวกับ ความจริงที่เกี่ยวกับกฎหมาย
เสนอมานี้ คัดขอแก้ไขและสมาชิกทั้งวงโยการพิจารณาการขาก็มีการวิเคราะห์
ศัพท์อย่างเดิม ข้าพเจ้าก็เดาการขยาย กฎหมายในคำว่าขยายเขตวันก็มี
๘ ระยะเวลา ถ้าเขตวันก็มีอยู่ ๓ ระยะเวลาคือ ฤกษ์ชยาปลกม เนรเทศ เพิ่ม
โทษอย่างหนัก ขู่ทางอื่นเหมือนกฎหมายเดิมการที่รัฐบาลจะขอรับไป
พิจารณาขอรับว่าเร็วเห็นชอบกัน ไปเร็วก็ยังไม่มีแนวว่าจะกลับมาเร็วเลย
ข้าพเจ้าสงสัยว่าเร็วที่สุดที่รัฐบาลรับไปจะเป็นอย่างครั้งก่อนอีกไหม เพลา
จะไต่สวนจึงคิดว่าถ้าเหมือนกันครั้งก่อนแล้วไม่เอา ไทวคให้รู้เสียเลยว่าถ้า
ตกไปก็ให้รู้แล้วรัฐขอไป ถ้าว่าจะเร็วแต่ไม่เหมือนอย่างก่อนแล้วอีกเอา

พระยาบวรวิทย์เวชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข-
สุข : ร่างของรัฐบาลนั้นเวลานี้ได้ทำไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว เพียงแค่
ตรวจอีกครึ่งหนึ่งเท่านั้น เมื่อตรวจเรียบร้อยแล้วก็คงจะเสนอได้ทันที
อย่างที่การะในเบื้องต้นน่าจะข่าจะพยายามทำให้เร็วที่สุด

นายใหญ่ สวิตชาติ (นครสวรรค์) : ถ้าเช่นนั้นไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอรับไปพิจารณา เจ้าของผู้เสนอ
ไม่ขัดข้อง ข้าพเจ้าขอปรึกษาที่ประชุม

ไม่มีสมาชิกผู้ใดขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ถือว่าที่ประชุม
อนุมัติให้ส่งร่างไปให้รัฐบาลรับไปพิจารณา

ต่อไปข้าพเจ้าขอเสนอญัตติขอตั้งกรมการพิจารณาและสร้าง
กฎหมายที่ออกใช้มาแล้วของนายเทพ โชคินุชิต

๒๑๕๕

(สำเนา)

วันที่ ๑๕๐๑/๒๕๕๑ วันที่ ๓๑ ก.ค. ๒๕๕๑

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑

เรื่อง เสนอญัตติ ตั้งกรรมาธิการพิจารณาและสงวนกฎหมายที่ออกใช้มาแล้ว

จาก นายเทพ โชตินุชิต ส.ส.

ถึง ประธานสภาผู้แทน

ข้าพเจ้าขอเสนอญัตติให้สภาฯ ตั้งกรรมาธิการวิสามัญชุดหนึ่ง เพื่อพิจารณาและสงวนปรับปรุงกฎหมายที่ออกใช้มาแล้ว ที่ขัดก่อนโยกย้าย และไม่ตรงต่อเหตุการณ์ปัจจุบันแล้วนำเสนอสภาฯ

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) เทพ โชตินุชิต

ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) อังคนานนท์, ฟอง สิทธิธรรม, ประเทศจันทร์,

ใหญ่ ศวิตชาติ, พโยม จุลานนท์, พ.ต.ท. หลวงเจริญ,

ชวท กะงโรจน์, สวัสดิ์ สารคามัน, ขวัญชัย ภมรพล,

เพิ่ม วงศ์ทองเหล็ก, ชอฮัน ออพล, โชติ วิชัยชัย,

สมรรถ เฉลิมวิโรจน์, สาคกร กลิ่นธนา,

ภู่ นาวรังสี, ภักดิ์

ผู้รับรอง

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีระเกษ) : ข้าพเจ้าขอเสนอญัตตินี้มา
ให้สำนักงานฯ พิจารณาเหตุผลก็คือว่า นับตั้งแต่เราเก็บลดกฎหมายมา

ต่อไปข้างหน้า ด้วยเหตุผลที่ข้าพเจ้าเสียดายอย่างนั้นคงจะเป็นที่พอใจของ
ท่านสมาชิกสภาผู้แทน ถ้าหากว่ามีอะไรที่จะได้ โปรดทักท้วงได้

พระมกุฎาณาวิมลศาสตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม :

ข้าพเจ้าขอชี้แจงในเรื่องนี้สักเล็กน้อย คือเมื่อปี ๒๔๘๗ เราได้เคย
ประมวลกันครั้งหนึ่งแล้ว โดยเฉพาะประมวลแพ่ง กฎหมายวิธี
พิจารณาอาญา เหล่านี้คือจากนั้นไม่ก็ฝ่ายรัฐบาลก็ได้ตั้งกรรมการ
ปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายแพ่งส่วนมากและวิธีพิจารณาเช่นเป็น ๒
คณะด้วยกัน แต่ว่าคงจะไม่ใช้ลงมือทำการอะไรกันจนกระทั่งบัดนี้ และ
ก็ได้ตั้งกรรมการขึ้นสักชุดหนึ่งเกี่ยวกับกฎหมายอาญาเขาได้เสนอขอเข้ามา
สภาแล้ว คือจากนั้น พ.ศ. ๒๔๘๗ สมาชิกสภาได้เสนอญัตติทำนอง
เดียวกันกับท่านสมาชิกผู้ไม่เขยวคเมื่อนั้นแล้ว รัฐบาลก็รีบไปพิจารณา
และก็ได้ตั้งกรรมการของรัฐบาลขึ้นชุดหนึ่งประกอบด้วยคนของรัฐบาลและ
ประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนในสมัยนั้น กรรมการก็ได้พิจารณาแล้ว
พิจารณาแล้วเสนอขอให้ไว้ปรับปรุงกฎหมายมาเป็นจำนวนมากด้วยกันเสนอ
ต่อรัฐบาล และ รัฐบาลในสมัยนั้นก็ ได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไขแล้วเป็น
จำนวนไม่น้อยเหมือนกัน แต่ว่าที่ทรงไม่ได้แก้ก็ยังมีอยู่บ้าง นอกจากนี้
เมื่อเลิกสงครามมหาเอเชียบูรพาแล้ว รัฐบาลในสมัยนั้นก็ ได้ปรับปรุง
กฎหมายแก้ไขและยกเลิกกฎหมายที่ขัดกับสันติภาพนั้นไป อีกคราวหนึ่งแล้ว
เหมือนกัน แก่ตัวรัฐบาลเรื่อง ๆ นี้เอง คือว่าสืบเนื่องมาจากรัฐบาลอ้างว่า
รัฐบาลคุณควา ๑ รัฐบาลนั้นก็ ได้ทำงานสืบเนื่องกัน ต่อมาเมื่อกฎหมายที่เรา
จะปรับปรุงอยู่ก็ โดยเฉพาะเกี่ยวกับข้าราชการ พง.เวล. เกี่ยวกับ
ข้าราชการ เกี่ยวกับพระราชบัญญัติศาลากร แล้วนั้นหลังจากนั้น
เกี่ยวกับเทศบาล เกี่ยวกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาอาญาอะไรเหล่านี้

ทั้งกำลังทำอยู่แยะ ก็ได้ทำกันมาก ก็จะได้เสียดสีในเวลาไม่ช้าเกินไปนัก นอกจากนั้นในส่วนกฎหมายเกี่ยวกับลักษณะการกระทำความผิดทั้งกำลังลงมือประวัประยุอยู่เหมือนกัน ก็กินเวลาอยู่บ้าง แต่อย่างไรก็กินเวลาไม่นานนัก หลายหลายรัฐบาลก็ทำมาแล้ว แต่สมาชิกสภาประส่งก็ทำอะไรอย่างไรให้ดีกว่าทางรัฐบาลก็ไม่ชัดเจนอะไร

นายเทพ โชติินจิต (ศรีษะเกษ) : ข้าพเจ้าขอขอบคุณรัฐบาลที่ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงให้ฟัง และเป็นที่ยอมรับแล้วว่าไม่มีเป็นความผิดดังที่ท่านแสดงในสภานักประภาชคดีว่ากรรมการบางชุดที่รัฐบาลตั้งนั้นไม่ได้ทำงาน หรือทำงานแล้วทั้งหมดยังไม่สัมฤทธิ์ผล จึงเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าเสนอญัตติขึ้นมาเพื่อเร่งรัดให้ แต่กรรมการบางชุดหนึ่ง ๆ ท่านตั้งเมื่อท่านออกไปแล้วก็หมดความท่าน เพราะฉะนั้นถึงมา ๓-๔ สมัยแล้วกรรมการชุดตั้งขึ้นก็คงจะไม่บริบูรณ์ ดังที่เข้าใจกัน นั้นประการหนึ่งเหตุผลอันหนึ่งที่ข้าพเจ้าเสนอญัตติมานั้น เนื่องจากเวลานั้นข้าพเจ้าคงจะดูคำถามเรื่องพระราชบัญญัติควบคุมบรรพบุรุษที่โคตยอมมาแล้วจึงสงสัยแคลงใจหลายประการ เพราะนโยบายรัฐบาลออกกฎหมายสัมพันธกรรม บัญชีเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว แล้วกฎหมายนั้นยังใช้อยู่กับคน ซึ่งปรากฏว่ากฎหมายฉบับบรรพบุรุษที่พระราชกฤษฎีกาปรับขึ้นไม่เคารพ ของชาติ ๑๒ ชาติ ซึ่งรัฐมนตรีมหาดไทยก็เห็นด้วยจะเลิก แต่เป็นร่างในกฤษฎีกา สภานักประภาชไม่ได้เพราะมีพระราชกฤษฎีกากำหนดไว้ และมีอีกหลายพระบัลล้าข้าพเจ้าเห็นตามกฎหมายยกเลิกที่ละอันก็ยิ่งยาก เจตนาที่มีขึ้นก็เกี่ยวกัน กรรมการบางชุดแล้วเห็นว่ากฎหมายโคตคิดกันหตุการก็จะเสนอทั้งว่ามีบัญญัติให้ยา แล้วยกเลิกทั้งหมดก็จะทำความสวทนต์ สภามาจะมีประโยชน์ และเพราะทะเลาะกันละกัน ขี้เกียจยกเลิกพระบัลล้าอันนี้

ที่เกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนและขั้นตอนการปฏิบัติงานด้วย จึงหวังว่าเมื่อกำหนด
ได้ชัดเจนจนมาสู่คำถาม ท่านก็ไม่ตกใจในการที่จะให้สถาบันคงกรมมา
วิชาการซึ่งเพิ่งร่วมมือกับท่าน หวังว่าท่านคงไม่ขัดข้อง เพราะว่าภารกิจ
เช่นนี้คงไว้แล้วด้วยผู้แทนรัฐบาลเป็นส่วนมาก หรือสมาชิกสภาไปรวม
เพื่อให้งานเร็วเข้า จึงหวังว่าสภาคงจะรีบติดการที่เสนอ

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดทักท้วง ก็ไปตั้งข้อวิพากษ์
ที่ประชุมว่า ควรจะตั้งกรมวิชาการหรือไม่ควรเสียก่อน เมื่อที่ประชุมเห็น
ว่าควรตั้งกรมวิชาการแล้ว จะให้ตามจำนวนและเสนอรายชื่อบุคคลและ
งานที่กระทำต่อไปในชั้นหลัง ท่านผู้ใดเห็นควรตั้งกรมวิชาการตามที่เสนอ
มานี้ไปรยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย

สมาชิกยกมือ ๑ คน

เช่นนี้เห็นว่าที่ประชุมอนุมัติให้มีการตั้งกรมวิชาการขึ้นคณะหนึ่ง
สำหรับพิจารณาและสร้างกฎหมายที่ขึ้นมาแล้ว จำนวนเท่าไร

นายเทพ โสทินุชิต (ศรีษะเกษ) : เวชชนสำคัญเหมือนกัน
ข้าพเจ้าเห็นว่าผู้แทนทุกกระทรวงเข้าร่วมด้วย เพราะฉะนั้น ขอเสนอ
๒๑ คน

มีสมาชิกรับรอง

นายคล้าย ทองมณี (สงขลา) : น้อยไปก็ไม่ค่อยดี มากไป
ก็ยากเหมือนกัน ข้าพเจ้าว่าเรื่องผู้แทนกระทรวงไม่จำเป็น คือว่ากระทรวง
ไหนหรือรัฐบาลใครก็ตาม สมาชิกที่เป็นกรมวิชาการก็ตาม ใครเห็น
สมควรจะยกเลิกกฎหมายอันไหนก็มีสิทธิ์ที่จะเสนอมาจนถึงกรมวิชาการได้
เพราะฉะนั้นเราควรจะมีสัก ๑๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอบัตร ๓ ค้าง ยังมี ๙๙ คน มี ๑๑ คน มี ๒๑ คน ๓ ประเด็น

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : การที่เราจะต้องกรรมาธิการ ก็เพื่อจะสร้างกฎหมายทุกชั้นก็ช่วงประกาศใช้ให้เขาระเบียบเรียบร้อย ถ้าหากเราจะต้องกรรมาธิการน้อยคนเราจะแบ่งแยก สหสัมพันธ์ ประเภท ๆ หาได้ไม่ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าถ้าเราจะสร้างกฎหมายนั้นให้เขาระเบียบเรียบร้อยแล้ว เราก็ควรจะสร้างให้เร็วไว้อ้อมไม่ได้ เราจะต้องสร้างเป็น ๆ ก็ไม่จำเป็นที่เราจะมาตั้ง ผมเห็นว่าควรมี ถ้าสมาชิกได้สิทธิเช่นกรรมาธิการ เราจะต้องกรรมาธิการน้อย ๆ แบ่งแยกกันหมดก็เป็นหมูไม่ได้ เห็นว่าควรจะมีมากกว่าจาก ๒๑ ควรจะเป็น ๑๑ คน

นายเสวี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ผมไม่เห็นด้วยในการที่เสนอมากเขามาก ผมไม่เห็นด้วย อย่างกฎหมายประมวลวิธีพิจารณาความอาญา ๘ ครั้ง ๕ ครั้งมาไม่ครบ เพราะฉะนั้นผมขอเสนอเพียง ๗ คน มีสมาชิกมีรอง

ประธานสภาผู้แทน : กลายเป็น ๘ อย่าง คือ ๗ คน ๙ คน ๑๑ คน และ ๒๑ คน

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้าขอเสนอบัตร ๓๐ คน ที่ว่ากรรมาธิการ กฎหมายประมวลวิธีพิจารณาความอาญา ไม่ได้มาประชุม ครองก็เพราะเหตุตั้งมากแล้ว กรรมาธิการไม่มาครบ นี้ ๓๐ คนเขาแบ่งเป็นหมวดเป็นหมู่ แบ่งเป็นคณะกรรมาธิการอีกทีหนึ่ง

นายสาคร กลิ่นผลกา (พังงา) : ข้าพเจ้าขอเสนอ ๒๐ หัวร คงเหลือ ๑๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : เคียงมีบัตรมากนัก ไหว่ถกกันเสียที มี

นายก่าย ลอองมณี (สงขลา) : สมาชิกเสนอ ๑๕ คน
ข้าพเจ้าขอเป็นเวลา ข้าพเจ้าขอถอนของข้าพเจ้า

ประธานสภาผู้แทน : ๑๑ ถอนไป

นายเทพ โชติณัฐ (สระเกษ) : ข้าพเจ้าขอถอน

ประธานสภาผู้แทน : ๙ ถอนไป ถังเหล็ก ๗-๑๕-๒๑-๓๐
มีใครถอนอีกหรือไม่ จะใช้โหวตกันด้วย เมื่อไม่มีใครถอนก็ระโหวต
ตามลำดับ มีอยู่ ๔ ประเด็น ก็ยกการระโหวตที่ละจำนวน เพื่อความเต็ม
ใจของผู้โหวต ก็มีตามลำดับกัน คือว่าที่เสนอ ๗-๑๑-๓๐-๑๕ ก็
ต้องโหวตอันหลังขึ้นไป ท่านผู้ใดเห็นว่ากรรมาธิการคณะนี้มี ๑๕
คน โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรให้มี ๓๐ คน ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรให้มี ๗ คน ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรให้มี ๒๑ คน โปรด
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๐ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าคณะกรรมาธิการ จำนวน ๒๑
คน ๗ คน และ ๓๐ คนตกไป คงเหลือ ๑๕ คน เห็นอันตกลงว่า
กรรมาธิการคณะนี้มี ๑๕ คน ขอให้เสนอข้อ

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีษะเกษ) : ข้าพเจ้าขอเสนอผู้แทน
กระทรวง ทบวง กรม ๔ คนจะใคร่หรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : ใต้

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีษะเกษ) : ขอเสนอผู้แทนกรมการ
กฤษฎีกา ๑ ผู้แทนศาลฎีกา ๑ ผู้แทนกรมอัยการ ๑ และผู้แทน
วุฒิสภา ๑

ประธานสภาผู้แทน : ตามธรรมเนียมกระทรวงทบวงกรมต่างๆ
สภาเรามีสิทธิ์ที่จะเชิญได้ เขาจะส่งใครมาก็เป็น^{ผู้}เรียงของกระทรวง แต่ใน
เรื่องกรรมาธิการโดยปกติต้อง^{ผู้}ระบควิ^{ผู้}วิธีการเช่นอย่างนั้น^{ผู้}นี้เกี่ยวกับวิธีการ

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีษะเกษ) : ถ้าเช่นนั้นขอเสนอ ๑. นาย
พิชาณุ บุญยง ๒. หลวงอรรถยวีร์ชาญปกรณ์ ๓. พระยาสิทธิพิชัยกรม
ประกาศิต ๔. หลวงประภคมนตรีสาร

มีสมาชิกรับรอง

นายทองดี อิศราชวน (เชียงใหม่) : ขอเสนอ พล.ร.ต. ถวัลย์
ข้าวรงนาวาสวัสดิ์ ๑

มีสมาชิกรับรอง

นายเสวี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ขอเสนอหลวง
อรอดพรพิศาล

มีสมาชิกรับรอง

หลวงอรอดพรพิศาล (ตราด) : ขอเสนอ นายใหญ่ ศวิตชาติ

มีสมาชิกรับรอง

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ขอเสนอ นายเทพ โชตินุชิต

มีสมาชิกรับรอง

นายเพียร วาชรรมนิต (ปทุมธานี) : ขอเสนอหลวงประพันธ์
ไพรัชพากย์

มีสมาชิกรับรอง

นายบุญมี ปาริมวงศ์ (ลพบุรี) : ขอเสนอนายสมบูรณ์ เศษสุภา
มีสมาชิกรับรอง

นายสมบูรณ์ เศษสุภา (ปราจีนบุรี) : ขอถอน

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ขอเสนอนายเสวี ชีศรีวงกู
ณ อยุธยา

มีสมาชิกรับรอง

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีสะเกษ) : ขอเสนอนายเกษม บุญศรี
มีสมาชิกรับรอง

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : ขอเสนอนายคล้าย
ระของมณี

มีสมาชิกรับรอง

นายสาคร กลิ่นผลา (พังงา) : ขอเสนอนายบุญมี ปาริมวงศ์
มีสมาชิกรับรอง

ร.ค.อ. ภิศก พรหมายน (พระนครศรีอยุธยา) : ขอเสนอ ม.ร.ว. เสนีย์

ปราโมช

มีสมาชิกรับรอง

นายเทพ เกตุพันธุ์ (อุตรดิตถ์) : ขอเสนอเจ้าบุญเลิศ ๑

เจ้าบุญเลิศ ณ เชียงใหม่ (เชียงใหม่) : ขอถอน

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : ขอเสนอพันเอกถัมพร

ศรีไชยยนต์

มติสภาผู้ทรง

ประธานผู้สภาแทน : ครบแล้วทั้งข้อคนมัต เมื่อครบจำนวนแล้วจะมีผู้ใดที่กทวง เมคไม่มกมรรายชยตเพยรแทน จะอ่านรายชยต่อไป

เลขาธิการรัฐสภา : รายชย คย ๑. นายพชาญ บลยง ๒. หลวงอรรถปรชาชนยการ ๓. พระยาตักพลธรรมประกลภ ๔. หลวงประกลยนิคัสาร ๕. พลเรอศวี ถวลย ขาวรงนาวาสวลิต ๖. หลวงอรรถพรพิศาล ๗. นายใหญ่ ศวคชาค ๘. นายเทพ โชคินุชิต ๙. นายโกวิท ๗. ประพนธ์ไพรัชพากย ๑๐. นายเสวี อิศรางกร ๓. ชยชยา ๑๑. นายเกษม บุญศิริ ๑๒. นายคล้าย สรของมณ ๑๓. นายบุญม ปรามวงค์ ๑๔. หม่อมราชนงค เสนยปรา โมช ๑๕. พันเอกอนันทรศิริไชยชนัต

ประธานสภาผู้แทน : เกยวณชตปรกษาที่ประชุมอิกหนอยคยเวลาทำงานของกรรมาการคณระน สภาจะมีถำทนเวลาให้เขาทำไทมจะทำเป็นเวลาทำไร ๆ อะไรอย่งน

นายเทพ โชคินุชิต(สรยเยน) : ขอให้ทำงานนถสมยประชุมคย และจำนวนเวลาไม่ควรเกิน ๖ เกอน

ประธานสภาผู้แทน : เวลาถสมยประชุมตามปกติจะยคประชุมตองชอชอนมติกนเรองคางอย นมอันทงชคให้กรรมาการคณระนทำงานให้เสร็จภายใน ๖ เกอนทมายความว่า ๖ เกอนนำเรองเสนสภาให้หมยความว่าอย่งนนใช่ไทม

นายเทพ โชคินุชิต (สรยเยน) : ใช่

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราท) : ข้าพเจ้าเห็นว่ไม่ควรจะกำหนด ๖ เกอนให้เสนคให้ทนสมยประชุมสำมัญครวทหน้า วิสามัญนไม่ทนเอาสมยสำมัญครวทหน้า

ประธานสภาผู้แทน : เสนอสมัยโหนดำเนินสภาในสมัยประชุม
สามัญคราวหน้า ใช้ใหม่

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ครัย ถ้าสภาไม่ใช้ก็เสนอ
ไม่ได้

ประธานสภาผู้แทน : คัดอย่างนี้ ๖ เดือนเร็วกว่าสมัยสามัญคือ
สมัยสามัญที่สภากำหนดไว้เดือนตุลา พ.ศ. ๒๔๘๒ ที่ระยะนั้น ๖
เดือนไวกว่า

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ถูกแล้วท่านประธานถ้าสภา
ไม่ใช้ ประชุมแล้วเสนออีกใคร ต้องเสนอสมัยใช้ประชุมจะถูกคือสมัย
สามัญคราวหน้าจึงจะถูก

นายเทพ โขตินุชิต (ศรีสะเกษ) : ขอรอนให้ เสนอสมัย
ประชุมแต่เป็นวันแรกของวันใช้ประชุม สมัยประชุม ๓ เดือนจะเสนอวัน
โหนดำเนินไม่ได้

ประธานสภาผู้แทน : เสนอเวลานั้นก็แล้วกันเพื่อเข้าง่ายสมัยอื่นๆ
หน่อย เช่นอนรุ้กันคือไม่ใช้ ๖ เดือน ก็เสนอในวันประชุมสมัยประชุม
คราวหน้า *

นายเทพ โขตินุชิต (ศรีสะเกษ) : ขอโดยขัญหาเรื่องอนรุ้กัน
บัญญัติเรื่องสมัยประชุมคราวหน้า

ประธานสภาผู้แทน : นั้นเป็นเรื่องของประธานก่อนที่ระบัตสภา
กักการอยู่แล้วไม่ใช้เรื่องนเรื่องเดียว เวียงชันอกมาก

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ไหนๆ ก็ยังกษานเวรงน
อยู่แล้ว แม้ที่สภาจะอนุมัติขณะนก็ยอมกระทำได้ไม่คังขอมามาใหม่
หรือขัญงากกับเรื่องอื่น ขางตสภาเสนอมาก็เสียเวลำเวลา สภาขอ
อนุมัติเลย ขย่ำรอไว้เลยอนรุ้กันนโควรวน

๒๑๖๖

ประธานสภาผู้แทน : แต่เรียนยืนยันว่าประชุมกันทั้งในสมัย
ประชุม และนอกสมัยประชุม ทมท.เรียง ทมท.เรียงวาระเล็กประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๒๕ นาฬิกา

ประเสริฐ ชัยมงคลกันต์	ผู้ตรวจงาน
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	”
สุรินทร์ ถิพลากร	”
สุชนันท์ จิตรกติก	”
พิพัฒน์ เอกะโรหิต	”
โสมเมธา ถิพลากร	”
ประสิทธิ์ จินคามัย	”
อุดม พลอยสังวาลย์	”
อารวิศันต์ สืบบุญ	”
ศิริ มนต์ไตรเวศย์	”
โชค คุปตะวาทิน	”
เส็ก จารุณี	”

เจริญ บัณฑโร
เลขาธิการรัฐสภา

เกษม บุญศรี
ประธานสภาผู้แทน

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร